

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De Iside & Osiride

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

secum vt sentiret Græcia effecit: noster ille domi defedit, librum vocabulis suis effingens tāto tempore, quanto Pericles Propylea & Hecatompedū exstruxit. Quanquam hunc ipsum quoq; vt opus tardè conficientem, diſterio impetens Cratinus, ita ferè loquitur de ducendo per medium muro,

Verbis cum Pericles promouet quidem, Ipsa tamen re proficit nihil.--

Ac mihi fophticam confidera pufillanimitatem, quæ nonam vitæ partem in vnus orationis compositione conterat. Iam vt ad Demosthenis veniamus orationes, æquūne est cum imperatoribus comparari, vt orationem eius in Cononem de iniuria cum verberib. coniuncta æqualem iudicari apud Pylum statuto trophæo: aut eam quæ est in Amathusium de mancipiis, iis quos manu cepit ille Spartanis: aut quæ ille de inquilinis scripsit, paria putare rebus ab Alcibiade gestis, cum is Eleos & Mantinenses Atheniensibus contra Spartanos adiunxit? Quin & publicæ eius orationes id habēt admiratione dignum, quòd in Philippicis ad res gerendas cohortatur, & Leptinæ factum laudat.

A ἰσόψηφον αὐτῷ τὴν Ἑλλάδα κατέσπεν, εἰκοί καὶ ἑξήκοντα, βιβλίον αἰαπλάτων τοῖς ὀνόμασιν, ὅσων χρόνῳ τὰ περὶ πύλας Περικλῆος ἀνέστη καὶ τὸς ἐκατόμπεδους καὶ τοὺς ἑξήκοντα ὡς βραδείως ἀνύοντα τοῖς ἔργοις ὑπερκόπων Κρατῖνος, οὕτω πως λέγει, πρὸς τὸν Δῖα μέσον τείρει, λόγῳσι γὰρ αὐτὸν πρὸς αὐτὸν Περικλῆος, ἔργοισι δὲ ὁδὸν κινεῖ. σὺ γὰρ δὲ σοφιστικῶν μικροφροσύνῳ, τὸ ἕνα τὸν μέγαν τοῦ βίου εἰς ἕνα λόγον κατὰ μαλίσκουσαν. ἀλλὰ δὴ μὲν τὸς Δημοσθένους τὸν ῥήτορος λόγῳσι, ἀξίον ὅτι τοῖς στρατηγῳσι πρὸς βάλειν τὸ κατὰ Κόνωνος αἰοίας, τοῖς πρὸς Πύλον Ἑσπαιοῖς B ἐκείνου πρὸς Ἀμαθῖσιον πρὸς ἀδραπόδων, τοῖς δὲ ἀδραποδιαδῶσιν ἢ ἐκείνου Σπαρτιάταις. ἢ ὅτι τὸς ἐπιπέτοις ἔγραψεν, τῷ τῷ Ἀλκιβιάδης ἔχων Μορβινεῖς καὶ Ἡλείους ὅτι τὴν Λακεδαιμόνα σιωπῆσεν. καὶ μὲν οἱ τε δημόσιοι λόγοισι τοῦτο ἔχουσι θαυμαστὸν, ὅτι τοῖς Φιλιππηαῖς ὅτι πρὸς αὐτοῖς πρὸς ἔπειτα, καὶ τὴν Λεπτινῶν πρὸς αὐτὸν ἐπαινεῖ.

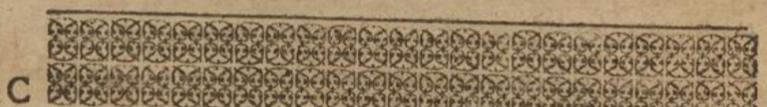
PLVTARCHI De Iside & Osiride liber.

VI sapiunt, ô Clea, iis omnia bona sunt à diis immortalibus petenda. maximè autem cognitionē deorum pro captu humanæ naturæ conſectantes, ab ipsis petimus nobis eā concedi: quia neq; maius homo accipere, neq; dignius dare munus homini deus potest veritate. Reliqua quippe non sibi propria & peculiaria deus homini largitur, possidens ea atq; vsurpans tantum. Neq; enim argentum & aurum deo beatitatē, neq; tonitru & fulmen vim parat: sed scientia & prudentia istas laudes conſequitur. Ac omnium quæ dixit Homerus, hoc est ab eo præclarissimè pronunciatum:

Est ambobus idem sanè genus, & patria vna. Sed Iupiter natu prior exstat, pluraq; nouit:

maiestate Iouis imperium anteire dicens, q̄ scientia & sapiētia esset antiquius. Existimo etiam eternæ vitæ, quam deus occupauit, beatitatē in eo esse, q̄ cognitiones vi præterita nō dimittit. alioqui cognitione & intelligētia rerū sublatis, immortalitatē non esse vitā sed tempus. Est ergo diuinitatis appetitus, veritatis, maximè de natura deorum, indagatio, tanquā recuperationē sacrorū vsurpans inquisitionem ac perceptionē: & res quauis castimonia, quauis editui munere sanctior. non leuiter eadem grata isti deæ, q̄ tu colis eximiè sapientē & rerum cognitioni deditam: & ipso è nomine intelligitur, nulli alii numini magis conuenire scientiā atq; cognitionē. Græca enim Isis vox est, à scientia demanans, & huius deæ inimicus Typhon, à fastu (qui typhos Græcis dicitur) nomen habet, q̄ inſcitia & erroribus inflatus, discerpat aboleatq; sacram doctrinam, quam dea colligit, componit, traditq; diuinitati comparandæ initiatis. quos ea temperanti continenter victus rationi, & abstinentiæ multorum ciborū ac rei Venereæ adſuefactos, qualibido

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

πρὸς Ἰσίδος καὶ Οσίριδος.

ΑΝΤΑ μὲν, ὦ Κλέα, δεῖ τὰ γὰρ τὸς νοῦν ἔχοντας ἀγτεῖσθαι πρὸς τὸ θεῶν, μάλιστ' ὅτι πρὸς αὐτῶν ὑπερκόπων ὅσον ἐφικτόν ἐστιν ἀποφθεῖν μελιόντες, ἀρχὴ μὲν τὴν γὰρ παρ' αὐτῶν ἐκείνων ὡς ἔθεν ἀποφθεῖν λαβεῖν μείζον, εὐχρησασθαι θεῶν σιμνότερον ἀληθείας. τὰ ἄλλα μὲν γὰρ ἀποφθεῖν ὁ θεὸς ὦν δέον) δίδωσιν, οἰκεία κεκτημένος ταῦτα καὶ χρομῖνος. ἔγ' ὅτι ἀργύρω καὶ χρυσῷ μακάριον τὸ θεῶν, ὁδὸν βρογταῖς καὶ κεραυνοῖς ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ὑπερκόπων καὶ φρονησῖν καὶ τὸ το καλῶν πρῶτων Ὀμηροῦ ὦν εἶπεν, πρὸς θεῶν ἀναφθεῖν ἀμῖνος,

Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμῶν χρόνος ἢ δ' ἴνα πάρη, Ἀλλὰ Ζεὺς πρὸς ἄλλοις γὰρ ἔπειτα, καὶ πλείονα ἦδει.

σιμνότερον ἀπέφηνε τὸ τὸ Διὸς ἡγεμονίαν ὑπερκόπων καὶ σφίαις, πρὸς ἄλλοις ἔπειτα. οἱ μὲν γὰρ καὶ τὸ ἀγνῶν ζῶν, καὶ ὁ θεὸς εἰληχεν, ἀδαμον εἶ) τὸ τὴν γνῶσιν μὴ πρὸς ἀπολιπῖν τὰ γινόμενα. τὸ γὰρ γνῶσιν τὰ ὄντα, καὶ φρονηεῖν ἀφαιρεθέντος, ἔβιον ἀλλὰ χρόνον εἶ) τὸ ἀθανάσιον. δὲ θεοῦ τῆς ὁρεξῖς ἐστὶν ἢ τὸ ἀληθείας, μάλιστ' ὅτι πρὸς θεῶν ἔφεις, ὡς πρὸ ἀἀληθῶν ἰεραῶν τὸ μάθησιν ἔχουσα καὶ τὸ ζήτησιν. ἀγνῶν τε πάσης καὶ νεωχερίας ἔργῳ ὁσιώτερον, οὐχ ἦκιστα ὅτι τὸ πρὸς τῶν τε καὶ εἰσομῶν, καὶ σὺ πρὸς ἀλλοῖς ἔφεις πρὸς σοφίῳ καὶ φιλόσοφον οὔσαν, ὡς πρὸς ὁμῶν τε φράζειν εἶπεν πρῶτος μάλλον αὐτῶν τὸ εἰδέναι καὶ τὴν ὑπερκόπων πρὸς ἄλλοις. Ἑλλῆσιν γὰρ ἢ Γῖς ἐστὶ, καὶ ὁ Τυφῶν πολέμιος τῆς θεῶν, καὶ δι' ἀγνοίαν καὶ ἀπάτιον τε τυφωμῶν, καὶ ἀγνοίαν καὶ ἀφαιζῶν τὸ ἰερόν ἔργον, ὃν ἢ θεὸς σιωπῆσιν καὶ σιωπήσῖν, καὶ πρὸς ἀλλοῖς τῶν τελεμῶν θεῶν σιωπῆσιν, σιωπῆσιν μὲν ἐνδελεχῶς ἀφαιζῶν, καὶ βρωμάτων πολλῶν καὶ ἀφροδισίων ἀποχρῖς κωλύσας τὸ ἀκράσῖν

Dicuntur etiam Apin peculiari è puteo potare, & à Nilo eum omnib. modis arcere. non quòd pollutam Nili aquam propter erocodilum censeant, ut visum quibusdam: cum nihil in maiore sit Ægyptiis honore atque Nilus. sed quia eius aqua pota creditur pinguedinem carnisq; magnum efficere incrementū. non volunt autem Apin pingue esse & multa carne obesum, ut ne seipos quidem: sed animis volunt leuia atq; gracilia circumdata esse corpora, ne diuina pars à mortali prematur atque affligatur. Iam vinum ii, qui Heliopoli Solem colunt sacris, nullum prorsus in templum inferunt: quòd non conueniat interdum bibere, domino & rege inspiciente, reliqui vino vtuntur, sed modico admodum: habentque multos ritus quos purè casteq; obeunt, vini expertes, vbi philosophando, rebus sacrisq; docēdis ac discendis tempus exigitur. Reges quoque ex sacrarum præscripto litterarum certa mensura vinum bibebant, ut scribit Hecateus, quia & ipsi essent sacerdotes. Bibere cepit Psammetichus, cum neq; bibissent antè, neq; diis libassent vinum, nō id gratum diis rati, sed sanguinem eorum qui aliquando bellum diis intulissent: ex quorū cadauerib. terræ permixtis putant vites esse ortas. itaq; etiam ebrietas infanos facit & abalienat mentē, impletis hominib. sanguine suorum maiorū. Atq; hæc Eudoxus secundo Circuituionis libro à sacerdotib. ita narrari scribit. Piscibus autē matinis nō omnes omnibus, sed quibusdam abstinent: ut Oxyrynchitæ hamo captis. quia enim Oxyrynchum piscem sic ab acuto dictum rostro venerantur, metuunt ne hamus aliquando ab oxyryncho tactus polluat. Syenitæ etiam phagrum cauent. videtur enim vnà cū Nilo apparere, eiusq; exoptatum incrementum cōspectus ipse nunciare. Sacerdotes omnibus abstinent piscibus. Primi autem mensis nono die, cū reliquorū Ægyptiorum vnusquisq; ante fores domus suæ assum piscē edat: sacerdotes non gustant, sed ante ianuam ædium comburunt pisces. Cuius rei duæ sunt rationes. sacra altera & subtilis, quam infra adducam, concinentem iis quæ de Osiride & Typhone piè philosophamur. Altera manifesta est & in promptu, piscem cibi genus esse nō necessarium sed superuacaneum. & suffragatur Homero, qui neq; Phæaces istos delicatos, neq; Ithacenses insulares piscibus vti scripserit, ac ne socios quidem Vlyssis in mari tamq; longa nauigatione prius quàm extrema adegit eò inopia. Planè autem mare ab igni censent factum, exclusum finibus elementorum: quòd neq; mundi pars sit, neq; elementorum, sed alienum excrementū, corruptum & morbosum. Etenim in sacrificia nihil est insertum ratione carens, aut fabulosum, aut à superstitione profectū, ut nonnulli censent. sed alia morales habent vtilēsq; causas, alia historicae aut è natura rerum repetitæ elegantis non sunt inania. Quale est de cæpa. incidisse enim in fluuium ac periisse Dictyn Ididis alumnū dum cæpas captat, extremè est absurdū. Sed sacerdotes auersantur cæpā & cauent, quia sola hæc planta luna decrescente vigere & auferere solet. & cæpæ vsus neq; castimoniā exercitibus cōmodus est, neq; dies festos celebrantibus: alteris quia sitim creat, alteris quia lachrymas elicit. Suem quoq; alienū à sacris animal censent. q; maximè coeat luna decrescente, & lac eius bibentiū corpora lepram asperamq; scabiē efferant.

A λέγονται ὅτι καὶ τὸ Ἄπιν ἐκ φρέατος ἰδίᾳ ποτίζειν, τῷ Νείλω πηρὴ πασὶν ἀπεύρειν, οὐ μὲν ἠγροῦ μύθους ὁ ὕδωρ ἀφ' ἧς κερκίδειλον, ὡς ἐνιοὶ νομίζουσιν. (ὁ δὲ ἐν γὰρ οὐ τῷ ἡμῆ Αἰγυπίοις ὡς ὁ Νείλος) ἀλλὰ πιαίνει δοκεῖ καὶ μάλιτα πυλυσσάρκίαν ποιεῖν ὁ Νείλω ὕδωρ πινόμνον. οὐ βούλονται ὅτι Ἄπιν οὕτως ἔχειν, ὁ δὲ ἑαυτὸς, ἀλλὰ ὁ σαλῆ καὶ κερκί φησὶ καὶ περικεῖσθαι τὰ σώματα, καὶ μὴ πιεῖν μηδὲ καθάλασθαι ἐξ ἡρόνι τῶν θνητῶν, καὶ βαρύνοντι ὁ θεῖον. οἶνον ὅτι οἶνον ἐπὶ Ἡλίου πόλει θεραπύοντες τὸ θεῖον, ὅτι εἰς φέρεσι τῶν ἰατρῶν εἰς ὁ ἱερόν, ὡς οὐ παροσῆκον ἡμέρας πίνειν, τῷ κυρίου καὶ βασιλέως ἐφορῶντος οἱ ἄλλοι χρωῖνται μὲν, ὀλίγω δὲ πολλῶς ὅτι αἰοῖνοι ἀγνείας ἔχουσιν, ἐν αἷς φιλοσοφουῦντες καὶ μαθάνοντες καὶ διδάσκοντες τὰ θεῖα ἀγατελεύσιον. οἱ ὅ βασιλεῖς καὶ μετρητὸν ἔπινον ἐκ τῶν ἱερῶν γεαρμάτων (ὡς Ἐκατάμος ἰσόρηκεν) ἱερεῖς ὄντες ἤρξαντο δὲ πίνειν ἀπὸ Ἰαμμητήρου, παρῶν ὅτι ὅτι ἔπινον οἶνον, ὁ δὲ ἑαυτὸν, ὡς φίλιον θεοῖς, ἀλλ' ὡς αἷμα τῶν πολεμισάντων ποτὲ τοῖς θεοῖς, ὅτι ὡν οἶονται πεσόντων καὶ τῆ γῆ συμμιχῶντων ἀμπέλους ἡμέρας. ἀπὸ καὶ ὁ μεθύειν ἐκ φρονίας ποιεῖ καὶ τῶν ἀπληγῶν, ἀπὸ δὲ τῶν παροσῆκων τῷ αἵματος ἐμπιπλα-

C μύθους. ταῦτα μὲν οἶον Εὐδῶξος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς περὶ ἡδου λέγεσθαι φησὶν οὕτως ὑπὸ τῶν ἱερέων. ἰσχυρὸν δὲ θαλασπίων, πηρὴ οὐ πηρὴν ἀλλ' ἐπίων ἀπέχονται. καθάπερ ὁξυρυγχίται τῶν ἀπ' ἀγκίσρου. σεβόμενοι γὰρ τὸ ὁξυρυγχὸν ἰσχυρῶν, δεδίασι μὴ ποτὲ ὁ ἀγκίσρον οὐ καθάρον ἐστὶν ὁξυρυγχου παρῶντος αὐτῶν. Συλυῖται δὲ φάρεθ' ὁ δὲ καὶ γὰρ ἐπιόντι τῶν Νείλω στωπεπιφάμεσθαι, καὶ τὸ αὐξήσιν ἀσμάτοις φερέειν αὐτὰ γέλωσ ὀρώμνος. οἱ δὲ ἱερεῖς ἀπέχονται πηρὴν παρῶντος ὅτι μύθος ἐνάτη τῶν ἀλλων Αἰγυπῶντων ἐκάστου παρῶν τῆς αὐλείου ἡμέρας ὀπίον ἰσχυρῶν κατεαθίοντος, οἱ ἱερεῖς οὐ γδύονται μὲν, καθάπερ οἱ δὲ παρῶν τῶν ἡρατῶν τῶν ἰσχυρῶν δύο λόγους ἔχοντες, ὡν τὸ μὲν ἱερόν καὶ παρῶντος αὐτῶν ἀναλήφομα, στω ἀδύναται τοῖς παρῶντος ὀπίον καὶ Τυφῶνος ὀπίον φιλοσοφουμύθους ὁ ὅτι ἐμφανῆ καὶ παρῶντος, ὅτι ἀναγκάσιον ὁ δὲ παρῶντος ὀπίον ἀποφάμεν τὸ ἰσχυρῶν, Ὀμήρου μύθου, μὴτε φαίλας τῶν ἀβροβίους, μὴτε τῶν Ἰθακησίων ἀιδεσθῶντος ἡσιώτας, ἰσχυρῶν χρωμύθους ποιούσιν, μὴτε τῶν Ὀδυσσεῶς ἐπαίρους ἐν πηρῶντος ὀπίον καὶ ἐπὶ θαλάτῃ, παρῶντος εἰς ἐξάτιω ἐλθεῖν ἀποεία. ὀπίον δὲ καὶ τῶν θαλάτῃ ἐκ πηρῶντος ἡγροῦται καὶ παρῶντος

E σμάτων, ὁ δὲ μέγας, ὁ δὲ σοιχείον, ἀλλὰ ἀλλοῖον παρῶντος διαφθορῶν καὶ νοσῶδες. ὁ δὲ ἐν γὰρ ἀλογον, ὁ δὲ μυθῶδες ὁ δὲ ὑπὸ δεισιδαιμονίας (ὡς παρῶντος ἐνιοὶ νομίζουσιν) ἐγκατεσχοῦσιν ὁ δὲ ἱεροσυρίας, ἀλλὰ τὰ μὲν, ἡλικῶς ἔχοντα καὶ χρεῖα δεισ ἀπίτας, τὰ ὅτι ὅτι ἀμοιρα καμψότητος ἰσοεικῆς ἢ φεικῆς ἐστὶν. οἱ δὲ παρῶντος κρομμύου. ὁ γὰρ ἐμπεσῖν εἰς τὸ πηρῶντος, καὶ ἀπολέσθαι τὸ ὅτι Ἰσίδος ἔσφιμον Δίκτιω τῶν κρομμύων ἐπιπρασάμνον, ἐξάτως ἀπίθανον οἱ ὅτι ἱερεῖς ἀφοσοῦνται καὶ δις χρομύνοισι καὶ ὁ κρομμύον παρῶντος φησὶ ὅτι τὸ πηρῶντος φθίνεσης μόνον, ἀπὸ φεῖν τῶν καὶ τεθηλέναι πεφουκεν.

F ἐστὶ ὁ παρῶντος φερον ἔτε ἀγροῦσιν ἔτε εορτάζουσι, τοῖς μὲν, ὅτι διψῶν, τοῖς ὅτι δακρύειν ποιεῖ τῶν παρῶντος φερον. ὁμοῖως ὅτι καὶ τῶν καὶ ἀπὸ φερον ζῶον ἡγροῦται. ὡς μάλιτα γὰρ ὁ χρεῖα δεισ δεισ τῆς σελήνης φθίνουσης καὶ τῶν ὁ γάλα πινόντων ὁ δὲ τὰ σώματα λέπεσαν καὶ φερον καὶ φερον γαχύτητας.

& nomen quidam interpretantur Multioculum: quod Os Aegyptiorum sermone: multum: Iri oculum notet. Caelum, quia ob perpetuitatem nunquam senescat, corde picto significant, cui focus ardens subiectus sit. Thebis simulacra fuerunt dedicata iudicum manib. carentium, & princeps iudicum oculos in terram deiectos habens: quo innuebatur iustitiam donis & alloquiis non esse obnoxia. Bellicosus sculptura annuli erat scarabeus. hoc enim insectu sexu femineo caret, omnes sunt masculi & femine in materiam in globum redacta immisso propagant genus, non alimento magis quam procreationi locum parantes. Ergo audiens fabulas quas de diis Aegyptii referunt, errores eorum, dissectiones in membra, multosq; alios id genus casus: necesse est vt dictoru recordere, nihilq; horum credas ita vt narratur actum fuisse aut euenisse. Non enim proprie cani Mercurium nomen faciunt: sed ob custodiendi ac vigilandi studium, & sapientia, qua inter amicum & inimicum internoscit, eum callidissimo (vt Plato ait) deorum accommodant. Neq; putant Solem infantem recens natum e loto exstuisse: sed sic ortum Solis pingunt, innuentes quomodo is ex humidis accendatur. Nam & Ochum Persaru regum crudelissimum ac apprimè terribile, quod is multis interfectis, Apin quoq; ad extremum mactasset & cum amicis epulando absumpsisset, Gladiu vocauerunt: itaq; etiamnum in recensione regum appellant. non sanè substantia eius ita exprimentes, sed morum asperitatem ac malitiam instrumento caudib. parato adsimilantes. Hac itaq; ratione ea quæ dicuntur de diis inaudiens atq; accipiens ab iis qui fabulam pie ac philosophicè interpretantur, ritusq; sacrorum legitimos obiens & seruans perpetuo, ac statuens nullum diis te sacrificiu, nullum prestare officiu posse perinde gratum, ac si de iis rectè sentias, non leuius impietate vitium superstitionem cuitabis. Fabula ipsa, inutilibus omnino & ociosis quantum fieri potest amputatis, sic breuissimè narratur. Regi aiunt occultè cum Saturno congressa Solem, qui id flagitium deprehendisset, imprecatum fuisse vt neq; in mense neq; in anno pareret. sed Mercuriu amore deæ captum, cum ea couisse, ac deinde in ludo cum Luna victorem, septuagesimam partem cuiusvis diei abstulisse, atque ex his omnibus dies quinq; confecisse, ac CCCLX anni diebus adiecisse: quæ quinq; dies nunc ab Aegyptiis Epagomenæ, id est adiectitiæ vocantur, & vt natales deorum festi aguntur. Prima autem earum die Osirin natum, & simul cum eo vocem editam, quæ indicaret, dominum omnium rerum in lucem prodire. alii Pamylem quandam aiunt cum Thebis e templo Iouis aquam peteret, vocem exaudiuisse, qua iuberetur proclamare, Osirin magnum regem & beneficum esse natum. itaque & hanc Osirin à Saturno traditum enutruisse, & Pamyliæ ei sacra peragi, Pallephoriis (id est sacrificiis in quibus penis imago vsurpatur) similia. Secunda die Aruerin natum, quem alii Apollinem, nonnulli Orum seniore dicunt. Tertia Typhonem, non suo tempore & loco, sed latere istu perrupto exsiluisse. Quarta Isidem in Panygris. Quinta Nephthya, quæ & Finem, & Venerem, & Victoriæ nominant. Patrem autem Osiridis & Arueris fuisse Solem: Isidis Mercurium, Typhonis & Nephthys Saturnum.

A ἐνοι δὲ καὶ τοῦ ὄμα διεργασμένοι πολυόφθαλμον, ὡς ὁ μῦθος, ὁ πολὺ τῶν ὀφθαλμῶν Αἰγυπτία γλώτῃ φερόμενος τὸ ἕρπον, ὡς ἀγῆρω ἀφ' αἰδῆσθησ καρδία θυμὸν ἐξάρας ἰσοκλειμένης. ἐν ᾧ Θήβαις εἰκόνες ἦσαν αἰακείων δίκαστῶν ἀχειρες ἢ τῶν δεξιδικαστῶν, καὶ αὐτῶν τοῖς ἑμίμασιν, ὡς ἀδωρον ἄμα τὸ δικαστικὸν καὶ ἀέντευκτον ἔσαν. τοῖς ᾧ μαχίμοις καὶ ταῖς ἰὺ γλυφῇ σφαγίδος: ἔ γὰρ ὅτι καὶ ταῖς θήλαις, ἀλλὰ πάντες ἀρσενες. τῆλαισι δὲ τὸ γόνον, ὡς σφαιροποιῶσιν, ἔξοφῆς μάλλον ὑλίω ἢ χυρέσεως χεραὶ τῶν ἀσπιδάζοντες. ὅταν οὖν ἀ μυθολογῶσιν Αἰγυπτίῳι B καὶ τῶν θεῶν ἀκούσις, πλάσας καὶ δεξιμοισμοῖς, καὶ πολλὰ τοιαῦτα μαθήματα, δεῖ τὸ πειρητικῶν μνημονεύειν, καὶ μηδὲν οἰεῖσθαι τῶν λέγειν γενησὶ οὕτω καὶ περὶ ἀμύμον. οὐ γὰρ τὸ κύναι κρείως Ἑρμίου λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ ζῶε ὁ φυλάκιον καὶ ὁ ἀγρυπνον, καὶ ὁ φιλόσοφον, γράσει καὶ ἀγῆρα ὁ φίλον καὶ ὁ ἐρπον οἰεῖσθαι, ἢ φησὶν ὁ Γλάτων, τὰ λογιστάτω τῶν θεῶν κινητικῶσιν. ὅσα δὲ τὸ ἥλιον ἐκ λατοῦ γαμίχοισι βρέφος ἀνίγειν νεογλόν, ἀλλ' οὕτως αἰακείων ἡλίου γράφοισι, τὴν ἐξ ὑδατῶν ἡλίου γινόμενῳ αἰακείων ἀνιπόμενοι. καὶ γὰρ τὸν ἐμῶτατον Γερσῶν βασιλέα καὶ φοβερώτατον C Ωρον ἀποκτείναισιν πολλοῖς, τέλος δὲ καὶ τὸ Ἄπιν ἀποσφαλαίσα καὶ καὶ ἀδειπνήσαισιν, μὲ τῶν φίλων, ἐκάλεισαν μάχαρεν, καὶ καλοῖσι μέγιστον οὕτως ἐν τῶν καλαλόγω τῶν βασιλέων, οὐ κρείως δῆπου τὴν οἰσῖαν αὐτῶ σιμῆμοντες, ἀλλὰ τὸ ἔθπου τὴν σκληρότητα καὶ κακίαν ὀργῆμα φονικῶ παρεκείοντες. οὕτω δὲ τὰ καὶ θεῶν ἀκούσασα καὶ δεξιμοῖς τῶν ἐξ ηγεμονῶν τὸν μῦθον οἰσῖας καὶ φιλόσοφως, καὶ δρασά μὴ αἰεὶ καὶ ἀφ' ἀφλάτουσα τὴν ἱερῶν τὰ νεομοσῖμα, τῶν ᾧ ἀληθῆ δόξαι ἔχειν καὶ θεῶν, μηδὲν οἰομένη μάλλον μήτε θυσεῖν μήτε ποιῆσειν αὐτοῖς κε D χειρομῖνον, ὅσα δὲν ἐλατῶν ἀποφύξοιο κακῶν ἀθεότητες δεισιδαιμονίας. λέγεται ὁ μῦθος ὅτι ἐν βραχυτάτοις ὡς ἐνεστὶ μάλιστ' τῶν ἀρχῶν σφόδρα καὶ ἀειτήτων ἀφαρῆθεντων τῆς Πέας φασὶ κρύφα τὰ Κρόνω συγκημομένης, ἀσπιδόμνον ἐπὶ τῶν ἀσπιδῶν τὸ ἥλιον αὐτῆ μήτε μίω μήτε ἐν αὐτῶν τεκεῖν ἐραδίκα ᾧ τὸ Ἑρμίου τῆς θεοῦ στωελεθῆν, εἴτα παίζαντα πέτῃα τῶν σελήνῳ, καὶ ἀφελόντα τῶν φῶτων ἐκείνου ὁ ἐβδμηκῶσιν, ἐκ πύτων ἡμέρας πέντε στωελεθῆν, καὶ τῶν ἐξήκοντα καὶ περιακῶσιν ἐπάγειν ἀσ νῦν ἐπαρῆμας Αἰγυπτίῳι καλοῖσι, καὶ τῶν θεῶν γυμθλοῖς ἀ E ργοῖσι τῆ μὴ πῶσθη τὸ Ὄσειν γυρέσασ, καὶ φωνίω αὐτῶν παρῆνι στωελεθῆν, ὡς ἀπύτων κρείως εἰς φῶς πῶσθησιν. ἐνοιῖ τὸ Παμύλιω ἰνα λέγουσιν ἐν Θήβαις ὑδρῶν μῖλιω ἐκ τῶ ἱεροῦ τῶ Διὸς φωνίω ἀκούσασ, ἀφ' ἀφελόντα αἰειπεῖν μὲ βοῆς ὅπ μέγας βασιλέας ἀεργῆτης Ὄσεις γυρνε καὶ ἀφ' τῶ τῶ δρῆσασ τὸ Ὄσειν, ἐγχειρήσαντος αὐτῶ τῶ Κρόνω, καὶ τῶ τῶ Παμυλίω ἐορτῶ αὐτῶ τελεῖσασ, φθῶλη φοεῖοις εἰσκήσασ. τῆ ᾧ δόξαι τὸ Ἀεθῶπειν, ὃν Ἀ πόλλωνα, ὃν καὶ πρῶσῶτερον Ὄσειν ἐνοιῖ καλοῖσι τῆ τελετῆ ᾧ Τυφῶνα, μὴ καρῶ, μηδὲ καὶ χεραῖ, ἀλλ' ἀναρῆσασ F πληγῆ ἀφ' τὸ πλάσας ἐξ ἀλλῶσασ τετάρτη ᾧ τῶ Ἰσιν ἐν πύτων γυρνε γυρέσασ, τῆ ᾧ πέμπτη Νεφθῶ, ἰὺ καὶ Τελατῶ καὶ Ἀφελόντα, ἐνοιῖ καὶ Νικίω ὀνομάζοισιν. ᾧ δὲ τὸν μῦθον Ὄσειν ἐξ ἡλίου καὶ τὸ Ἀεθῶπειν, ἐκ ᾧ τῶ τῶ Ἰσιν, ἐκ ᾧ τῶ Κρόνου τὸν Τυφῶνα καὶ τῶ Νεφθῶ.

maris fluctibus eiectam, ericæ cuidam molliter infedisse. ericam autem breui temporis spacio pulcherrimum atque maximum edidisse germen, eoq; arcam circum amplexam occuluisse intra se. regem verò admiratum plantæ magnitudinem, precipidisse sinum quo arca non visa continebatur, ac recto fulcri loco supposituisse. Hæc aiunt diuinitus emisso famæ spiritu Isidem edoctam Byblum venisse, & ad fontem confedisse demissam atque lacrymantem, neque cum vilo hominum verba commutasse. reginæ autem ancillis salutem dixisse, & comiter allocutam, crines earum replicasse, & à se mirabilem fragrantia suavitatem corporibus earum adspirasse. reginam visis ancillis desiderio peregrinæ captam fuisse, cum earum & crines & corpora spirarent ambrosiam. ita Isidem accitam & familiarem redditam, à regina nutriendo puerulo fuisse præfectam. Regis nomē Malcander fertur. reginam alii Astartam, alii Saosin, quidam Nemanun, quasi Mineruiam perhibeat. Isidem nutriendo puero digitum mammæ loco in os inseruisse: noctu mortales corporis partes ambulasse, & summa hirundinis forma ad columnam istam aduolasse atque lamentatam fuisse. tandem reginam re obseruata, clamore edito cum videret infantem amburi, cum immortalitate exuisse. Deam verò iam patefactam, postulasse columnam cui rectum incumbebat: eaq; subducta, nullo negotio ericam amputauisse, hancq; linteo velatam affuso vnguento regibus in manus tradidisse. coliq; etiamnum à Bybliis lignum istud in fano situm Isidis. Ipsam ad arcam accidisse, tantoque usam eiulatu, vt regis filiorum natu minor ex eo sit mortuus. cum maiore & arca Isidem nauis conscensa auertam. cumq; Phædrus amnis sub auroram ederet auram asperiozem, iratam eum exsiccauisset. Vt primùm nocta fuit ocium & solitudinem arcam aperuisse, facieq; faciei imposta exosculatam illacrumasse. cum verò puer tacitè à tetgo accederet & quid ageretur obseruaret, sentientem Isidem se conuertisse, truciq; in eum ex ira intuitam vultu: puerum eo terrore consternatum obiisse, alii non sic dicunt, sed quo modo commemoratum est in mare excidisse. In honore tamen haberi propter Isidem. esse enim Manerotem hunc, quem in conuiuio Egyptii cantant. Alii puero nomen fuisse Palæstino, & à dea conditam urbem ei cognominem Pelusium. Manerotem autem illum qui cantatur, autorem fuisse musicæ narrant. Sunt qui Manerotem negent hominis esse nomen: sed affirmant ista voce Egyptio sermone conuiuas modestiæ admoneri: atque hoc esse quod identidem nominando Manerote Egyptii significant. quo pacto scilicet etiam mortui simulacrum in cistella circumlatum, non sit monumentum eorum quæ Osiridi euenerunt, vt nonnulli existimant: sed quod censeant monendos conuiuas ita vt fruantur præsentibus, vt mox ipsi quoque tales futuri, ideo inferri eam in conuiuia imaginem. Cum autem Isis ad Orum filium, qui Buti educabatur, iter faceret, & arcam extra conspectum hominum deposuisset, Typhonem noctu venantem ad Lunam incidisse in arcam eam,

A ὡς πρὸς τὴν Βύβλον χῶρον ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐκκυμῶνταισαν αὐτῷ ἐρίκη ὑπὸ μαλθακῶς ὁ κλύδων πρὸς ἐμῆξεν. ἡ δὲ ἐρίκη κάλλιστον ἔργον ὀλίγω χρόνῳ καὶ μέγιστον ἀναδραμοῦσα πρὸς ἐπίπυξεν καὶ πρὸς ἐφύ καὶ ἀπέκρυψεν εἰς τὸς εἰαυτῆς. θαυμαστος δὲ ὁ βασιλεὺς τοῦ φυτοῦ ὁ μέγιστος καὶ πρὸς ἐπιτεμῶν τὸν πρὸς ἐρίκη τὴν σπέρην οὐχ ὄρωμένῳ κλύδων, ἐρείσμα τῆς γένης ὑπέστησε. ταῦτα τε πρὸς μαθὶ φασὶ δαμονίῳ φήμης πυθομένη τὴν Ἴσον εἰς Βύβλον ἀφικέσθαι, καὶ κατήσασαν ὅτι κλύδων παπεινῶ καὶ δεδακρυμένῳ, ἀλλὰ μὲν μηδενὶ πρὸς ἀλάλειασθαι, ὅ

B ὁ βασιλεὺς τῆς θεοπαίδας ἀπαύξασθαι καὶ φιλοφρονέσθαι, τὴν τε κλύδων πρὸς ἀπλέκυσαν αὐτῆς, καὶ τὰ χρωπὶ θαυμαστὴν ἀνάδην ὅτι πνέουσιν ἀφ' εἰαυτῆς. ἰδύσης ὁ βασιλεὺς τῆς θεοπαίδας, μέρην ἐμπειεῖν τῆς ξένης τῆς τε τριχῶν τῶ τε χρωπὸς ἀμφοτέρω πνέοντος. οὕτω ὁ μέγιστος πεμφθεῖσαν καὶ θρομῶν σιωπῆν, ποιήσασθαι τοῦ παιδίου τὴν ἴσον. ὄνομα ὁ τῶ μὲν βασιλεῖ, Μάλχανδρον εἶναι φασιν αὐτῷ ὁ ἰσὶ μὲν Ἀσάρτιω, οἱ δὲ Σάωσι, οἱ δὲ Νεμαρουῷ (ὅσῳ ἂν Ἑλλῆνες Ἀθιωάδα) πρὸς πικρῶν. βρέφειν ὁ τὴν Ἴσον, αὐτῆς μαστοῦ τὸ δάκτυλον εἰς τὸ σῶμα τῆς παιδίου

C διδύσαν, ἡκτωρ ὁ πρὸς ἐκείνην τὰ θνητὰ τοῦ σώματος. αὐτῷ δὲ θρομῶν χελιδόνα τῆ κίονι πρὸς ἐπέτεσθαι καὶ θρηπῆν, ἀλλὰ οὐ τὴν βασιλίστην πρὸς ἀφύλαξασθαι καὶ ἐγκραγῶσαν ὡς εἶδε πρὸς ἐκείνην ὁ βρέφος, ἀπελέσθαι τὴν ἀθανάσια αὐτῆ. τὴν ὁ θεὸς φαιεῖν θρομῶν ἀγῆσασθαι τὴν κίονα τῆς γένης. ὑπελέσθαι δὲ ῥᾶσα πρὸς ἐκείνην τὴν ἐρίκη, εἶτα ταῦτα μὲν ὁ θῶν πρὸς ἐκάλυψασθαι, καὶ μέρην καὶ ἄλλο μὲν ἐγκραγῶσαι τοῖς βασιλεῶσι, καὶ νῦν ἐπὶ σέξασθαι Βυβλίου ὁ ξύλον ἐν ἱερῷ κείμενον Ἴσδος. τῆ δὲ σπέρῳ πρὸς πειεῖν, καὶ κωλύσασθαι τῆς κλύδων, ὡς τε τῆς παιδίων τοῦ

D βασιλέως τὸν νεώτερον ἐθναεῖν, τὸν ὁ πρὸς ἐσθῶτερον μὲν εἰαυτῆς ἐξυσαν καὶ τὴν σπέρην εἰς πλοῖον ἐπέκλυον ἀναγῆναι. τοῦ ὁ Φαῖδρου ποταμοῦ πρὸς μαθὶ βραχύτερον ἐκβέβηστος ὑπὸ τὴν ἴσον, θρομῶν αἰαξήσασθαι ὁ βρέφειν. ὅπου ὁ πρὸς πικρῶν ἐρημίας ἐτυχεν, αὐτῷ καὶ εἰαυτῷ θρομῶν, ἀνοῖξασθαι τὴν λάρνακα, καὶ τὰ πρὸς σῶσθαι πρὸς σῶσθαι ὅτι πρὸς πρὸς ἀπαύξασθαι καὶ δακρυεῖν. τῆ ὁ παιδίου σιωπῆ πρὸς πρὸς ἐκάλυψασθαι ὁ τῆς ὁ πρὸς πρὸς καὶ καὶ ἀμφοτέρω

E θναεῖν. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἔτος, ἀλλ' ὡς εἶρηται ἔσπον ἐκπεεῖν εἰς τὴν θαλάσσην. ἐχει ὁ ἴμας δὲ τὸν ὄν γὰρ ἀδύσιν Αἰγύπιοι πρὸς τὰ συμπόσια Μανέρωτα, τῶτον εἶ). ἴνες ὁ τῶ μὲν παιδία καλεῖσθαι Γαλασιόν, ἢ Πυλῆσιον, καὶ τὴν πόλιν ἐπάνυμον ἀπὸ αὐτῆς θναεῖσθαι, κλυθεῖσθαι ὑπὸ τῆς θεοῦ τὸν δὲ ἀδελφὸν Μανέρωτα, πρὸς πρὸς ἀρεῖν μοισικῶ ἰσορῶσιν. ἐνοι δὲ φασιν, ὄνομα μὲν σῶσθαι εἶ), ἀλέκτον δὲ πιννοισιν αἰθροῦσι καὶ θαλαῖα ἰσοισι πρὸς πρὸς, αἰσῶμα τὰ πρὸς πρὸς παρείη. τῶ τῶ γὰρ τὰ Μανέρωτα φραζόμενον ἀναφωρεῖν ἐκάσποτε τοῖς Αἰγύπιοις, ὡς πρὸς ἀμέλει καὶ ὁ δεικνύμενον αὐτοῖς εἶδωλον ἀνθροῦσι τε θνητῶσι ἐκ κλύδων πρὸς φραζόμενον, ὅτι ἐστὶν ὑπὸ μνημα ὅ πρὸς Ὀσίριδος παύσασθαι, ἢ

ἴνες ὑπὸ λαμβάνουσιν, ἀλλ' οἱ οὐ μὲν πρὸς ἀκαλῆν αὐτῆς χρεῖσθαι τοῖς παρῶσιν καὶ ἀπολαύειν, ὡς πρὸς τὰ αὐτῆς μελαπιούσας ἐσθῶσθαι, οὐ χρεῖν ὅτι κωμόν ἐπεισάξασθαι. τῆς ὁ Ἴσδος πρὸς τὸν ὄν ὄν ἐν Βούτῳ βεφόμενον πορθεῖσθαι, ὁ ὁ ἀγγεῖον ἐκποδῶν ἀποθνήσκου, Τυφῶνα κληγετιμῶτα ἡκτωρ πρὸς τὴν σελῶν ἐτυχεῖν αὐτῶ,

καὶ τὸ σῶμα γυμνασίου διελεῖν εἰς τεσσαρεσκάδεκα μέ-
 ρη, καὶ διαρρίψαι· τὴν δὲ Ἰσιν πυρομυθίου ἀναζητεῖν ἐν
 βασιλῆϊ παπυρίῃ, τὰ δὲ ἐλεῖν διὰ κλέπτεσσι. ὅθεν οὐκ ἀδικεῖ-
 εσθαι τὴν ἐν παπυρίοις σκάφει πλείονας ὑπὸ τῷ κρο-
 κοδείλων, ἢ φοβουμυθίων, ἢ σεβομυθίων διατῶν τῶν ἐκ τῆ-
 ς δὲ καὶ πολλοὺς τάφοις ὁ σείδης ἐν Αἰγύπτῳ λέγεσθαι
 διατῶν τῶν παρὰ τὴν γῆν ἐκείνην μετέρι παφῶν ποιεῖν. οἱ δὲ
 οὐ φασι, ἀλλὰ εἰδὼλα πυρομυθίου διδόναι καὶ ἐκείνην πό-
 λιν, ὡς τὸ σῶμα διδόναι· ὅπως τῶν πλείονων ἔχη ἡμᾶς·
 καὶ ὁ Τυφὼν ἐπιχερτήσῃ, τὴν Ὄρου τὴν ἀληθινὴν τάφον ζη-
 τῶν, πολλῶν λεγόμενων καὶ δεικνυμένων ἀπαρρῆσθαι. μόνον B
 δὲ τῶν μερῶν τῆς Ὀσείδης τῆς Ἰσιν οὐκ εἰρεῖν ὁ ἀδίδιον ἄδύς
 γὰρ εἰς τὸν ποταμὸν ριπῶναι, καὶ γένεσθαι τὸν τε λεπιδωτὸν
 αἰετὸν καὶ τὸν φαγγρον καὶ τὸν ὄξυρυγχον, ὡς οἱ μάλιστα τῶν
 ἰχθύων ἀφοσοῦσθαι. τὴν δὲ Ἰσιν αἰτὶ ἐκείνης μίμημα ποιη-
 σαμῆναι καὶ κερᾶσθαι τὸν φαλλον, ὃ καὶ νῦν εὐρτάξιν τῆς Αἰ-
 γυπτίου. ἐπειθὰ τὰ Ὄρου τὴν Ὀσείν ἐξ ἄδου τῶν γα-
 νόμῶν διαπορῆσαι ὅτι τὴν μάχην καὶ ἀσκεῖν. εἴτα διε-
 ρωτήσῃ τὴν κάλλιπον ἠγείται. τῆς δὲ φήσαντος τὰ πατεῖ καὶ
 τῆς μητεῖς τιμωρεῖν κακῶς πατοῖσιν· δδύτερον ἐρέσθαι τὴν
 χρυσομετέρον οἴεται ζῶον εἰς μάχην ἐξίῃσι. τῆς δὲ Ὄρου C
 ἵππων εἰπόντος, ἐπιθαμάσῃ καὶ διαπορῆσῃ πῶς οὐ λέοντα
 μάλλον, ἀλλ' ἵππων. εἰπεῖν οὖν τὸν Ὄρου ὡς λέων μὲν ἀ-
 φέλιμον ἐπιδομῶν βοηθείας ἵππων δὲ φέρωντα διαπά-
 σῃ καὶ κατὰ μάλασθαι τὸν πολέμιον. ἀκούσαντα οὖν ἠδῆ-
 ναί τὸν Ὀσείν, ὡς ἰκανῶς τῶν σκευάσασαμῆναι τοῦ Ὄρου.
 λέγεσθαι δὲ ὅτι πολλῶν μετὰ ἡμετέρων αἰετῶν τὴν Ὄρου, καὶ
 ἡ παλακὴ τῆς Τυφῶνος ἀφίκετο Θούνης. ὅφιν δὲ ἡς ἐπι-
 διώκων αὐτὴν ὑπὸ τῷ πῶτι τῶν Ὄρου κατεκέρπη, καὶ νῦν
 εἴθε τῆς τορνιόντι παρὰ δρόντες εἰς μέσον κατὰ κῶτοις.
 τὴν μὲν οὖν μάχην ὅτι πολλὰς ἡμέρας ἡμέσθαι καὶ κερ-
 τῆσθαι τῶν Ὄρου, τὴν Τυφῶνα δὲ τὴν Ἰσιν δεδεμῶν τῶν λα-
 βοῦσθαι, οὐκ αἰελεῖν, ἀλλὰ καὶ λῦσθαι καὶ μετῆναι· τὸν δὲ Ὄρου
 οὐ μετεῖως ἐκεχεῖν, ἀλλ' ἐπιθαλόντα τῆς μητεῖς τῆς χε-
 ρεῖς ἀποπάσῃ τῆς κεφαλῆς ὁ βασιλεῖον· Ἐρμῆν δὲ πῶτι-
 θεῖναι βούκερον αὐτῆς κείνος. τῆς δὲ Τυφῶνος δίκην τὰ Ὄ-
 ρου νοθείας λαχόντες, βοηθήσαντες δὲ τῆς Ἐρμῶς, καὶ τῶν Ὄρου
 ὑπὸ τῆς ἡδῆν γήσιον κριθῶναι, τὴν Τυφῶνα δὲ σὺν ἄλλαις
 μάχαις κατὰ πολέμου θῆναι. τὴν δὲ Ἰσιν μὲν τῶν τελευτῶν ἐξ
 Ὀσείδης συγνομῶν, τεκεῖν ἠλιτόμυθων καὶ ἀσθενῆ ποῖς κεί-
 ποθεν γήσιον τὸν Ἀρποκράτιον. ταῦτα σχεδὸν ἐστὶ τῆς μύθου E
 τὰ κεφάλαια, τὰ διεσπασμένα τῶν ἐξαρεθέντων· οἷον ἐστὶ τὸ πῶτι
 τῶν Ὄρου διαμελισμὸν καὶ τὸν Ἰσίδος ἀποκεφαλισμὸν. ὅτι
 μὲν οὖν εἰ ταῦτα πῶτι τῆς μακρείας καὶ ἀφάρτης φύσεως,
 καὶ ἡ μάλιστα νοεῖται ὁ θεῖον, ὡς ἀληθῶς παρὰ τῆς καὶ
 συμπεσόντα δόξαζοισι καὶ λέγεισιν, ἀποπύσῃ δὲ καὶ κερ-
 τῆσθαι τὸ σῶμα κατ' Αἰγύπτον, ὅθεν δὲ λέγειν παρὰ σε.
 καὶ γὰρ αὐτῆς διεσπασμένους ποῖς ἔτω τῶν ἀνόμων καὶ βαρβάρων
 δόξας πῶτι θεῶν ἔχουσιν· ὅτι δὲ οὐκ ἔοικε ταῦτα κερμῆν μυ-
 θῶμασιν ἑρατοῖς καὶ διακείνοις πλάσασθαι, οἷα ποιητῶν καὶ
 λογογράφοι, καθάπερ οἱ ἑράχαι, ἠγνώστες ἀφ' ἑαυτῶν F
 ἀπαρχὰς ἀυποθέτοις ὑφαίνοισι καὶ ἀποπύνοισιν, ἀλλ' ἔχειν
 ἡμᾶς ἀποείας καὶ παρὰ τὴν διηγήσει αὐτῆς. καὶ καθάπερ οἱ
 μαθηματικὸι τὴν Ἰεὺν ἐμφασιν εἶναι τοῦ ἡλίου λέγεισιν
 ποικιλομυθίῳ τῆς παρὰ τῶν Ὀσείδης ἀναχρησῆσαι τῆς ὀφείας,

A cadaverq; agnitū in partes quatuordecim discer-
 pisse, easq; disiecisse: Isidem re comperta, paludes
 papyreo lembo pernavigasse & frustra cōquisuisse.
 hinc esse, quod qui papyrinis nauigiis vehuntur, ii
 à crocodilis nō infestantur, aut metuentib. aut ve-
 nerantib. eos propter deam. atq; hanc esse causam,
 quod multa sunt in Ægypto sepulcra Osiridis, quia
 Isis frustum quodque ita ut incidereat humauerit.
 Alii hoc negant. simulacra aiunt Isidem fecisse, &
 singulis singula vrbib. dedisse, simulantē cadauer
 se dare, ut is à plurib. coleretur, & si Typhon præ-
 ualeret, verumq; Osiridis sepulcrū quæreret, mul-
 tis cōmonstratis, de inueniendo desperaret. de om-
 nib. mēbris solū penē Osiridis nō fuisse ab Iside
 repertū. hunc enim statim fuisse in Nilum abiectū,
 gustatumque à lepidoto siue squameo, phagro, &
 oxyryncho piscibus: quos præ aliis piscib. exsecra-
 tur Ægyptii. Isidem autem eius loco phallum (id
 est veretrum) eius imitatione confecisse atq; con-
 fecrasse: quo hodieq; in sacris utatur Ægyptii. De-
 inde Osiridē Oro ab inferis prestō adfuisse, eumq;
 ad prælium instituisse atq; exercuisse. percunctatū
 etiā postea fuisse quid pulcerrimū putaret. cumq;
 respondisset Orus, Vlscisci patrem & matrē iniuria
 adfectos, vltcrius quæsiuisse, quodnam animal ad
 pugna eunti censeret vtilius. cum equum respon-
 disset Orus, miratū fuisse & in dubium vocasse, q;
 non leonē potius quā equum dixisset. respondisse
 Orum, esse leonē vtilem indigenti auxilio, equum
 autē facere ad instandum hosti eumq; interficien-
 dum. his auditis delectatum Osirin fuisse, ut qui sa-
 tis instructum ad pugnam Orum sentiret. Narrant
 subinde cō pluribus ad Orum transeuntibus, pellicem
 quoq; Typhonis, nomine Thucridē ad eum
 se contulisse, & anguē qui eam persequeretur ab
 Ori hominib. fuisse occisum. ideoq; adhuc funi-
 culum in medium proiici & conscindi. Prælium
 porrō per plures dies durasse, ac victoria Orum
 potitū. Isidem, cum vincitum Typhonē esset nacta,
 non modò nō interfecisse, sed & soluisse & missum
 fecisse. idq; Orum ita indignē tulisse, ut matri inie-
 cerit manus, & regium ornatū à capite eius detra-
 xerit. sed Mercurium Isidi galeā è bouis factā capi-
 te imposuisse. Cumq; Typhon Oro diem illegiti-
 morum natalium dixisset, auxilio Mercurii Orum
 à diis fuisse legitimum iudicatum. Typhonē aliis
 duab. pugnis debellatū. Isin ex Osiride, qui à morte
 cum ipsa coiuisset, exterricinem & inferiorib. de-
 bilem mēbris filium peperisse, Harpocratē nomi-
 ne. Hæc ferē sunt fabulæ capita, omiffis iis quæ au-
 ditu sunt difficillima, ut de Oro mēbratim discer-
 pto, & Iside capite truncata. Enimuerò hæc si sen-
 tiant ac dicant homines de beata & interitus ex-
 pte natura, qua potissimū intelligitur numen,
 tanquā re vera sic gesta & obita, despuendum esse
 ob indignitatem rei, & os purgandum, ut est apud
 Æschylū, nihil attinet ad te dicere. vltro enim suc-
 censes iis, qui tam impias & barbaras de diis habēt
 opiniones. Non tamen ignoras ista non omninò
 germana esse fabularum & inanium figmētorum,
 qualia cōminiscuntur poëtæ & fabularum scri-
 ptores araneorum instar ex seipsis gignentes initia
 nullo fundamento innixa, eaque pertexentes:
 sed habere disputationes quasdam in se, & certo-
 rum narrationes euentorum. Et quemadmodum
 mathematici arcum cœlestem Solis tradunt esse
 imaginem variatam visus ad nubem reflexu:

fic fab
 flecter
 brem
 rum d
 define
 cosa &
 lulis li
 Osirid
 corpus
 ter ali
 in qu
 bydi q
 potent
 dem cu
 tem Ap
 ibiq; c
 vrbis al
 pulcrum
 ante vrb
 accessu
 pilces ap
 traicere
 methid
 gnitudi
 pro lepu
 esse Bu
 de Taph
 nomen
 ligni sc
 gratia fu
 num sen
 do, sed &
 apud se
 deorum
 rum au
 nam Isid
 thin: Ori
 ad alend
 ditent co
 dos inco
 nullum c
 ortus ex
 multa tal
 tur hoc p
 notū, qu
 diuinc n
 postmod
 facilimo
 molesta,
 habent
 rant eni
 habuisse
 albū, Os
 sent. ad h
 bernator
 nomen.
 dera rela
 Orione
 alterū Is
 ne hoc si
 tantum,
 multis h
 giosus h
 correpta
 detur, q
 cere: ho
 hominil

fic fabula hoc loco indicium est orationis aliò re-
 flectētis intellectū. Declarant hoc sacrificia lugu-
 brem ac tristem speciē prae se ferētia. tum templo-
 rum dispositiones, aliquando in pinnas, & stadia
 definentiū sub dio sita ac pura: aliquando tenebri-
 cosa & operta infra terram habētium sacraria, cel-
 lulis similia & adytis. Non minimum huc faciunt
 Osiridis templa tam multis in locis celebra, cuius
 corpus multis in partib. terrae sepultum fertur. In-
 ter alias vrbes Abydus & Memphis nominantur,
 in quib. solis verè exstet Osiridis sepulcrum. Et A-
 bydi quidem humanatur. Aegyptiorum fortunis ac
 potentia praecipui, studiosè hoc ambientes, vt eo-
 dem cum Osiride potiantur sepulcro. Memphi au-
 tem Apis nutritur, vt pote animae eius simulacrum,
 ibiq; etiam corpus cōditum perhibent. ac nomen
 vrbis alii portum bonorum interpretantur, alii se-
 pulcrum Osiridis. exiguam quoq; insulam quae est
 ante vrbes sita, aiunt reliquo tempore omnib. in-
 accessam esse, ac ne aues quidem eò deuolare aut
 pisces appellere. statò tempore sacerdotes in eam
 traicere, ac parentare, & monumentum coronare
 methidæ plantæ obumbratum, q̄ omnis oleæ ma-
 gnitudinē excedat. Eudoxus, cum multa in Aegy-
 pto sepulcra Osiridis perhibeantur, corpus situm
 esse Busiride ait: eam enim fuisse patriam eius. iam
 de Taphosiri disputandū non esse, cum ipsum hoc
 nomen significet sepulcrū Osiridis. Laudo autem
 ligni secturā, & lini scissionē, & liba quae inferiarū
 gratia funduntur. q̄ his multa admixta sunt arca-
 num sensum sacrorū innuentia. Neq; horum mo-
 dō, sed & reliquorū deorū corpora pōtiffices aiunt
 apud se obita morte deposita procurari: scil. eorū
 deorum, qui ortus & interitus expertes nō sint. eo-
 rum autem animas in cælo fulgere, & esse stellas.
 nam Isidis vocari à Græcis Canē, ab Aegyptiis So-
 thin: Orionē esse Ori, Typhonis Vrsam. Cum autē
 ad alenda q̄ venerantur animalia sumtum suppe-
 ditent constitutū Aegyptii, soli (vt fertur) Thebai-
 dos incolæ immunes sunt. hi enim mortalē deum
 nullum censent, sed deum qui Kneph ipsis dicitur,
 ortus exfortē & immortalē putant. Cæterum quia
 multa talia dicuntur & monstrantur, qui arbitran-
 tur hoc pacto cōmemorari euenta regū aut tyran-
 norū, qui cum ob excellentē virtutē aut potentiā
 diuinę naturę dignitatem sibi arrogassent, grauib.
 postmodò fortunæ aduersitatib. fuerint perculsi: ii
 facilimo vtūtur orationis effugio, & q̄ auditu sunt
 molesta, nō ineptē à diis ad homines transferunt,
 habentq; sua adminicula ex historiis vulgatis. Nar-
 rant enim Aegyptii Mercuriū alterum cubitorum
 habuisse breuiorē, Typhonē fuisse rufum, Orum
 albū, Osirin nigrū: vt qui homines natura exstitif-
 sent. ad hæc imperatorem nominant Osirin, & gu-
 bernatorē Canopum, cum quo stella idem habeat
 nomen. & nauim, q̄ Argo Græcis dicitur, inter si-
 dera relatā in honorē nauis Osiridis, nō procul ab
 Orione & Cane ferri: quorū siderum alterū Oro,
 alterū Isidi sacrum Aegyptii censent. Vereor autē
 ne hoc sit immobilia mouere, & bellum inferre nō
 tantum, vt Simonides aiebat, longo tempore, sed
 multis hominibus gentibus, & familiis, quas reli-
 giosus horum deorum cultus quasi furore diuino
 correptas tenuit. neq; aliud mihi ferè hoc esse vi-
 detur, quam tanta nomina è cælo in terras dedu-
 cere: honoremq; & fidem omnib. propemodum
 hominib. ab ipso ortu ingeneratam exturbare atq;

A οὕτως ὁ μῦθος ἐν ταῦτα λόγου ἕως ἐμφασίς ἐστὶν ἀνακλι-
 τος ἐπ' ἄλλα τιμὴ ἀφαινοῖαι, ὡς ὑποδηλοῦσιν αἱ τε θυοῖαι
 ὁ πένθημον ἔχουσαι καὶ σκυθροπὸν ἐμφαιμόμυρον, αἱ τε τῆναδὴν
 ἀφαινοῖαι, πῆ μὲν ἀειμύρων εἰς πτερά καὶ δρέμοις ὑποαι-
 θρίοις καὶ κατὰ τοὺς, πῆ ὁ κρυπλὰ καὶ σκόπια καὶ γῆς ἐχόν-
 των σολιθηλα Θησαῖοις εὐοικῶτα καὶ σπυροῖς ἔχ' ἠκιστα δὲ ἡ
 τῆν Ὀσπείων δόξα, πολλαχρὸν κείσθαι λεγόμενον τοῦ σώ-
 ματος. Ἀβυδὸν ἴσως ἢ Μίμφιν ὀνομάζεσθαι πολίχην λέ-
 γουσι, ὡς μόνω δ' ἀληθινὸν ἔχουσαν, ἔντε Ἀβυδὸν τὸς δι-
 δάμονας τῆν Αἰγυπθίων καὶ διωατοῖς μάλιτα θάπτεσθαι
 B φιλομυμυροῖς, ὁμοτάφοις εἶ) τὸ σῶμα τὸ Ὀσίειδος. ἐν ὅ
 Μέμφει βέβησθαι τὸν Ἀπιν, εἰδῶλον ὄντα τῆς σκείνου ψυ-
 χῆς, ὅπου καὶ ὁ σῶμα κείσθαι. καὶ τὴν μὲν πόλιν οἱ μὲν
 Ὀρμον ἀγαθὴν ἐρμυλοῦσιν, οἱ δὲ ὡς τὰ φων Ὀσίειδος. τιμὴ
 ὁ πτερά πύλας Νισιτοῦ μὲν ἄλλως μὲν ἀβασθὸν ἀπασι καὶ
 ἀπασι πύλας εἶ), καὶ μὴ δὲ ὄρητας ἐπ' αὐτὴν κερτερεῖν,
 μὴ δὲ ἰστὺς πτεροπέλαξεν, ἐνὶ ὅ κατὰ τὸς ἱερεῖς ἀφαινοῖαι
 τὰς ἀγαθῆν καὶ κατὰ τὸς φεῖν ὁ σῶμα μνηθῆς φυτὰς πτε-
 σιαζόμενον, ὑποαιθρίοι πάσης ἐλαίας μέγεθος. Εὐδοξος
 δὲ, πολλὰν τὰ φων ἐν Αἰγυπθίῳ λεγόμενον, ἐν Βοισίειδι ὁ
 C σῶμα κείσθαι. καὶ γὰρ πατρίδα ταῦτ' αὐτὴν γερνέσθαι τὸ Ὀσίει-
 δος. ἐν κείνῳ μὲν τοῦ λόγου δεῖσθαι τιμὴ Ταφῶσειν αὐτὸ γὰρ
 φερέσθαι τὸ σῶμα ταφῶσι Ὀσίειδος. ἀγὰρ ὁ περὶ τὸν ζύλου
 καὶ ἄσιν λίνου, καὶ τὰς χρομύρας, ἀφ' ὅ πολλὰ τῆν μυστικῶν
 ἀσμεμίσθαι τῶτοις. οὐ μόνον ὁ τῶτων οἱ ἱερεῖς λέγουσιν, ἀλλ'
 καὶ τῆν ἄλλων θεῶν, ὅσοι μὴ ἀγῆνητοι μὴ δὲ ἀφαινοῖαι, τὰ
 μὲν σῶμα τὰ παρ' αὐτοῖς κείσθαι καμύσθαι καὶ τεραιπύλας,
 τὰς δὲ ψυχὰς ἐν οὐρανῷ λάμπειν ἄστρο, καὶ καλεῖσθαι κύ-
 να μὲν τ' Ἰσίδος ὅφ' Ἑλλήνων, ὑπο Αἰγυπθίων ὁ Σωθιν,
 Ὡ εἶονα ὁ τ' Ὡρον, τ' ὁ Τυφῶνος, ἀρκῶν. εἰς ὅ τὰς γρα-
 D φὰς τῆν πμομύρων ζώων, τὸς μὲν ἄλλοις στυτεταγμύρας
 τελείν, μόνον ὁ μὴ δίδοναι τὸς Θησαῖδα κατὰ τοῦ τῶτας, ὡς
 δητὸν θεὸν οὐδένα νομίζουσας, ἀλλὰ ὅν κατὰ τοῖς αὐτοῖς κρη-
 φαχῆσθαι οἶσθαι ἀθάνατον. πολλὰν ὁ πμοῦτων λεγόμενον
 καὶ δεικνυμύρων, οἱ μὲν οἰόμενοι βασιλέων ταῦτα καὶ τυραν-
 νων δι' ἀρετῶν ὑποφάρεσθαι ἢ διωαμιν, ἀξίωμα τῆ
 δόξη θεότητος ἐπιγροφαιμύρων, εἶτα χρομύρων τύχης
 ἔργα καὶ πᾶσι δεινὰ καὶ μεγάλα ἀφαινοῖαι μνημονόεσθαι,
 ῥάσθαι μὲν ἀποδράσθαι τὸ λόγου χρομύται, καὶ ὁ δὲ δὲ σφημον οὐ
 φάσθαι ἀπὸ τῆν θεῶν ἐπ' αὐτοῖς ποῖς μετὰ φέρεσθαι, καὶ ταῦ-
 E τὰς ἔχουσιν ἀπὸ τῆν ἱσορμύρων βοηθείας. ἱσορῶσι γὰρ Αἰγυ-
 πθιοὶ τ' μὲν Ἐρμυλὸν ὁ σῶμα μὲν χρομύται γαλιάσκονα, τ' ὁ Τυ-
 φῶνα, τῆ χρομύται πύρρον, λαχῶν ὁ τ' Ὡρον, καὶ μετὰ χρομύται
 τ' Ὀσίειν, ὡς τῆ φύσει γερνέσθαι ἀφαινοῖαι. ἐπὶ ὅ κατὰ τῆ
 γρὸν ὀνομάζουσιν Ὀσίειν, καὶ κυβερνήτιω Κόμωσον, οὐ φασθαι
 ἐπᾶνωμον γερνέσθαι τὸν ἀσέρεα καὶ ὁ πλοῖον ὁ κατὰ τοῖς Ἑλ-
 λῆνες Ἀργῶ, τῆς Ὀσίειδος νεῶς εἰδῶλον ἐπὶ ἡμῆ κατὰ τῆ
 εἰσόμενον, οὐ μακρὰν φέρεσθαι τ' Ὡ εἶονος καὶ τὸ Κωῶς, ὡν
 ὁ μὲν Ὡρον, ὁ ὁ Ἰσίδος ἱερον, Αἰγυπθιοὶ νομίζουσιν. ὁ κρῶ
 δὲ μὴ τὸτο ἢ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν ἐν τῶ πολλῶ
 F χρομύται, καὶ Σιμομύδω, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀφαινοῖαι ἐδνεσθαι
 καὶ χρομύται κατὰ τοῖς ὑπο τῆς πτερά τὸς θεοῖς πύτοις ὀσίει-
 τῆς ὁδὸν ἀπολιπόντας, ὅς οὐρανοῦ μετὰ φέρεν ἐπὶ γῆν
 ὀνομάσθαι τηλικαῦτα, καὶ ἡμῶν καὶ τῶσιν ὀλίγου δεῖν ἀπα-
 σιν ἐν πτερά τῆς χρομύταις ἐνδεδύκαται ὅς τῶσιν καὶ ἡμῶν αὐτοῖς,

μεγάλας μὲν τὰ ἀθέω λεῶν κλισιάδας ἀνοίξεντας καὶ ἔξα-
 θεοπίστον τὰ θεῖα λαμπρῶν δὲ τοῖς Εὐήμερου τοῦ Μεσ-
 σηνίου φανακισμοῖς παρρησίαι διδόντας, ὅς αὐτὸς ἀντήγα-
 φα σιωθεὶς ἀπίστου καὶ αὐτοπαρκέου μυθολογίας, πᾶσαν
 ἀθεότητά καὶ σκοπεδόνισι τῆς εἰκουμένης, τὸς νομιζομένους
 θεοὺς πόντας ὁμαλῶς διαγράφων, εἰς ὄνομα ἑρατηγῶν
 καὶ ναυαρχῶν καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγνότων. ἐν
 δὲ Γάγγητι γράμματα χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις, εἰς
 οὔτε βάρβαρος ὁδοὶς, οὔτε Ἑλλῆν, ἀλλὰ μόνος Εὐήμε-
 ρος, ὡς εἴοικε, πλάσας εἰς τοῖς μηδαμῶτι γῆς γεγνότας,
 μηδὲ ὄντας Πανγῶν καὶ Τριφυλίων, ἐπιτετυχῆκει. καὶ τοῖς
 μεγάλας μὲν ὑμνοῦνται παρὰ τοῖς ἐν Ἀσσυρίοις, Σεμι-
 ράμιος· μεγάλας δὲ αἱ Σεσῶτριος ἐν Αἰγύπτῳ· Φρύ-
 γες δὲ μέγιστον τὰ λαμπρῶν καὶ θαυμασῶν τῶν ἔργων,
 Μανικὰ καλοῦσι, διὰ τὸ Μανὶν ἡνὰ τῶν πάλαι βασι-
 λέων ἀγαθὸν δῦδρα καὶ δυνάτον γνῆσαι παρ' αὐτοῖς, ὃν
 ἐνιοὶ Μάσδιον καλοῦσι. Κῦρος δὲ Πέρσας, Μακεδόνιας
 δὲ Ἀλέξανδρος, ὀλίγου δεῖν ἐπιπέρας τῆς γῆς κραδῶ-
 ντας παρήγαγον, ἀλλὰ ὄνομα καὶ μνήμην βασιλέων ἀ-
 γαθῶν ἔχουσιν. εἰ δὲ πινες ἔξαίρετες ἐπὶ μεγαλαυ-
 χίας, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀμα νεότητι καὶ ἀγνία φλεβῶ-
 νται πῦρ ψυχῆ μὲν ὑβρεως ἐδέξαντο θεῶν ἐπανουμίας, καὶ
 ναῶν ἰδρύσεις, βραχυῶς ἠνθισεν ἡ δόξα χρόνον, εἶτα κρο-
 τήσασθαι καὶ ἀλαζονείαν μὲν ἀσθεσίας καὶ ἀνομιίας παρ-
 σφρόντες, ὀκνύμενοι καπνοῖο δίκλιον ἀρῆντες ἀπέ-
 πωλον καὶ νῦν, ὡς παρ' ἀγῶνιμοι δραπέται, τῶν ἱερῶν καὶ τῶν
 βωμῶν ἀποσπασθέντες ὁδοὶν ἀλλ' ἢ τὰ μνήματα καὶ τοῖς
 τάφοις ἔχουσιν. ὅθεν Ἀντίγονος ὁ Ἰών, Ἐρμοδῶπου υἱὸς
 ἐν ποιήμασιν αὐτῶν ἠλίου παῖδα καὶ θεῶν ἀναγρῶντοῦς,
 Οὐ ποιαῦτά μοι (εἶπεν) ὁ λασινοφόρος σμῦοιδεν. ὅς τ' καὶ
 Λύσιππος ὁ πλάσης Ἀπελλῶν ἐμέμφασθαι τὸν ζωγρά-
 φον, ὅτι πῦρ Ἀλεξάνδρου γράφων εἰκόνα, κεραυνοῦ ἐξε-
 χείρισεν αὐτὸς δὲ λόγχην, ἧς πῦρ δόξα ὁδοὶ εἰς ἀφαι-
 ρησεται χρόνος, ἀληθινῶν καὶ ἰδίαι οὔσαν. βέλιον οὖν,
 οἱ τὰ παρὰ τὸν Τυφῶνα καὶ Ὀσίριν καὶ Ἴσιν ἰσοεὐμόδρα,
 μήτε θεῶν παθήματα, μήτε αἰθερῶν, ἀλλὰ δαμῶνων
 μεγάλων εἰς νομιζόντες, ὡς καὶ Πλάτων καὶ Πυθαγόρας
 καὶ Ξενοκράτης καὶ Χρυσίππος, ἐπὶ μὲν τὸς πάλαι θε-
 λόγους, ἐρῶν μὲν ἑτέροις μὲν αἰθερῶν γεγνέναι λέγουσι,
 καὶ πολλῆ τῆ δυνάμει πῦρ φύσιν ὑπερφύσας ἡμῶν, ὅ
 τ' ἡεῖον ὅσα ἀμύγες, ὁδοὶ ἀκροῦν ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ ψυ-
 χῆς φύσει καὶ σώματος ἀδῆσαι ἐπισειληχῶς, ἠδὸν δὲ δι-
 ζημῶν καὶ πόνου καὶ ὅσα αὐταῖς ἐγγυμῶνα ταῖς μετα-
 βολαῖς πάθῃ, τὸς μὲν μάλλον, τὸς δὲ ἠπὼν ἐπιθεσάπει. γί-
 νονται γὰρ ὡς ἐν αἰθερῶσι, καὶ δαίμοσιν, ἀρετῆς ἀφαι-
 ρησεται καὶ κακίας. τὰ γὰρ Γηθύρια καὶ Τιτάνια παρ' Ἑλλήσιν
 ἀδύδρα, καὶ Κέρνου υἱὸς ἀθεομοὶ παρὰ τοῖς, καὶ Πύθω-
 νος ἀπιτάξεις παρὰ Ἀπόλλωνα, φθόγγει τε Διονύσου καὶ
 Πλάτων Διμήτρως, ὁδοὶ ἀπολείποσιν τῶν Ὀσειακῶν καὶ
 Τυφῶνικῶν, ἄλλων τε ὧν πᾶσιν ἔστιν ἀέδην μυθολογῶ-
 ντων ἀκροῦν ὅσα τε μυστικῶς ἱεροῖς παρὰ ἀκλυπτόδρα
 καὶ τελεταῖς, ἀρρητῶς ἀφαιρῶνται καὶ ἀθεῶν παρὰ τοῖς
 πολλοῖς, ὅμοιον ἔχει λόγον. ἀκροῦν δὲ καὶ Ὀμήρου,
 τὸς μὲν ἀγαθῶν ἀφαιρῶν θεοειδίας ἐκάστοτε καὶ ἀπι-
 θεοῖς, καὶ θεῶν ἀπο μὲν δὲ ἔχοντας τὰ δὲ ἀπὸ τῶν δαμῶνων

A dissipare. ac cum magnas aperire valvas impia-
 turba, quae res deorum inhumanas conuertit: tum
 splendidam licentiam conciliare imposturis Eue-
 meri Messenii. Is enim commentatio conscripto
 incredibilium & vanarum fabularum, omne impi-
 etatis genus per totum spatium terrarum orbem,
 eos qui dii existimantur vniuersos & qualiter ex-
 pungens, & ad nomina priscorum imperatorum,
 nauarchorum, ac regum detorquens, descripta au-
 reis litteris in Panchæa. in quas quidem litteras ne-
 mo neq; barbarus neq; Græcus, sed solus si diis pla-
 cet Eucmerus inciderit, nauis aduectus ad nullibi
 terrarum degentes aut natos Panchæos ac Triphy-
 lios. Sanè magnæ res gestæ à Semiramide cele-
 brantur apud Assyrios, à Sefostri in Ægypto. &
 Phryges præclara facinora hodieque Manica ap-
 pellant: quia Manis quidam antiquorum regum
 apud ipsos virtute & potentia polluerit, quem
 nonnulli Malden vocant. tum Cyrus Persas, Ma-
 cedones Alexander victores pœnè vsque ad fines
 terræ perduxerunt. Verùm istis nomina & memo-
 ria præclatorum regum obtigerunt. At si qui fastu
 elati, & (vt Plato ait) simul iuuentute & inscitia ani-
 mis inflammatis per lasciuiam deorum cognomi-
 na acceperunt, ac templa sibi poni voluerunt: eo-
 rum gloria breui floruit tempore. deinde præter
 vanitatem & arrogantiam impietatis etiam ac in-
 iusticiæ culpam sustinentes,

*Euoletauerunt tenues ceu fumus in auras
 Præpete surrepti fato.*

& nunc tanquam fugitiui serui, in quos ius abdu-
 cendi est dominis, auulsi à templis & aris, nihil præ-
 ter monumenta & sepulcra habent. Itaq; Antigo-
 nus senior, cum Hermodotus quidam in carmine
 ipsum Solis filium & deum prædicauisset, Non ta-
 lium sibi conscium esse rerum dixit seruum qui
 matulam gestaret. Rectè etiam Lybippus fictor A-
 pellem pictorem reprehendit, quod is imaginem
 Alexandri fulmen manu tenentem pinxisset, ipse
 hastam. huius inquiens gloriam, quæ vera Alexan-
 dro & propria esset, nullo tempore abolitum iri.
 Melius ergo faciunt, qui quæ de Typhone, Osiri-
 de, Iside narrantur, neq; deorum, neq; hominum,
 sed magnorum geniorum euenta sentiunt. quos
 genios & Plato, & Pythagoras, & Xenocrates, &
 Chrysippus priscorum theologorum imitatione,
 hominibus robustiores existisse aiunt, & potentia
 nostram naturam longè superare: diuina autem
 natura non sincera aut pura præditos, sed quæ ani-
 mæ natura corporisq; sensu comprehensa, volu-
 ptatis esset dolorisq; capax, aliisq; id genus obno-
 xia affectionibus, ac mutationibus, quibus alii ma-
 gis, alii minus turbantur. nam vt in hominibus, ita
 etiam inter dæmones sunt virtutum & vitiorum
 discrimina. Etenim quæ de Gigantibus & Titani-
 bus apud Græcos cantantur, & Saturni quædam
 scelera, Pythonis cum Apolline certamen, exsulia
 Bacchi, Cereris errores, nihil absunt ab Osiridis &
 Typhonis euentis, aliisq; similibus, quæ omnibus
 licet licenter conficta audire. eadem est eorum
 quoq; ratio, quæ in mysticis sacris occultè agun-
 tur, & efferri ad vulgus aut ab eo videri nefas du-
 citur. Iam Homerum quoque animaduertimus
 insigniter bonos viros identidem appellare deo-
 rum similes, diis æquales, &

Consiliis superum instructos:
 appellatione autem à geniiis (qui Græcè dicuntur
 dæmones)

dam
 geni
 præd
 ter vi
 dam
 citur.
 xtra &
 Xenoc
 verbe
 ob
 re ve
 sed est
 das, e
 lecten
 neant.
 Casp
 Lam
 & Plac
 pretun
 quia al
 rant, a
 rerum.
 rum de
 In m
 Exsp
 Lam
 Fort
 Fnu
 donec
 locoqu
 mana
 dio imp
 nora, o
 omnia
 dederit
 postqua
 arque
 que suas
 facta tan
 sta silen
 admisce
 uentoru
 tium vir
 consecr
 ob virtu
 & Liber
 tishono
 tem in r
 ti. Neq;
 à Profet
 fis docu
 Canopi
 Soter Pl
 cum ne
 forma p
 iuberi e
 ignorat
 rum situ
 Sofibiu
 se visun
 natus fu
 go temp
 na, furti
 ξαίθρη
 αἰθερῶ
 τῶν Σα

dæmones) promiscuè vti de bonis & malis, quòd genii mixta & inæquali sint natura ac voluntate præditi. itaq; & Hectorem Ajax, & Iunonem Iupiter vituperandi gratia genii similem appellat: & dæmonis in morem irruere in hostem Achilles dicitur. Hinc adeò est, quòd Plato cœlestib. diis dextra & imparia, horum aduersa genii adscribit. Xenocrates etiã nefastos dies, & ferias in quibus verbera, planctus, ieiunia, mali ominis voces aut obscœna dicta vsurpantur, neq; deorum conuenerenerationi, neq; bonorum geniorum consecræd esse in aere quasdam naturas magnas & validas, easdemque tetricas & morosas, quæ istis delectentur rebus, ac consecræ à maleficio abstinèant. Hesiodus bonos & còmodos genios vocat,

*Castos, custodes hominum, rerumq; datores
Lantarum, quòd sint regalis honoris adepti.*

& Plato hoc genus inter homines ac deos interpretum ministrorumque fungi muneribus ait: quia ab hominibus vòta precesq; ad deos perfèrant, à diis ad homines oracula & dona bonarum rerum. Empedocles genios etiam pœnas peccatorum delictorumque luere affirmat.

*In mare namq; illos adigit vis aetheris vrgens,
Exspuit in terra pontus sola: terraq; in almi
Lampada propellit Solis: Sol aetheris illos
Vorticibus celer immittit. sic ordine longo
Vnus post alium exosos scelerum excipit ultor:*

donec suppliciis expiati ac lustrati pristinx nature locoque suo restituantur. Horum ac similium germana sunt, quæ de Typhone feruntur. qui cum odio impulsus & malignitate atrociam patrasset facinora, omnibusq; conturbatis rebus terras omnes omniaq; maria malis impleuisset, tandem pœnas dederit. Vltrix autem Osiridis foror atque vxor postquam Typhonis furias & rabiem compescuit atque exstinxit, nõ neglexit certamina ærumnaque suas & errores quibus fuerat iactata, neq; passiva est tam multa sapienter, multa fortiter abs se gestis silentio obliterari: sed sanctissimis sacrificiis admiscens imagines, indicia, & exempla suorũ euentorum, simul & pietatis documentum, & solatium viris mulieribusq; aduersa fortuna vtentibus consecrauit. Ipsa autem & Osiris de bonis geniiis ob virtutẽ in deos mutati, vt postmodo Hercules & Liber, haud abs re deorum & geniorũ permixtis honoribus coluntur, vbiq; magna, maxima autem in rebus supra & infraterram potentia præditi. Neq; verò Sarapis alius est quàm Pluto, aut Isis à Proserpina differt: vt & Archemachus Euboensis docuit, & Heraclides Ponticus, qui oraculum Canopicũ, Plutonis esse iudicat. Ptolemæus verò Soter Plutonis colossum qui Sinopæ erat sustulit, cum neq; nosset neq; vidisset vnquã talem, quali forma per quietem imaginatus fuerat se videre, ac iuberi eum quamprimũ Alexandriam perferre. ignorãti autem & anxie inquirenti vbinam locorum situs esset, amicisq; rem narranti, oblatum est Sosibius quidam latè vagatus homo, qui Sinopæ à se visum talem colossum diceret, qualẽ rex imaginatus fuerat. missi itaq; Soteles & Dionysius, longo tempore & ægrè, neque sine prouidentia diuina, furtim ablatum colossum ad regem pertulerũt.

Ξαίθρηαι. ἀγροῦντι δ' αὐτῶν καὶ ἀπορῶντι ποδὸν καὶ ἰδρυται, καὶ διηγουμένη τοῖς φίλοις τ' ὄψιν, θύρεθρον πολυπλάγιον αἰθερῶτος, ὄνομα Σωσίβιος, ἐν Σινώπῃ φάμιος ἑωρακέναι τοιοῦτον κολοσσόν, οἷον βασιλεὺς ἰδεῖν ἔδοξεν. ἔπειτα μὲν οὖν Σωτέλη καὶ Διονύσιον, οἱ χροῖον πολλῶν καὶ μόλις, οὐκ αἰδῶ μὲντοι θείας παρενοίας, ἤγαγον ἐκκλέψαντες.

A *παραρρήματι χροῦντι κρινάς ἐπί τε χροῖον καὶ φάμιον
Δαμόνιε σχεδὸν ἔλθ'· τῆν δὲ δίασεαι οὕτως
Ἀργείοις· καὶ πάλιν,
Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέστυτο δαμόνι ἴσος. καὶ
Δαμόνιη, τίνυ σε Πείραμος Πείραμοιο τε παῖδες,
Τόσα κακὰ ῥέζουσι, ὅτ' ἀσπερχές μιν εἰμὲν
Ἰλίου ἔξαλαπάξαι εὐκλήμῃον πολίεθρον;*

ὡς τῶν δαμόνων μικτὴν καὶ ἀνώμαλην φύσιν ἐχόντων καὶ παραρῶσιν. ὅτεν ὁ μὲν Πλάτων Ὀλυμπίοις θεοῖς τὰ δεξιά καὶ αἰετὰ, τὰ δὲ ἀντίφωνα τούτων δαμόνοι ἀποδίδω-

B *σιν. ὁ δὲ Ξενοκράτης καὶ τῆν ἡμερῶν τὰς ἀποφράδας, καὶ τῆν ἑορτῶν ὅσα πληγὰς τινὰς ἢ κροπετοῖς, ἢ νηφείας, ἢ δις Φηρίδας, ἢ ἀχρεολογίας ἔχουσι, οὔτε θεῶν ἡμῶν οὔτε δαμόνων οἷσται παραρῶσιν χροῖον, ἀλλὰ εἶν φύσιν ἐν τῶν αἰετῶν χροῖον μεγάλαι μὲν καὶ ἰσχυραῖς, δις ἑσπέραις ἢ καὶ σκυθεσπέραις, αἱ χροῖοι τοῖς τοιοῦτοις, καὶ τυχεροῦσαι πᾶσι οὐδὲν ἄλλο χροῖον ῥέπονται. τοῖς ὅχρηστοῖς πάλιν καὶ ἀγαθοῖς ὅ, τε Ἡσίοδος ἀγνοῖ δαμόνας καὶ Φύλακας αἰθερῶτων παραρῶσιν πλουτοδότας, καὶ τῶν γέρας βασιλῆιον ἐχόντας, ὅ, τε Πλάτων ἐρμιωδύκην τὸν τοιοῦτον ὀνομάζει γῆμος καὶ ἀκακίαν, ἐν μέ-*

C *σῶν θεῶν καὶ αἰθερῶτων, ἀγὰρ μὲν ἐκείν καὶ δεῖσθαι αἰθερῶτων ἀναπέμποντας, ἐκείν τῶν μαντεῖα δεῖσθαι καὶ δεῖσθαι ἀγαθῶν φέροντας. Ἐμπεδοκλῆς ὅ καὶ δίκας φησὶ δίδοναι τοῖς δαμόνας ὡν ἔξαμῶνται καὶ πλημμελήσωσιν,*

*Αἰθέριον μὲν γὰρ σφραγῖδος πόντον ὅ δὲ δίκας,
Γόντος δὲ ἐς χροῖον οὐδὲν ἀπέστυσε, γὰρ δὲ ἐσαῦθις
Ἡελίου ἀκακίαν, ὅ δὲ αἰθερῶν ἐμβαλε δίκας·
Ἄλλος δὲ ἔξ ἄλλου δεχεται, συγχοῖσι ὅ παρῶτες·*

ἀχρεῖς οὐ χροῖοι οὐτῶ καὶ κατὰρῶτες, αἰετῶν τῶν κατὰ φύσιν χροῖον καὶ τῶν ἀπορῶσιν. τούτων δὲ καὶ τῶν

D *τοιοῦτων ἀδελφὰ λέγεσθαι φασὶ αἰετῶν Τυφῶνος, ὡς δὲ καὶ μὲν ὑπὸ φθόρου καὶ δις μιν εἰργάσατο καὶ πᾶσι παραρῶματα τὰ εἰσῶσιν, ἐνέπλησε κακῶν γῆν ὅμοι τε πᾶσαι καὶ θάλασσαν, εἶτα δὲ δίκας ἔδωκεν. ἢ δὲ ἡμῶν Ὀσίριδος ἀδελφῆ καὶ γυνῆ τῶν Τυφῶνος σέβασα καὶ κατὰρῶσιν μιν καὶ λύσασιν, οὐ αἰετῶν τοῖς ἀθλοῖς καὶ τοῖς ἀγῶνας οὐκ ἀπέτλη, καὶ πλάνας αὐτῆς. καὶ πολλὰ μὲν ἔργα σφίας, πολλὰ δὲ ἀνδρίας ἀμνηστῶν ὑπολαβοῦσα καὶ σιωπῆν, ἀλλὰ τῆς ἀγνοίας ἀναμίξασα τελετῶν, εἰκόνας καὶ ὑπονοίας καὶ μίμημα τῶν τότε παρημάτων, ἀισθείας ὁμοῦ δίδαγμα καὶ παραρῶσιν ἀνδρίας καὶ γυναικῶν ὑπὸ συμφορῶν ἐχρημῶν ὁμοῖως κατὰρῶσιν. αὐτῆ δὲ καὶ Ὀσίριος ἐκ δαμόνων ἀγαθῶν δι' ἀρετῆς εἰς θεοῖς μεταβαλόντες, ὡς ὕστερον Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος, ἀμα καὶ θεῶν καὶ δαμόνων οὐκ ἀπορῶσιν μεμνημένους πῆμας ἔχουσι, πᾶσι χροῖον, ὅ δὲ τούτοις ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὸ γῆν διωκόμενοι μέγιστον. οὐ γὰρ ἄλλον εἶν Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασιν, καὶ Ἰσιν τῶν Περσέφασιν, ὡς Ἀρχέμαχος εἰρηκεν ὁ Εὐβοῶν, καὶ ὁ Ποντικός Ἡρακλῆς. ὅ χροῖον ἐν Κανώβῳ Πλούτωνος ἡγεμῶντος εἶν. Πτολεμαῖος ὅ ὁ σωτῆρ ἀνείλε τὸν Σινώπῃ τῶν Πλούτωνος κροῖον, οὐκ ὅτι τῶν δαμόνων οὐδὲ ἑωρακέναι πᾶσι οἷος τῶν μορῶν, κελδύοντα χροῖον τῶν ἀχρεῖν αὐτῶν εἰς Ἀλε-*

Nam & Ægyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, vt supra ostendimus: & Delphi reliquias Bacchi apud se iuxta oraculum sitas putāt, arcanumq; sacrificiū Hofii in fano Apollinis peragunt, quo tempore Thyades Licnitam (id Bacchi est nomen) excitant. Quod autem Liberum Græci non vini tantummodò, sed & omnis humidæ naturæ dominum atque principem faciant, testimonio Pindari sufficit docere sic dicentis,

Bacchus lætitiæ dator
Gratis frugibus arbores
Fecundet: -

eaque causa est, q. Osiridis cultoribus nefas est arborem hortensem perdere, aut fontē aquæ obturare. Non solum autē Nilum, sed omnē simpliciter humorem, defluxū Osiridis vocāt: & antè sacra in pompa semper præcedit vas aquariū in honorem dei. & ficus folio regem, ac meridionale mundi clima pingunt. interpretanturq; foliū ficus irrigationem & fetationē omnium: videturq; natura simile genitali membro. Porrò Pamyliia festum agētes quæ, vt dictum fuit, phallo, id est virilis membri simulacro adhibito fiunt, imaginem proponunt atque circumferūt, cuius triplus est penis. nam deus est principium, omne autē principium vi genitali multiplicat id quod ab eo producitur. multiplex autem solemus ternario notare, vt cūm dicimus:

O ter felices. - &
Ter tot vincla. -

Nisi potius ita sentiendum est, triplum à veteribus propriè fuisse vsurpatū. Humida n. natura cum ab initio principiū & ortus omnium esset rerum, tria prima effecit corpora terrā, aerem, ignem. Quæ n. fabula rei additur, membrum Osiridis in flumen fuisse à Typhone abiectum, & Isidem cūm id non inueniret, simulacrum eius adornasse, idq; vt honoraretur & phallus gestaretur instituisse: ea huc facit, docetq; genitale vim & semen dei pro materia prima habuisse humorē. & humoris interuentu coaluisse cum his quæ nascendi facultate erant prædita. Alia etiam apud Ægyptios fertur fabula, Apopin Solis fratrem bellū mouisse aduersus Iouem, & Osiridem à Ioue, cui in hoste debellando auxiliū tulisset, adoptatum filii loco, Dionysiumq; id est Bacchum, fuisse appellatum. Hanc quoq; fabulam veritati & naturæ congruere, demonstrari potest. Iouem n. Ægyptii spiritum vocant, cui ficca & ignea natura est aduersa & inimica. ea verò nō est Sol, sed quandā habet cum Sole cognationem. humor a. exstinguens nimium siccitatis, auget & roborat exhalationes, quibus spiritus alitur & viget. Præterea & ederam Græci Baccho cōsecrant, & hæc ab Ægyptiis dicitur nominari Chenosiris, quod significat plantam Osiridis. Proinde Aristo, qui coloniam Atheniensium scripsit, in epistolam quandam Alexarchi inciderit ***

Fertur etiā apud Ægyptios Bacchus filius Isidis, qui nō Osiris, sed Arsaphes nomē gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiā Hermæus primo de Ægyptiis lib. validum esse si interpretetur Osirin inquiens. Omitto Mnasean, qui Epapho apponit Liberum, Osiridē, & Sarapin. omitto Anticleidā, qui Isidem Promethei filiam, Liberi vxorem facit. Nam quas retuli festorū & sacrificiorum similitudines, apertius quàm testes rei fidem faciunt. Et de siderib. Seirium Isidi adscribunt, cūm aquā ducat:

A Αἰγύπτιοι τε γὰρ Ὀσίειδος πολλαχρῶς ἴκασ, ὡς παρ' εἰρηται δεικνύουσι, καὶ Δελφοὶ τὰ τῆς Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς πρὸς τὸν ἄρῃον ἀποκείσθαι νομίζουσιν· καὶ γύουσι οἱ ὅσοι θυσίαν ἀπὸρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀπόλλωνος, ὅταν ἀθιμάδες ἐγείρωσι τὸν λικνίτιον. ὅτι ὁ οὐ μόνον τῆς οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἑλλήνας ἠγρόντα κύριον καὶ δεχτήρον, δεχεῖ Πίνδαρος μῦθους εἶ), λέγων, Δένδρον ὃ νόμον Διόνυσος πολυγαθῆς αὐξάνει, ἀγρόν φέρει ὁπώρας. διὸ καὶ τοῖς τὸν Ὀσίειν σεβομένοισι ἀπαγορεύεται δένδρον ἡμερῶν ἀπολλύειν, καὶ πηλὸν ὕδατος ἐμφερέειν. οὐ μόνον ὃ τὸν Νεῖλον, ἀλλὰ καὶ ὑγρὸν ἀπλῶς Ὀσίειδος ἀπορροῦν καλοῦσι· καὶ τῷ ἱερῷ ἀεὶ προσπομπὴν ὕδρειον ὅτι ἡμῶν τῆς θεοῦ. καὶ Ἰσίδου βασιλέα καὶ τὸ νότον κλίμα τῆς κόσμου γράφοισι, καὶ μετὰ μὲν δέεται τὸ Ἰρίον πολιτισμὸς καὶ κινήσεις πόλεων, καὶ δεχέει ἡμερικῶν μοσιῶν τὴν φύσιν εὐκέναι. γὰρ ὃ τῷ παμυλίων ἐορτῶν ἄγοντες, (ὡς παρ' εἰρηται) φαλλικὴν οὔσαι, ἀγαλμα προσήθηται καὶ ἐπιφέρεισιν, οὗ δ' αἰδοῖον τριπλάσιον ἔστιν. δεχὴ γὰρ ὁ θεός, δεχὴ ὃ πᾶσα τῶν ἡνίκα πολλαπλασιάζει δὲ αὐτῆς. ὃ ὃ πολλὰς, εἰώθα μὲν καὶ τρεῖς λέγειν, ὡς δὲ τρεῖς μάκαρες, καὶ Δεσμοὶ μὲν βεῖς τόσσοι ἀπειρονας. εἰ μὴ νῆ Δία κυρίως ἐμφαίνεται τὸ τριπλάσιον ὑπὸ τῷ παλαμῶν. ἡ γὰρ ὑγρὰ φύσις, δεχὴ καὶ γήυεις ἔσα πόλεων ἔξ δεχῆς, τὰ πρῶτα τρία σώματα, γῆν, ἀέρα, καὶ πῦρ ἐποίησε. καὶ γὰρ ὁ προσήθητος τῶν μύθων λόγος, ὡς τῆς Ὀσίειδος ὁ Τυφῶν τὸ αἰδοῖον ἐρρίψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἡ δὲ Ἴσις οὐχ ὄρεν, ἀλλ' ἐμφερές ἀγαλμα τελεῖ καὶ κατὰ σκευάσασα, πηλὸν καὶ φαλλοφορῶν ἔταξεν, ἐν αὐτῷ τῷ πρῶτῳ, διδάσκων ὅτι τὸ γήυμον καὶ τὸ σπέρμα πικρὸν τῆς θεοῦ πρῶτον ἔχεν ὑλλῶ τὴν ὑγρότητα, καὶ δὲ ὑγρότης ἐνεκράθη τοῖς πεφυκῶσι μετέχον γήυσεως. ἄλλος δὲ λόγος ἔστιν Αἰγυπτίων, ὡς Ἀποπις ἡλίου ὢν ἀδελφὸς ἐπολέμη τῷ Διῷ, τὸν ὃ Ὀσίειν ὁ Ζεὺς συμμαχήσασα καὶ συγκαταστρέψασα μὲν αὐτῷ τὸν πολέμιον, πᾶσα γὰρ ἡμῶν, Διόνυσον προσήθησεν. καὶ τούτου δὲ τῶν λόγων τὸ μυθῶδες ἔστιν ἀποδείξαι τῆς πρῶτης φύσιν ἀληθείας ἀπτόμενον. Δία μὲν γὰρ Αἰγύπτιοι τὸ πνεῦμα καλοῦσιν, ὃ πολέμιον δ' αὐχμηρὸν καὶ πυρῶδες· τοῦτο δὲ ἡλίου μὲν ὄν ἐστι, πρὸς δὲ ἡλίον ἔχει πᾶσα συλῆυειαν. ἡ δὲ ὑγρότης σβεννύουσα τὴν ὑπερβολὴν τῆς ξηρότητος, αὐξέει καὶ ῥῶνεσι τὰς ἀναθυμιάσας. ὃ ὃν τὸ πνεῦμα βέβηται καὶ τὸ θεῖον ἐπιτε τὸν κίτην, ὃν Ἑλλήνες τε καὶ Ἰεροδοσι τῷ Διόνυσῳ, καὶ παρ' Αἰγυπτίοις λέγεται γένος οἰκιστῶν ὀνομάζεσθαι, σημάμενος τὸ ὄνομα τὸ (ὡς φασί) φυτὸν Ὀσίειδος. Ἀείων τοῖνυ ὁ γεγραφὼς Ἀθιμάων ἀποικίαν ἐπιτολῆ πη Αἰγυπτίου ἀεπίεσθε ἡίδος. ἰσορεῖται δὲ καὶ Ἴσιδος ὡς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, ὅτι Ὀσίεις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς ἐν τῷ ἄλφα γράμματι λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ αἰδοῖον τὸ ὄνομα τὸ. ἐμφαίνει δὲ τούτο καὶ ὁ Ἑρμῆος, ἐν τῇ πρῶτῃ πρὸς τῷ Αἰγυπτίων. ὁ μὲν γὰρ φησι μετὰ μὲν δόμῳ εἶναι τὸν Ὀσίειν. ἐὰν δὲ Μνάσαν τῷ Ἐπάφῳ προσήθηται τὸν Διόνυσον καὶ τὸν Ὀσίειν, καὶ τὸν Σάραπιν· ἐὰν καὶ Ἀντικλείδῳ, λέγοντα τὴν Ἴσιν Γεσημῆως οὔσαι θυγατέρα, Διόνυσῳ σιωπικεῖν. αἱ γὰρ εἰρημῶν πρὸς τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς θυσίας οἰκότητες ἐναργετέραν τῷ μαρτύρων τὴν πίσιν ἔχουσι, τῷ τε ἄστρον τὸν σείειον, Ἴσιδος νομίζουσιν, ὑδραγωγὸν ὄντα.

καὶ τὸν λέοντα πηλώσει, καὶ χάσμασι λεοντείοις τὰ τῶν ἱερῶν
 θυρώματα κρομοῦσιν, ὅτι πλημμυρῆς Νεῖλος Ἡελίου πα-
 ρεῖται σπυροχρόμοιο λέοντι. ὡς δὲ Νεῖλον Ὀσίειδος ἀπορ-
 ροῦει, οὕτως Ἰσίδος σάμα γυνῆ εἰσι καὶ νομίζουσιν, ἔπα-
 σαν, ἀλλ' ἢ ὁ Νεῖλος ἐπιβλήθῃ σπερμάνων καὶ μιγνύμενος.
 Ἐκ δὲ τῆς σπυροχρόμοιο γυνῆς τὸν Ὠρον. ἔστι δὲ Ὠρος
 ἡ πύργα Ἰσίδου καὶ βέφουσα τῆς παρὰ τὸν Ἰσίδου ἕρως, καὶ κερ-
 σίς ἀέρος. ὃν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῖς παρὰ Βούτον ὑπὸ Λητοῖς βα-
 φιλῶν λέγουσιν. ἡ γὰρ ὕδα τῶν καὶ ἀφ' ἑσθῆρος γῆ μάλιστα
 τῆς σβεννύουσαι καὶ χαλώσας τὴν ἐρηθίαν καὶ τὸν αὐχμὸν
 ἀναθυμιάσας πηλώειται. Νέφθω ἡ καλούσι τῆς γῆς τὰ ἔρα-
 τὰ καὶ παρὰ τὴν ἑσθῆρα τῆς θαλάττης. διὸ καὶ τελευτήσιν
 ἐπονομάζουσι τὴν Νέφθω καὶ Τυφῶνι ἡ σπυροχρόμοιο λέγου-
 σιν. ὅταν ἡ ὑπερβολὴ καὶ πλεονάσας ὁ Νεῖλος, ἐπέκθη
 πλησίον τοῖς ἔρατῶσι. τοῦτο μίξιν Ὀσίειδος παρὰ Νέ-
 φθω καλοῦσιν, ὑπὸ τῶν ἀναλασάντων φυτῶν ἔλεγε χρο-
 μῶν. ὡν καὶ ὁ μελίλωτον ἔστιν, οὗ φησι μῦθος ἀπορρῦντος.
 καὶ ἀπορφθέντος ἀδῆσιν ἡμέρας Τυφῶνι τῆς παρὰ τὴν γῆ-
 μον ἀδικίας. ὅταν ἡ μῆρ Ἰσίδος ἔτεκε γησίως τὸν Ὠρον, ἡ ἡ Νέ-
 φθω, σκόπιον τὸν Ἄνουβιν. ἐν μὲν τοῖς ἀφ' ἑσθῆρος τῶν
 βασιλέων ἀναγράφοις τὴν Νέφθω Τυφῶνι γημαρῶν,
 παρὰ τὴν ἡμέραν φαίεται. εἰ δὲ τὸ πᾶν παρὰ τὴν γῆμον ἀδικίας,
 παρὰ τῆς θεοῦ λέγουσιν, ἀνίπτοιται ὁ πᾶν τελεῖς τῆς γῆς ἀρ-
 ρον καὶ ἀκρῶν ὑπὸ τερρότης. ἡ δὲ Τυφῶνις ἐπιβουλή
 καὶ τυραννίς, αὐχμὸς δυνάμεις ὑπερκεκτήσασθαι, καὶ ἀφ-
 φορησάντος τὴν τῆς ἡμέρας ὑγρότητα τὸν Νεῖλον καὶ ἀ-
 ξουσαν. ἡ δὲ σπυροχρόμοιο βασιλῆς Αἰθιοπῶν ἀνίπτοιται
 πρὸς νοτίους δὲ Αἰθιοπίας. ὅταν γὰρ αὐτὰ τῶν ἐτησίων ἐπι-
 κρατήσωσι τὰ νέφη παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν ἐλαυνόντων, καὶ
 καλύσωσι τοῖς τὸν Νεῖλον ἀξίοντος ὀμβροῖς καὶ ἀρῶν γῆναι,
 κατέχων ὁ Τυφῶν ἐπιφλέγη, καὶ τότε κρατήσας πᾶν τὰ
 παρὰ τὸν Νεῖλον εἰς ἐναντίον ὑπὸ ἀσθενείας συκαλέντα καὶ
 ρυέντα, καὶ τὸν καὶ παπῶν ἐξέωσεν εἰς τὴν θαλάσσαν. ἡ γὰρ
 λεγόμενη καὶ ἡρῆσις εἰς τὴν σφόν Ὀσίειδος, ὅσθεν ἔοικεν
 ἀλλ' ἡ κρύψιν ὕδατος καὶ ἀφανισμὸν ἀνίπτοιται. διὸ μύθος
 Ἄθου ἀφανιστῶν τὸν Ὀσίειν λέγουσιν, ὅτε τῶν ἐτησίων
 ἀπορφθέντων πᾶν τὰ παρὰ τὸν Νεῖλον ὑπὸ τῆς γῆς, γημῶ-
 νται δὲ ἡ χώρα. μηκιστομένη δὲ τῆς νυκτός, αὐξεται ὁ σκό-
 πος. ἡ δὲ τῆς φωτὸς μῆρ φαίνεται καὶ κρατεῖται δυνάμεις, οἱ ἱε-
 ρεῖς ἀλλὰ τε δρασι σκυθροπὰ, καὶ βοῶν ἀφ' ἑσθῆρος ἱμα-
 τῶν μέλαν βυσάνω παρὰ τὸν Ἰσίδου, ὅτι πένθη τῆς θεοῦ δεικνύου-
 σιν. βοῶν γὰρ Ὀσίειδος εἰκόνα καὶ γῆν νομίζουσιν ὅτι τῆς
 σαφῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ὅτι δέκα ἔστι. καὶ γὰρ
 τὰ πενήντα ἡμέρας παρὰ τὸν Νεῖλον ὁ Νεῖλος ἀπολείπων
 καὶ ὑπὸ τῶν, διὸ τῆς, τὰ βόρεια πηλώματα καὶ πα-
 σβεννύμενα κρομῶν τῶν νοτίων ἐπικρατῶντων, τείτον δὲ
 ὅτι ἡμέρας ἐλάττωσιν γίνεσθαι τῆς νυκτός, ὅτι πᾶσιν ἡ τῆς
 γῆς ἀπογῆμνωσις ἀμα τῆ τῶν φυτῶν ψιλότητι τῶν καὶ
 φυλλορροοῦντων, τῆς ἐναντίον ὅτι δέκα νυκτός, ὅτι θαλάσ-
 σαν κατεῖσι. καὶ τῆς ἱερῶν κίσην οἱ σοφισταὶ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐκφέ-
 ρουσι χρυσοῦν ὅτις ἔχουσαν κισῶν, εἰς ὁ πότμου λαβόν-
 τες ὕδατος εἰσέουσι, καὶ γίνεσθαι κρομῶν τῶν παρὰ τὸν, ὡς
 ἀρημῶν τῆς Ὀσίειδος εἶτα τὴν κάρπιμον φουράσι τὰ ὕδατι, καὶ συμμίσαντες
 δῶματα καὶ θυμιάματα τῶν πο-
 λυτελῶν, ἀναπλάθουσι μέντοι ἀγαλάμων. καὶ τοῦτο σοφίζουσι καὶ κρομοῦσιν,
 ἐμφαίνοντες ὅτι γῆς οὐσίαν καὶ ὕ-
 δατος τοῖς θεοῖς τοῖς νομίζουσι. τῆς ἡ Ἰσίδος πάλιν ἀναλασάντων τὸν Ὀσίειν,
 καὶ ἀξίοντος τὸν Ὠρον,

A & Leonem venerantur, ricibusque leonis ianuas
 templorum ornant, quia Nilus exundat
 Titanis primum curru tangente Leonem.
 Sicut autem Nilum Osiridis defluxum, ita corpus
 Ifidis terram putant, non uniuersam, sed quam Ni-
 lus inuadens ac coiens fetam reddit. hoc ex coitu
 Orum nasci perhibent. Est autem Orus tempe-
 stas ac temperies aeris ambientis omnia seruans
 atque alens. quem in paludibus apud Butum à La-
 tona dicunt enutritum: quia aquosa & irrigua ter-
 ra maximè educit exhalationes quibus ficitas re-
 stinguitur atque laxatur. Nephthyn porro appel-
 B lant extremas terræ partes quæ mare attingunt: id-
 eoque eam ultimam nominant, & Typhonis vxor-
 em dicunt. Cum autem exundans Nilus etiam
 in istas partes diffluit, hoc Osiridis cum Nephthy
 coitum nuncupant, quem stirpes germinantes ar-
 guerint, inter quas & melilotum est: quo fabula
 fert de lapsu & relicto Typhonem adulterium de-
 prehendisse. itaque Isis Orum iusto partu edidit,
 Nephthys autem Anubin furtiuo. Sanè in de-
 scriptione successione regum scribunt Nephthyn
 Typhoni nuptam principio fuisse sterilem. quod
 si non de muliere, sed dea dicunt, innuere volunt
 C terram soliditatis suæ causa omnino sterilem fuisse
 & infrugiferam. Iam Typhonis insidiæ ac ty-
 rannis vim significat ficitatis obtinentis, & consu-
 mentis humorem quo nascitur & augetur Nilus.
 Regina verò Æthiopum quæ Typhonem adiue-
 rit, flatus austrinos ex Æthiopia notat: qui si via-
 cant Etesias à quibus versus Æthiopiam nubes
 pelluntur, prohibeantq; imbres decidere quibus
 Nilus augetur: tum præualens Typhon æstu vrit.
 ac planè obtinens, Nilum in diuersam partem ob
 imbecillitatem fluentem, cauo alueo & humili in
 mare expellit. Quòd enim inclusus in arcam dici-
 tur Osiris, eo nihil aliud significatur quàm aquæ
 D occultatio & defectus. Itaq; mense Athyr periisse
 Osiridè dicunt, quando Etesias omnino deficien-
 tibus Nilus recedit, & solum nudatur. Quando a-
 nox fit longior, tenebræ crescunt, lucisq; supera-
 tur & tabescit vis: tunc sacerdotes cum alios terri-
 cos ritus exercent, tum bouem auratū nigro bys-
 sino amictu ostentant in luctu deæ, (bouem enim
 Osiridis ducunt imaginem) per quatrimum con-
 tinuum à decima septima mensis die. Quatuor e-
 nim sunt quæ lugentur primum, Nilus recedens
 atq; deficiens, secundum, septentrionales flatus,
 E qui inualefcētibus austrinis ventis admodum ex-
 stinguuntur. tertium, quòd dies minor sit nocte.
 vltimum, denudatio terræ, simul etiam tunc stir-
 pibus folia abiicientibus. Decima nona mensis
 die, noctu ad mare descenditur, & sacram cistam
 Stolistæ (quasi vestitores diceres) vnà cum sacer-
 dotibus efferunt, in qua est intus aurea arcula, cui
 infunditur ab iis aqua potabilis, ac clamor tollitur
 ab his qui adsunt, vociferantibus Osiridem esse
 inuentum. exinde tellurem frugiferam aqua per-
 miscent, additisque mixturæ aromatibus & suffi-
 mentis sumtuosis, effingunt imagunculam luni-
 formè, & hanc amictiunt & ornant: significantes
 F deos istos ab ipsis putari esse naturam terræ & a-
 quæ. Rursum vbi Osiris in Isis recepit, & Orū educat,

exhalat
 ac rob
 iam in
 dea, q
 natura
 laxat
 terat
 Quod
 ne har
 an
 nuiff
 in me
 uncur
 cum q
 amara
 veteris
 tem ter
 id est
 mari ex
 ne con
 fert. E
 gerent
 recede
 gestio
 rum ce
 ab Aeg
 stat. n
 quod
 compl
 nimue
 cris tel
 aptum
 vim pe
 qui rec
 per te
 serpin
 Qui au
 quæ da
 nem ef
 Lunæ
 stans,
 & stir
 intem
 floren
 terra f
 Lunar
 Seth n
 przuat
 agi. in
 Lunæ
 simila
 sta. S
 Lunæ
 lem q
 mensi
 tur, q
 eò di
 quali
 ctam
 Nam
 ra din
 fert,
 noru
 inter
 uicer
 octau
 XXI

exhalationibus, & nebulis ac nubibus crescentem A
 ac roboratum: superatus quidem, non tamen et-
 iam interfectus est Typhon. non enim passa est
 dea, quæ terræ domina est, vndiquaque aboleri
 naturam humori contrariam: sed dimittit eam &
 laxat, cupiens temperiem relinquere. quia non po-
 terat mundus esse perfectus, abolita ignea natura.
 Quod si hæc ab iis non absurdè dicuntur, par est
 ne hanc quidem repudiari rationem, qua dicitur
 antiquitus Typhon partem Osiridi debitam obti-
 nuisse. Nam Aegyptus olim mari fuit tecta. itaque
 in metallis & montibus multa etiamnum inveni-
 untur conchyliæ: & omnes fontes, omnes putei, B
 cum quidem eorū tanta sit multitudo, falsam atq;
 amaram habent aquam: utpote quod eò reliquæ
 veteris maris obsoletæ confluerint. Successu au-
 tem temporis Orus Typhone est factus superior.
 id est, cum tempestivè imbres oborti essent, Nilus
 mari expulso planiciem detexit, & terræ aggestio-
 ne complevit. Ipse sensus huic rationi testimoniū
 fert. Etenim hodieq; cernimus fluvio novum ag-
 gerente limum, terramque adducente, paulatim
 recedere mare, atque retrò defluere. fundo ob ag-
 gestionem materiæ altitudinem nanciscente. Pha-
 rum certè, quam Homerus cursu vnius diei abesse
 ab Aegypto norat, nunc partem esse Aegypti con-
 stat. non quod ipsa suo loco mota accesserit, sed
 quod mare intermedium flumine opplente &
 complanante continenti adiecta est. Verum e-
 nimverò hæc similia sunt eorum quæ Stoici de fa-
 cris rebus disputant. Nam genitabilem & alendo
 aptum spiritum Bacchi nomine afficiunt illi: qui
 vim percellendi ac diuidendi habet, Herculis:
 qui recipiendi facultatem, Ammonis: id quod
 per tellurem & fruges penetrat, Cererem ac Pro-
 serpinam: quod per mare, Neptunum nominant.
 Qui autem naturalibus istis etiam mathematica
 quædam astrologica admiscunt, ii putant Typho-
 nem esse mundum solarem, Osiridem lunarem.
 Lunā enim quæ lumen habet genitabile & hume-
 ctans, prosperam esse & animalium procreationi,
 & stirpium pullulationi. Solem hoc fortitum, ut
 intemperato igni calefaciat exsiccatque natas &
 florentes stirpes: & suo ardore magnam partem
 terræ fecisse habitationibus ineptam, ac sæpe etiā
 Lunam ab eo superari. Itaq; Aegyptii Typhonem
 Seth nominant: id significante vocabulo, quod vi
 præualet. & in Sole situm Herculem vnā circum-
 agi. in Luna Mercurium fabulantur. quæ enim
 Luna efficit, ea orationis & sapientiæ operum sunt E
 familia: Solis autem, verberum, vi & robore effe-
 cta. Stoici Solem è mari incendi atque ali aiunt:
 Lunæ à fontanis & lacustribus aquis dulcem mol-
 lemque; submitti exhalationem. Decima septima
 mensis die interiisse Osiridem Aegyptii fabulan-
 tur, qua die maximè plenilunium fit euidentis. Id-
 eò diem istam Pythagorei vocant antiphraxin,
 quasi oppositionem cum obstructione coniun-
 ctam: & omnino numerum xviii auersantur.
 Nam inter xvi, qui quadratum, & xix, qui alte-
 ra dimensionum longius parallelogrammum re-
 fert, atque hiduo soli omnium numerorum pla-
 norum ambitus habent arcibus suis æquales, medius
 interueniens xviii obstruit & disiungit eos in-
 vicem, inque partes scissus inæquales, sesqui
 octauam proportionem constituit. Annos
 xxix alii vixisse, alii regnasse Osiridem dicunt.

ἀναθυμιάσει καὶ ὀμίχλαις καὶ νέφεσι ῥωννύμενον, ἐκέρχθη δὲ
 μὲν, ἐκ ἀηρέθῃ ἢ ὁ Τυφὼν. οὐ γὰρ εἶασιν ἡ κυρία τῆς γῆς θεὸς
 ἀναρῆθῃναι πᾶσι τὰ ἀντικείμενα τῇ ὑγρότητι φύσιν, ἀλλ'
 ἐχάλασε καὶ αἴηκε, βυλομένη ἀφ' ἑαυτῆς τὴν κρίσιν. οὐ γὰρ ἡ
 χόσμον εἶναι τέλειον, ἐκλείποντος καὶ ἀφανισθέντος τῆς πυρώδους.
 εἰ δὲ ταῦτα μὴ λέγεται παρ' αὐτοῖς, εἰκότως εὐδὲν ἐκείνον αἰεὶ πῆ
 ἀπορρίψεται τὸ λόγον, ὡς Τυφὼν μὲν ἐκέρχεται πάλαι τὸ ὀσί-
 ειδος μοίρας θάλασσα γὰρ ἡ Αἴγυπτος. διὸ πολλὰ μὲν ἐν
 τοῖς μεταλλοῖς καὶ τοῖς ὄρεσιν βεβαιώματα μέγιστα καὶ ἰσχυρὰ
 ἔχον πᾶσι τῇ πηγῇ καὶ φρέσιν ἀπὸ ταῦτα, πολλὰν ὑπαρχόντων,
 ἀλμυρῶν ὕδαρ καὶ πικρῶν ἔχουσιν, ὡς αἰεὶ ὑπολαμβάνεται τὴν πάλαι
 θάλασσαν ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἐπιπέδων. ὁ δὲ Ὄσιος χροῶν
 τῆς Τυφῶνος ἐπεκράτησε. τοῦτέστιν, ἀναρῆσθαι ὀμβρίων ἡμο-
 μίας, ὁ Νεφελὸς δὲ ἐξέωσας τὴν θάλασσαν, ἀνέφηνε τὸ πεδῖον καὶ
 αἰετὴν ἠέρωσε τὰς ἄλλοις χόσμοις. ὁ δὲ ἡρτυροῦσαν ἔχεται τὴν
 ἀπὸ τῆς ὀρεῶν γὰρ ἐπιπέδων ἐπιπέδων τὰ ποταμῶν νεανίλων καὶ
 πρὸς τὰς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ μικρῶν ὑποχωροῦν ὀπίσω τὸ πέ-
 λαγος, καὶ τὴν θάλασσαν, ὡς εἶναι βεβαιώματα ἀπὸ τῆς
 τῆς πρὸς τὸν Ὄσιον, ἀπὸ τῆς φάσιν, ἡ Ὄσιος ἡδὲ
 δρόμον ἡμέρας ἀπέχουσαν, Αἴγυπτος ὡν μέγιστος οὖσαν αὐτῆς,
 C
 οὐκ αὐτὴν ἀναδραμοῦσαν, εὐδὲν ἄλλοις ἀναδραμοῦσαν, ἀλλὰ τὴν με-
 τὰ τὴν θάλασσαν ἀναπλάττει τὰ ποταμῶν καὶ βέροντι τὴν ἡ-
 πέρον ἀνασταλείσης. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅμοια τοῖς ὑποτῆν
 Στωϊκῶν ἀστρονομῶν ὄντι. καὶ γὰρ ἐκείνοι τὸ μὲν γόνιμον
 πνεῦμα καὶ ἔσθριμον, Διόνου (εἶναι) λέγουσι. τὸ πλεονεχὲν δὲ καὶ
 διαρῆκον, Ἡρακλέα. τὸ δὲ δεικνύον, Ἀμμωνία. Διήμηδον
 δὲ καὶ Κόρην, τὸ δὲ τῆς γῆς καὶ τῆς καρπῶν διήκον. Πρὸς δὲ
 ναῖ, τὸ δὲ τῆς θάλασσης. οἱ δὲ τοῖς δε τοῖς φησὶ καὶ τῆς ἀπὸ
 ἀστρονομίας μαθηματικῶν ἐνια μινυῶτες, Τυφῶνα μὲν οἰόν-
 ται τὸν ἡλιακὸν χόσμον, Ὄσιον δὲ τὸν σελιωιακὸν λέγουσιν.
 D
 τὴν μὲν γὰρ σελιωῖν γόνιμον τὸ φῶς καὶ ὑγροποιὸν ἔχουσιν,
 ἀμυρῶν καὶ ῥωννύμενον καὶ φυτῶν εἶναι βλαστήσει τὸν ἡλιον
 ἀκράτω πρὸς κεκλιρωκῆτα θάλαπιν τε καὶ κατὰ μὲν πρὸς
 φύσιν καὶ τεθηλότα, καὶ τὸ πολὺ μέρος τῆς γῆς πᾶσι τὰς
 ὑποφλογμοῦ ποιεῖν αὐκίητον, καὶ κατὰ μὲν πρὸς πολλὰ καὶ
 καὶ τῆς σελιωῖς. διὸ τὸν Τυφῶνα Σηθ αἰεὶ Αἴγυπτοῖς καλοῦ-
 σιν, ὅτι βεβαιώματα ἔσθριον ἢ κατὰ βεβαιώματα ἔσθριον. καὶ τὰ μὲν
 ἡλιῶν τὸν Ἡρακλέα μυθολογοῦσιν ἐκδραμῶν συμπεριπα-
 λείν, τῆ δὲ σελιωῖν τὸν Ἐρμῆν. λόγου γὰρ ἔργου εἶκοι καὶ τῶν
 σοφίας τὰ τὸ σελιωῖν, τὰ δὲ ἐπὶ ἡλίου πληγῆς ὑποβίαις
 καὶ ῥωμῆς παρανομῶν. οἱ δὲ Στωϊκοὶ τὸν μὲν ἡλιον ἐπὶ
 θάλασσης ἀναπλάττει, καὶ βέροντι φασὶ, τῆ δὲ σελιωῖν τὸν
 κριωῶνα καὶ λιμυῶνα νάματτα γλυκεῖα ἀναπέμπειν καὶ
 μαλακῶν ἀναθυμιάσιν, ἐβδόμεν ἔσθριον δέκα τῶν ὀσιεῖδος
 ἡμέρας τελευτῶν Αἴγυπτοῖς μυθολογοῦσιν, ἐπὶ ἡ μάλιστα
 γίνεται πληρομῆν κατὰ δήλος ἢ πρὸς σελιωῖν. διὸ καὶ
 τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπὸ φάσιν οἱ Πυθαγόρειοι καλοῦσιν,
 καὶ ὅλως τὸν ἔσθριον τοῦτον ἀφοσιῶνται. τοῦ γὰρ ἔσθριον
 καὶ τετραγώνου, καὶ τοῦ ὀκτωγώνου ἐπερῶντος, οἱ
 μόνοις ἀεθμῶν ἐπιπέδων συμβέβηκε τὰς ἀεθμῶν ἴσας
 F
 ἔχον τοῖς ἀεθμῶν ὑπο αὐτῶν χροῶν, μέσος ὁ τῆς
 ἐπὶ τῆς ἀεθμῶν παρεμπίπτων, ἀπὸ φάσιν καὶ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ διαρεῖ τὸν ἐπὶ γόνον λόγον εἰς ἀ-
 νισα ἀφ' ἑαυτῶν τεμνόμενος. ἐπὶ δὲ ἀεθμῶν οἱ μὲν
 βεβαιώματα τὸν Ὄσιον, οἱ δὲ βασιλεύουσαν λέγουσιν ὀκτῶ καὶ εἰκοσιν.

Ἰσαυτὰ γὰρ ἔστι φάτα τῆς σελιῶν, καὶ Ἰσαυτὰς ἡμέρας
 τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίσσει. ὃ δὲ ξύλον ἐν ταῖς λευκοῦ
 Οσίριδος ἑσπέραις τέμνοντες, καὶ ἀποκλάζουσι λαβρακα
 μίλωσιδῆ, ἀφ' ὅτι τὴν σελιῶν, ὅταν τῆς ἡλίου πλησιάζῃ,
 μονοειδῆ γινόμενον ἀποκρύπτειται. τὸν δὲ εἰς δεκατέσσα-
 ρα μέρη τῆς Οσίριδος ἀφασσασμὸν ἀνιπτόνται πρὸς τὰς
 ἡμέρας ἐπὶ αἷς φθίνει μετὰ πρὸσελλίων ἀφει νομιμίας ὃ
 ἄστρον. ἡμέραν δὲ ἐν ἣ φάινεται πρῶτον ἐκφυροῦσα τὰς
 αὐγὰς καὶ παρελθοῦσα τὸν ἥλιον, ἀτελὲς ἀγαθὸν πρὸς α-
 γροῦσι. ὃ γὰρ Οσίριδος ἀγαθοποιός, καὶ τοῦτομα πολλά
 φερέει· οὐχ ἦκιστα δὲ κέρτος ἐπερρωῦ καὶ ἀγαθοποιόν, ὃ B
 λέγουσι. ὃ δ' ἕτερον ὄνομα τῆς θεοῦ τὸν ὄμφιν ἐπερρωῦ ὃ
 Ἐρμαῖος φησὶν δηλοῦν ἐρμυλοῦ μῦθον. οἶοντα δὲ πρὸς
 τὰ φάτα τῆς σελιῶν ἔχειν πινὰ λόγον τοῦ Νείλου τὰς ἀ-
 ναβάσας. ἢ μὲν γὰρ μεγίστη πρὸς τὴν Ἐλεφαντίνην, ὅταν
 γίνεται καὶ εἰς πηχέων, ὅσα φάτα καὶ μέτρα τῆς ἐμ-
 μύλων πρὸς ὁδὸν ἐκαστῆς ἔστι· ἢ δὲ πρὸς Μένδητα καὶ Ἐοῖν
 βραχυτάτῃ πηχέων ἔξ πρὸς τὴν διχότομον· ἢ δὲ μέση
 πρὸς Μέρφιν, ὅταν ἢ δικαία δεκατεσσάρων πηχέων πρὸς
 τὴν πρὸσελλίων. τὸν δὲ Ἄπιν, εἰκόνα μὲν Οσίριδος ἐμ-
 ψυχον εἶ, ἡμέραν δὲ ὅταν φάς ἐρείσῃ γήμιον ἀπὸ τῆς C
 σελιῶν, καὶ κατὰ φηται βοὸς ὀργώσης. διὸ καὶ τοῖς τῆς σε-
 λιῶν γήμισιν ἔοικε πολλά τῆς Ἄπιδος, πρὸς ἐμμελοῦ μῦθου
 τὰ λαμπερὰ τοῖς σκιερῶς, ὅτι τῆ νομιμίας τῆς Φαρμυθ
 μίλωσ ἐορτῆν ἀφροῖν, ἐμφασὶν Οσίριδος εἰς τὴν σελιῶν
 ὀνομάζοντες, ἕαρος δὲ χέλι οὔσαι. οὕτω τὴν Οσίριδος
 δυνάμιν ἐν τῆ σελιῶν φηται τὴν Ἰσιν αὐτῆς ἡμέσιν οὔ-
 σαι στωεῖναι λέγουσι. διὸ καὶ μητέρα τὴν σελιῶν τοῦ
 κόσμου καλοῦσι, καὶ φύσιν ἔχῃν ὁρροῦ ἡλιω οἶοντα, πλη-
 ροῦ μῦθον ὑπὸ Ἡλίου καὶ κωίσκο μῦθον, αὐτὴν δὲ πάλιν D
 εἰς τὸν ἀέρα πρὸς ἐμμελοῦ ἡμιπλικῆς δὲ χάς καὶ καὶ ἀσπεί-
 ρουσαι. οὐ γὰρ αἰετὴν φροῦν ἐπικρατεῖν τὴν Τυφώνειον.
 πολλάκις δὲ κρατουμένη ὑπὸ τῆς ἡμέσεως καὶ στωδεο-
 μῦθον, αὐτῆς ἀναδύεσθαι καὶ ἀφασσασμὸν πρὸς τὸν Ὠ-
 ρον. ἔστι δὲ τῆς ὁ πρὸς ἡλιος κόσμος, οὔτε φροῦς ἀπαλλαπτό-
 μῦθον πρὸς τὰ πασιν, οὔτε ἡμέσεως. ἐνοῖ δὲ καὶ τῆς ἐκλήπι-
 κῶν ἀνιγματοποιῶν τὸν μῦθον. ἐκλείπει μὲν γὰρ ἡ σελιῶν
 πρὸσελλίως, ἐναπία τῆς ἡλίου εἶσιν ἔχοντες πρὸς αὐτὴν,
 εἰς τὴν οὐρανὸν ἐμπύπτουσα τῆς γῆς. ὡς πρὸ φάσι τὸν Οσίριον
 εἰς τὴν σφῆν. αὐτὴ δὲ πάλιν ἀποκρύπτει καὶ ἀφανίζει ταῖς E
 πρὸς αἷσιν, οὐ μὲν ἀσπείρειται πρὸς τὰ πασιν τὸν ἥλιον, ὡς πρὸ
 σφῆν τὸν Τυφῶνα ἢ Ἰσιν. ἡμιπλικῆς τῆς Νέφθους τὸν Ἄνου-
 βιν, Ἰσιν ὑποβάλλεται. Νέφθους γὰρ ἔστι ὃ ὑπὸ γῆν
 καὶ ἀφανές, Ἰσιν δὲ ὃ ὑπὸ τῆν γῆν καὶ φανερόν. ὃ δὲ
 τούτω ὑποφάων καὶ καλούμενος οὐρανὸν κύκλος, ἐπι-
 κρινος ὡν ἀμφοῖν, Ἄνουβις κέκληται, καὶ κωὶ ὃ εἶδος ἐπει-
 κάζεται. καὶ γὰρ οὐρανὸν χεῖται τῆ ὄφει νυκτός τε καὶ ἡμέρας
 ὁμοίως. καὶ τούτω ἔχῃν δοκεῖ παρ' Αἰγυπτίοις τὴν δυνά-
 μιν ὃ Ἄνουβις οἶαν ἢ Ἐκέρη παρ' Ἑλλήσι, Ἰσιν ὡν ὁμοῦ
 ἐὼλύμπιος. ἐπίοις ἢ δοκεῖ Κρόνος ὃ Ἄνουβις εἶ. διὸ πάντα
 τίκτων ἔξ ἑαυτῆς καὶ κύων ἐν ἑαυτῆς, ἢ τῆ κωὶς ἐπικλησιν
 ἔχῃν. ἐπὶ δὲ οὐρανὸν σεβομῆσι, τὸν Ἄνουβιν. ἀπορροῦ τὸν π.
 καὶ πάλαι μὲν τὰς μεγίστας ἐν Αἰγυπτιῶν οὐρανὸν ἔχῃν· ἐπεὶ ἢ Καμβύσου τὸν Ἄπιν ἀελέοντος καὶ ῥίφαντος, σφῆν
 πρὸς ἡλίου σφῆν ἐγλύσατο τῆ σώματος ἀλλ' ἢ μῖνος οὐρανὸν, ἀπώλεσε ὃ πρῶτος εἶ καὶ μάλιστα ἡμῶν τῆς ἑτέρων
 ζῶων. εἰσὶ δὲ πινες οἱ ὃ οὐρανὸν τῆς γῆς, εἰς ὃ τῆ σελιῶν ὀνομάζουσαν ἐκλείπειν νομίζουσι, Τυφῶνα καλοῦντες.

A toties enim lucet Luna, totq; diebus suam circui-
 tionem absoluit. Lignum a. in sepultura, ut vocat,
 Ofiridis secantes, arcam apparant lunata forma:
 quia Luna Soli appropinquans falcatur & occuli-
 tur. Quod autem in xiv partes discriptus dicitur
 Ofiris, referendum est ad dies quibus a plenilunio
 vsq; ad nouilunium deficit Luna. Diem, qua pri-
 mum conspicitur euitatis & prateritis radiis Solis,
 imperfectum bonum nominant. Est enim Ofiris
 beneficus: & nomen hoc multa significans, præci-
 puè vim efficacem & beneficâ designat. Alterum
 dei huius nomen quod est Omphis, Hermæus in-
 terpretatur beneficum. Existimant autem Nili in-
 crementa ratione quadam illuminationib. Lunæ
 respondere. Maximum enim apud Elephantinam,
 cubitorum fit xxix, quot dies sunt menstruæ cir-
 cuitiois Lunæ. apud Mendetem & Xoin, vbi est
 minimum, cubitos æquat vi, quot diebus Lunæ
 orbis fit dimidiatus. Medium apud Memphin, si
 iustum sit, xiv cubitis conuenit, & respondet tem-
 pori plenilunii. Porro Apin animatam dicunt O-
 firidis esse imaginē. itaque etiam figuris Lunæ si-
 milia habet multa, atratus circum splendas par-
 tes & umbrosis tectus. & in nouilunio mensis Pha-
 menoth festum celebrant, quod ingressum Ofiri-
 dis in Lunam appellant. Est autem id veris initiū.
 Hoc pacto vim Ofiridis in Luna collocantes, Isi-
 dem ei vxorē, ex qua prolem procreet, adscribūt.
 Ideo & Lunam mundi matrem appellant, & natu-
 ram ex utroq; mixtam sexu adsignant ei: quod im-
 pleta & grauida facta à Sole, rursus à se in aerem
 emittat ac disseminet genitabilia principia. Non
 enim semper obtinere corruptelā Typhonicam,
 sed sæpe victam à vi procreatrice atq; vincam, rur-
 sum emergere, & cum Oro decertare. Orus autem
 est mundus terrestris, neq; interitus vnquam om-
 nino expers, neq; ortus. Neq; defunt, qui defectus
 hac fabula per ambages notari censeant. Etenim
 in plenilunio deficit Luna, Sola ipsi ex aduerso
 stante in terræ vmbra incidens: sicut in arcam fer-
 tur incidisse Ofiris. Rursus ipsa Solem occultat &
 conspectui subtrahit vltima mensis die, neque ta-
 men Solem omnino interimit, ut neq; Isis Typho-
 nem. Pariente Anubia Nephthy, Isis subiicitur.
 Nephthys enim est id quod infra terram situm nō
 cernitur: Isis quod supra terram manifestū exstat.
 at circulus isthæc ambo tangens & dirimens, qui
 à definiendo Horizon dicitur, ambobus commu-
 nis, Anubis vocatur, ac forma cani adsimilatur.
 quia canis visu perinde noctu vtitur atq; interdiu.
 Videturq; Anubis apud Ægyptios eam obtinere
 vim, quam apud Græcos Hecate numen scilicet
 terrestre simul & cœleste. Nonnullis Anubis Sa-
 turnus esse videtur, quia omnia gignens ex se & in
 se tanquam prægnans mulier gerens (quod Kyon
 Græcè dicitur) Kyon (id est canis) appelletur. Et
 verò antiquitus canem violare Ægyptiis religio e-
 rat, summisque id animal honoribus afficiebatur.
 sed postquam Apis à Cambyse necati & proiecti
 cadauer nullum extra canem animal adiit vel gu-
 stauit: primos inter animalia honores canis per-
 didit. Sunt qui vmbra terræ, in quam delapsam
 Lunā deficere putant, Typhonis nomine accipiāt.

Inaq;
 & v
 ras du
 cunq;
 rebu
 bus a
 bus a
 tuend
 qual
 que o
 retr
 vbi n
 num v
 cum,
 quo q
 nem a
 Sei
 Sed
 Com
 Vetus
 & legu
 cognit
 eatant
 crifici
 casu fe
 ratione
 clauum
 bonis i
 tura fin
 num al
 bis velu
 distribu
 cōtrari
 altera a
 auert
 ipsum r
 ad terra
 variis q
 hil ab
 bet: nec
 tum pe
 hæc qu
 simis p
 quasi c
 mala o
 qui det
 fuit Zo
 tiquior
 stes m
 nium
 bus sub
 esse luc
 horum
 Perfæ
 nuncu
 dis ob
 runcat
 enim c
 tander
 mixto
 in locu
 de stir
 li qual
 & ech
 dican
 rimos
 maze

Iraq; ergo absurdum dictu non est singulos no re- A
ete, vniuersos recte pronunciaffe. Non enim sicci-
tas duntaxat, aut ventus, mare, tenebra: sed quæ-
cunq; naturæ pars datinnofa est & corrupendis
rebus apta, Typhonis est. Quippe nec in corpõri-
bus animæ exfortib. principia Vniuersi sunt cõsti-
tuenda, vt fecere Democritus & Epicurus. neque
qualitatis expers materiæ opifex prouidẽtia vnica,
quæ omnia superet atq; contineat, hunc titulũ me-
retur: qui fuit Stoicorum error. Impossibile n. est,
vbi nullius rei causam deum statueris, aliquid v-
num vel bonũ facere omnium rerum principiũ.
cũm, Heracleto teste, vt lyræ & arcus, ita mundi
quoque concinnitas contentionem & remissio-
nem admittat. & si Euripidem audimus,

Seiungier non possunt à bonis mala:
Sed est eorum, vt res habeant satis benè,
Commixtio quedam. --

Vetustissima proinde à sacrarũ professorib. rerum
& legumlatoribus deriuata est opinio, autore in-
cognito, fide firma & indelebili, nõ in sermonib.
ea tantum & rumoribus, sed & in mysteriis ac sa-
crificiis tam barbaris q̃ Græcanicis exstans. neque
casu ferri & à fortuna pendere Vniuersum, mente,
ratione, ac gubernatore destitutũ: neq; vnica ef-
ferationem quæ contineat id & dirigat tanquam
clauum aut fræna moderans. sed cũm permulta è
bonis iuxta malisq; sint confusa, imò nihil hæc na-
tura sincerũ (vt verbo dicam) proferat: non esse v-
num aliquẽ promum qui è duobus doliis res no-
bis veluti aliquem liquorem cauponis in morem
distribuat atq; misceat. ergo à duobus principiis
cõtrariis, aduersisq; duabus facultatibus, quarum
altera ad dextram & recta ducat, altera retrorsum
auertatur atq; reflectat, cum vitã esse mixtam, tum
ipsum mundum, (si non vniuersum, cum saltẽ qui
ad terram est & Lunæ subiacet) inæqualiter ferri,
variisq; & omnis generis motibus agitari. Si n. ni-
hil absq; causa fit, & mali causam bonum nõ præ-
bet: necesse est in natura vt boni, ita etiam mali or-
tum peculiarem, suumq; principium exstare. Atq;
hæc quidem sententia plerisq; & iisdem sapientif-
simis probatur. Existimant n. alii duos esse deos,
quasi contrariis deditos artibus, vt bona alter, alter
mala opera cõficiat. alii eum qui est melior, deum:
qui deterior, dæmonem dicunt. In qua sententia
fuit Zoroastres magus, quem narrat 100 annis an-
tiquiorem bello Troiano exstitisse. Is ergo Zoroa-
stres melioris nomen Oromazan, peioris Areima-
nium perhibuit. addiditq; hoc enunciaturũ, de re-
bus sub sensum cadentibus, illum maximè similẽ
esse luci, hunc tenebris & ignorationi. medium
horum esse Mithram. quæ causa est q̃ Mithram
Perfæ Mesiten, id est mediatorem seu intermediũ
nuncupant. Docuitq; votiuas & pro gratis agen-
dis oblatas victimas illi immolandas: huic auer-
runcandi mali causa institutas & tetricas. herbam
enim quandam, Omomi appellatam, in mortario
tundentes, Ditem inuocant & Tenebras: tum ad-
mixto lupi iugulati sanguine, efferunt & abiiciunt
in locum quò Solis radii non pertingunt. Nam &
de stirpibus ita iudicant, quasdã boni dei esse, ma-
li quasdam genii. & animalium alia, vt canes, aues,
& echinos terrestres bono, aquaticos malo adiu-
dicant. itaque & beatum eum prædicant, qui plu-
rimos interfecerit. Enimuerò illi quoque multa de diis fabulosa narrant: cuius generis est quod referam. Oro-
mazen natum aiunt è luce purissima, Arimanium è caligine: eos bellũ inter se gerere. sex deos fecisse Oromazẽ:

δὲν οὐκ ἀπέοικεν εἰπεῖν ὡς ἰδίᾳ μὲν οὐκ ὀρθῶς ἕκαστος, ὁμοῦ
δὲ πῶντες ὀρθῶς λέγουσιν. οὐ γὰρ αὐχμὸν, οὐδὲ αἴεμον, οὐδὲ
θάλασσαν, οὐδὲ σκότος, ἀλλὰ πῶν ὅσον ἡ φύσις βλαβερὴν καὶ
φθαρτικὴν ἔχει μῆριον, πῶν Τυφῶνός ἐστιν. οὔτε γὰρ ἐν ἀψύ-
χῳ σώματι τὰς τῶν πῶντος δυνάμεις ἰστέον, ὡς Δημόκριτος
καὶ Ἐπίκουρος, οὔτε ἀποιον, οὐ δημιουργὸν ὕλης, ἕνα λόγον
καὶ μίαν πῶντοσαν, ὡς οἱ Στωϊκοὶ περὶ τῆς ἀποῦτων
καὶ κρατούσας. ἀδιώατον γὰρ ἢ καὶ φλαυθῶν ὁποιῶν ὁμοῦ πῶν-
των ἢ χρῆσιν, ὅπου μηδενὸς ὁ θεὸς αἴτιος ἐγγείεσθαι. παλίντο-
νος γὰρ ἀρμονίᾳ κόσμου ὡς οὐκ ἀλύτης καὶ πύξου, καὶ Ἡρακ-

B κλητὸν καὶ κατ' Εὐριπίδῳ,
Οὐκ αἰ γῆροίτο γῶν ἐσθλά καὶ κακά.

Ἄλλ' ἐστὶ τις σύγκρασις, ὡς τ' ἔχθη καλῶς.
διὸ καὶ παμπάλαιος αὐτῆ κατέστιν ἐκ θεολόγων καὶ νομοθε-
τῶν εἰς τε ποιητῶν καὶ φιλοσόφους δόξα, τίω δυνάμει ἀδέ-
σποτον ἔχουσα, τίω ἢ τῆσιν ἰσχυρῶν καὶ διζεξάλαστον, οὐκ ἐν
λόγῳ μόνον, οὐδὲ ἐν φήμασι, ἀλλὰ ἐν τε τελεταῖς ἐν τε θυ-
σίαις, καὶ βαρβάροις καὶ Ἑλλῆσι πολλαχρὸν περὶ φερεσθῆναι,
ὡς οὐτ' αἰῶν καὶ ἀλογον καὶ ἀκυβέρητον ἀνωρεῖται τῶν ἀθε-
μάτω ὅπαν, οὔτε εἰς ὅστιν ὁ κρατῶν καὶ κατευθιῶν, ὡς οὐκ

C οἰάζειν ἢ σιπὶ πῶντοσαν χαλινῶν λόγῳ, ἀλλὰ πολλὰ καὶ μα-
μιγμένα κακῶν καὶ ἀγαθῶν. μᾶλλον δὲ μηδέν, ὡς ἀπλάως εἰ-
πεῖν, ἀκράτον ἐν αὐτῶν τῆς φύσεως φερεσθῆς. οὐδὲν γὰρ πῶντων
εἰς ἁμίας, ὡς οὐκ ἀνάμια τῶν πῶντοσαν καὶ πῶντοσαν δυν-
νέμεν ἀνακεράνισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἀπὸ δυνῆν ἐναντίων δυνάμε-
καὶ δυνῆν ἀντιπάλων δυνάμεων τ' μὲν ὅτι τὰ δυνῆν, καὶ κατ'
Ἀθήσιν ὕψησθῆναι, τ' δὲ ἐμπαλιν ἀνασφραξῆσθαι καὶ ἀνα-
κλώσθαι. ὅ, τε βίος μικτός, ὅ, τε κόσμος, εἰ καὶ μὴ πᾶς, ἀλλ' ὁ
πῶντοσαν οὐκ αἰ μὲν σελιῶν, ἀνώμαλος καὶ ποικίλος γέγονε,
καὶ μετὰ βολὰς πᾶσας δυνῆν. εἰ γὰρ οὐδὲν ἀναίτιως πέφυ-

D κε γῆρεσθαι, αἴτιον ἢ κακῶν πῶντοσαν οὐκ αἰ πῶντοσαν, δεῖ
γῆρεσθαι ἰδίᾳ καὶ δυνῆν, ὡς οὐκ ἀγαθὸν καὶ κακὸν, τίω φύσιν
ἔχθη. καὶ δοκεῖ τοῦτο τοῖς πλείστοις καὶ σφωπᾶτοις. νομίζουσι
γὰρ οἱ μὲν θεοὺς εἶναι δύο, κατὰ τῶν ἀντιτέχων: τὸν μὲν γὰρ ἀ-
γαθῶν, τὸν δὲ φάουλων δημιουργόν. οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείμονα, θεόν,
τὸν δὲ ἔτερον, δαίμονα καλοῦσιν. ὡς οὐκ Ζωρεσθῆς ὁ μᾶζος,
ὃν περὶ χαλινῶν ἔτεσι τῶν Τρωϊκῶν γέγονε ἀποσφραξῆσθαι
ἰσορροσθαι. οὐκ οὐκ ἐκάλει τὸν μὲν, Ὁρμαζῆν, τὸν δὲ, Ἀρ-
μᾶριον. καὶ πῶντοσαν φαίνετο, τὸν μὲν εἰκέναι φωτὶ μάλιτα
τῶν ἀσθῆτων, τὸν δὲ ἐμπαλιν σκότῳ καὶ ἀγνοίᾳ, μέσον ἢ ἀμ-

E φοῖν τὸν Μίθριον εἶναι. διὸ καὶ Μίθριον Γέρεσθαι τὸν μεσῆναι
ὀνομάζουσιν. εἰδὲ δαξέ μὲν τὰς δυνῆσθαι θύειν καὶ χαλεσθῆναι,
τὰς δὲ ἀπὸ ἔπαμα καὶ σφωπᾶ. πᾶσι γὰρ τῶν ἀπὸ τῶν
ὄμφοι καλοῦσθῆναι ἐν ὄλμῳ, τὸν ἀδῆν ἀνακαλοῦσθαι καὶ
τὸν σκόπῳ εἶτα μίξασθαι ἀμαπλύχου σφωπῆντος, εἰς τὸ πῶν
αἰήλιον ἐκφέρεσι καὶ ρίπτοισι. καὶ γὰρ τῶν φυτῶν νομίζουσι
τὰ μὲν, τὸν ἀγαθὸν θεόν, τὰ δὲ, τῶν κακῶν δαίμονος εἶναι. καὶ τῶ
ζῶων ὡς οὐκ κινῶν καὶ ὀρνίθων καὶ χερσαῖων ἐχθῆναι, τῶ ἀγα-
θῶν τὸν φάουλου, τοῖς ἐνύδροισι εἶναι. διὸ καὶ τὸν κτείναντα
πλείστοις ὀδαμονίζουσιν. οὐ μὲν κακῆνοι πολλὰ μυθῶσθαι

F πῶντοσαν τῶν λέγουσιν οἰα καὶ αὐτὰ ἐστίν. ὁ μὲν Ὁρμαζῆς
ἐκ τῶν κατὰ τῶν φάουλων, ὁ δὲ Ἀρμᾶριος ἐκ τῶν ζῶων
γέγονος, πολεμοσθαι ἀλλήλοισι. καὶ ὁ μὲν εἰς θεοὺς ἐποίησε,

ita ut semper appetat ac desideret meliorem & se-
 cetur. id quod sequens oratio explicabit, ubi Æ-
 gyptiorum theologiam maximè ad hanc accom-
 modabimus philosophiam. Mixta est enim hu-
 ius mundi origo atque compages ex contrariis fa-
 cultatibus : sed quarum non sint æquales vires.
 melior enim prævalet quidem : deteriorem au-
 tem funditus aboleri nefas est, cum & in corpo-
 re ea validè inhæreat, & in anima uniuersi, & me-
 liori semper repugnet. In anima ergo mens &
 ratio optimorum omnium princeps atque domi-
 nus, Osiris est. in terra autem, spiritibus, aquis,
 cælo, & stellis quod ordinatum est, æquabile, &
 sanum, id defluxus & imago est Osiridis, tempe-
 statum, temperamentorum, ac conuersionum
 vicibus conspicua. Typhon autem animæ pars ra-
 tionis vacua est, & variis motibus exagitata, tu-
 multuosa & bruta : in corpore facultas morbos &
 mutationes adsciscens. tum aeris intemperies &
 inconstantia, solisque & lunæ defectus, veluti
 excursions sunt Typhonis. Et ipsum nomen
 Typhonis, quod eum Seth appellant, rem ar-
 guit. notat enim id quod vi obtinet, ac multas
 conuersiones admittit, sæpe transfilit. Qui-
 dam dicunt Bebonem unum de sociis Typho-
 nis fuisse : Manethos Typhoni etiam Bebonis
 nomen factum : voce obstaculum seu impedi-
 mentum significante. quod rebus rectè inceden-
 tibus & ad suum finem tendentibus vis Typhonis
 obsistat. Itaque de cicuribus animalibus inertis-
 simum ei tribuunt asinum : de feris sæuissima,
 crocodilum & equum fluuialem. Ac de asino
 quidem dictum est supra. Cæterum apud Her-
 mupolin simulacrum ostenditur Typhonis, e-
 quus fluuialis, cui accipiter insidit in serpentem
 pugnant. equo Typhonem indicante, accipitre
 vim & principium, quibus vi potius ille sæpe
 numerò non defatigatur præ malitia turbatus at-
 que turbans. itaque etiam septima mensis Tybi
 sacrificantes, quam diem nominant Isidis è Phœ-
 nice aduentum, placentis adfingunt equum flu-
 uialem vinctum. In vrbe Apollinis statutum est ut
 quisque omnino de crocodilo edat. certa autem
 die quadam venati quotquot possunt crocоди-
 los, interficiunt, & ex aduerso templi abiiciunt,
 Typhonem dicentes in crocodilum mutatum O-
 ro se fuga eripuisse. ita omnia animalia, stirpes,
 & euenta mala atque damnoisa Typhonis opera
 & effecta putant. Contrà Osirin oculo & sce-
 ptro pictis expriment, oculo prouidentiam, sce-
 ptro potentiam demonstrante. sicut Homerus
 etiam Iouem omnium regem atque principem
 appellat

Induperatorem, consultoremq. :-

priore voce imperium, posteriore prudentiam in-
 nuente. Accipitre etiam picto Osirin sæpe propo-
 nunt. auis enim ea pollet acumine visus & volatus
 celeritate, eaq; est natura, ut celerrimè alimentū
 digerat. fertur etiam cadaueribus inhumatis ter-
 ram iniicere super volans. & cum in Nilū biben-
 di causa deuolat, pennam constituit rectam, ac in-
 clinans eam postquam bibit, ostendit se euitato
 crocodilo incolumem euasisse : si enim rapiatur,
 manet penna recta sicut eam fixerat. Ubique por-
 rò ostenditur simulacrum Osiridis humana spe-
 cie, recto pene, ob vim gignendi & alendi. At a-
 miculum flammeum quo imagines eius velantur,

A ἐπιερδύλω δὲ τῆς ἀμείνονος αἰεὶ, καὶ πορρῶσαι, καὶ διώκον-
 σαι, ὡς τὰ ἐπιόντα δηλώσει ἡ λέξις, τὴν Αἰγυπτίαν θεολο-
 γίαν μάλιτα ταύτη τῇ φιλοσοφίᾳ στωικικοῦτος. μεμι-
 γμένη γὰρ ἡ τῆδε τῆς χόσμου χύρεσις καὶ σύστασις ἐξ ἐναντίων,
 οὐ μὴν ἰσοδυνάμων δυνάμεων, ἀλλὰ τῆς βελτίονος ὁ κρείττος
 ἔστιν. ἀπολέσθαι γὰρ τὴν Φαίλιον πρῶτα πασῶν ἀδυνάτων, πολ-
 λῶν μὲν ἐμπεφυκῶν τὰ σώματα, πολλῶν δὲ τῇ ψυχῇ τοῦ
 πρῶτος αἰεὶ πρὸς τὴν βελτίονα καὶ διμαχοῦσαν. ἐν μὲν οὖν
 τῇ ψυχῇ νοῦς καὶ λόγος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀνὰ πρῶτον ἡγεμῶν καὶ κύ-
 εἰος, Ὁ σείεις ἔστιν. ἐν γὰρ καὶ πρῶτα καὶ ὕδατι καὶ οὐρανῷ καὶ
B ἀέροις ὁ τετραγώνος καὶ κατεστηκὸς καὶ ὑγῆμον, ὡραὶ καὶ κρεί-
 σιπ καὶ ἀειόδοις, Ὁ σείειδος ἀπορροὴ καὶ εἰκὼν ἐμφαινομένη
 Τυφῶν γὰρ τῆς ψυχῆς ὁ παθητικὸς καὶ πτατικὸς καὶ ἀλογος καὶ
 ἐμπληκτὸς τῆς σωματικῆς ὁ ἄπικλητος καὶ νοσηδὸς, καὶ ἄ-
 ρκατικὸν ἀδύνατον καὶ διακροσίου, καὶ κρῦψιν ἡλίου καὶ ἀφα-
 νισμοῖς σελήνης, οἷον ἐκδρομῆ καὶ ἀφανισμοὶ καὶ Τυφῶνες.
 καὶ τοῦτομα κατηγρηθεὶς ὁ Σηθ αὐτὸν Τυφῶνα καλοῦσι. Φρά-
 ζει μὲν ὁ κελαιδιώτης ἄνθρωπος καὶ κελαιδιόζομος, φράζει δὲ
 ὁ πολλάκις ἀναστροφῶν καὶ πάλιν ὑπερπῆδησιον. Βεβωνία
 δὲ πένες μὲν ἓνα τῆς τῆς Τυφῶνος ἐπαύρων γερονέται λέγουσιν,
C Μαίεθος αὐτὸν Τυφῶνα, καὶ Βεβωνία καλεῖσθαι. σημαίνει δὲ
 τοῦτομα κατὰ τὴν ἡρώλειον, ὡς τοῖς πρῶτοις οὐδὲ βαδῖ-
 ζοῖσι καὶ πρὸς ὁ χροὴ φερονέτοις, ἐπισταμῆς τῆς τῆς Τυ-
 φῶνος δυνάμεως. διὸ καὶ τῆς μὲν ἡμέρων ζῶων ἀποτέμοισιν
 αὐτῷ ὁ ἀμαθίατον, ὄνον. τῆς γὰρ ἀγρίων τὰ θηριωδέστατα,
 κροχὸδῆλον καὶ τὸν ποτάμιον ἵππον. καὶ μὲν τῆς ὄνου πρὸς δὲ
 δηλώκαμεν. ἐν Ἐρμουπόλει γὰρ Τυφῶνος ἀγαλμα δὴ κρῦου-
 σιν ἵππον ποτάμιον. ἐφ' οὗ βέβηκεν ἱεραὶς, ὅφει μαχρόμνος
 τὰ μὲν ἵππων τὸν Τυφῶνα δὴ κρῦότες, τὰ γὰρ ἱεραὶς δυνά-
 μιν καὶ ἀρχὴν, καὶ βία κτώμενος ὁ Τυφῶν πολλάκις ὄνει-
D ἀπῆται ἄρα τὸν ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς κακίας καὶ ἀρετῆτων. διὸ καὶ
 θύοντες ἐβδόμε τὸν Τυφῶν μίμνος, καὶ καλοῦσιν ἀφίξιν Ἰσι-
 δος ἐκ Φοικίης, ἑπιπλάτοις τοῖς ποπῶμοις ἵππον ποτά-
 μιον δεδεμένον. ἐν δὲ Ἀπόλωνος πόλει νενομισμένον ἔστι
 κροχὸδέλου φαγεῖν πρῶτως ἕκαστον. ἡμέρα δὲ μιᾶ θηριω-
 σαιτες ὅσοι αὐτὸν διώκονται, καὶ κτείναντες ἀπὸ τῆς τοῦ
 ἱεροῦ ἀρετῶμοις, καὶ λέγουσιν ὡς ὁ Τυφῶν τὸν Ὄρον ἀ-
 πέδρα κροχὸδέλος θύομνος, πρῶτα καὶ ζῶα καὶ φυτὰ καὶ
 πάθη τὰ φαυλά καὶ βλαβερά, Τυφῶνος ἔργα καὶ μέρη καὶ
 κινήματα ποιούμενοι. τὸν δὲ Ὄρον αὐτὸν πάλιν ὀφθαλμῶ
E καὶ σκῆπτρῷ χράφοισιν, ὡν ὁ μὲν τὴν ἀρετῶν ἐμφαίνει,
 ὁ γὰρ τὴν δυνάμιν, ὡς Ὀμηρος τὸν ἀρετῶν καὶ βασιλεύον-
 τα πάντων Ζεῦ ὑπάτον καὶ μήσωρα καλῶν, εἶοικε τὰ
 μὲν ὑπὸ ἀτῶ ὁ κρείττος αὐτῶ, τὰ δὲ μήσωρα τὴν ἀρετῶν
 λία καὶ τὴν φρονέσιν σημαίνει. χράφοισι καὶ ἱεραὶς τὸν
 θεὸν τοῦτον πολλάκις. ἀπορία γὰρ ὄφθως ὑπερβάλλει, καὶ τῆ-
 σεως ὄξυτητι καὶ δικαίῃ αὐτὸν ἐλάχιστα τῇ ἔσφῃ πέφυκε.
 λέγεται γὰρ καὶ νεκρῶν ἀτάφων ὄμμασι καὶ ὑπερπετόμνος
 ἑπιβάλλῃ. ὅταν δὲ πούμνος ἑπὶ τῆς ποταμῶν κατὰ-
 ρει, ὁ πρὸς ἐπίσιν ἔρπον, πῶν δὲ κλίνει τοῦτο πάλιν. ὡ δὲ ἡ-
 λὸς ἔστι σεσωμένος καὶ ἀρετῶν τὸν κροχὸδέλον. αὐ-
 γὰρ ἀρπαδῆ, μῆρι δὲ πρὸς ὡς πρὸς ἔστι πεπηγῶς. πρῶτα-
 χοῦ δὲ καὶ ἀρετῶν μορφῶν Ὁ σείειδος ἀγαλμα δὴ κρῦουσιν,
 ἔξορθῶν τὰ ἀδύνατον, ἀρετῶν ὁ γόνιμον καὶ ὁ ἔσφι-
 μον. ἀμπεχόνη δὲ φλογοειδῆς ἑλλουσα αὐτῶ τὰ εἰκῶνας,

Iraque ergo non abs re fabulantur Osiridis animam sempiternam esse interitusque securam: corpus eius à Typhone subinde diuelli atque aboleri, idque ab Iside vagante conquiri, rursusque componi. Id enim quod re vera est, solaque cernitur mente Bonum, extra interitus mutationisque aleam situm habetur. eius imagines quasdam sensilis atque corporea natura impressas gerit, rationesque eius & formas ac similitudines in se recipit, quomodo in cera sigillorum simulacra figuntur. verum ista non semper permanent, sed confusione & tumultibus excipiuntur in hac regione, superiore expulsa, & aduersus Orum pugnantia, quem Isis gignit sensibile exemplum mundi sola mente videndi. Eam ob rem pro spurio accusatus à Typhone dicitur, utpote non purus, neque sincerus ut pater ipsius forma per se mixtionis & motionis expertus, sed corporea materiei natura adulteratus. Causam tamen in iudicio obtinet Orus, Mercurio, id est ratione, demonstrante mundum à natura conformati imitatione substantiæ sola intelligentia perceptæ. Quod enim Apollo ex Iside & Osiride adhuc in utero Reæ versantibus dicitur natus, eo innuunt antequam hic mundus conspicuus fieret & materiam forma perficeret, naturam ex sese imperfectæ convictionem primum ortum edidisse. ideoque illum Deum mancum in tenebris natum esse aiunt, & seniore Orum appellant: quod non mundus erat, sed futuri mundi imago quædam ac species. Orus autem ipse finitus est & perfectus, neque Typhonem omnino interfecit, sed vim eius efficacitatemque abstulit. Itaque Copti ferunt simulacrum Ori altera manu Typhonis genitale membrum tenere. & Mercurium fabulantur Typhonis nervos exemisse, utique ijs profidibus: docentes rationem concinnando vniuerso id de dissonante consonum redegisse, & vim interimendi non aboleuisse sed impleuisse. quo fit, ut ea imbecillis atque languida in hoc mundo rebus mutationum affectionumque variarum capacibus adhærescat: & in terra quidem concussiones tremoresque, in aere æstus ventosque intempestiuos, tum turbines igneos atque fulmina moliatur: aquas etiam & spiritus pestilenti lue inficiat: & vsque ad Lunam excurrat seque efferat sæpe splendidum obfuscans aerem. quod sentientes Ægyptij, Typhonem dicunt aliàs percussisse, aliàs erutum deglutisse oculum Ori, deinde Soli reddidisse. ictu menstruam Lunaris luminis diminutionem innuentes, impletionem autem defectum, cui Sol medetur, Lunam, ubi ea umbram terræ euitauit, aduersus illustrans. Iam præstantior ac diuinior natura è tribus constat, eo quod mente cernitur & materia, & quod ex his compositum Græcis Kosmos, id est Mundus, dicitur. Ac Plato quidem primum illud ideam, exemplar, patremque nominat: Materiam matris, nutricis, sedis, & regionis ortuum capacis vocabulo notat: quod ex utroque constat, prolem ortumque nominare adsolet. Ægyptios autem probabile est triangulorum pulcherrimo in primis comparasse Vniuersi naturam: qua comparatione etiam Plato in republica videtur usus, ubi figuram Nuptialem componit. Constat id triangulum tribus lateribus, quorum basis est quatuor, angulum rectum ad eam conficiens trium, & huic subductum angulo latus quinque; scrupulorum, tantum potest quantum latera eum conficientia.

A ὅθεν ὄντα ἀπο ἑσίου μυθολογοῦσι τὴν Ὀσίριδος ψυχὴν αἰδῶν εἶναι καὶ ἀφθαρτον, ὃ ὅσῳ πολλὰ καὶ ἀφαιρῶν τὴν Τυφῶνα· τὴν δὲ ἴσιν πλακωμένῳ καὶ ζῆτειν καὶ σωμαρμότην πάλιν. ὃ γὰρ ὄν καὶ νοητὸν καὶ ἀγαθόν, φθορῆς καὶ μεταβολῆς κρῆττόν ἐστι· ἵνα δὲ ἀπὸ αὐτῆς ἀγαθῶν καὶ ἁμαρτιῶν εἰκόνας ἐκμάθηται, καὶ λόγους, καὶ εἰδή καὶ ὁμοιότητας ἀναλαμβάνει, κατὰ τὸ ἐν κρητῶ σφραγίδες ὄντα αἰεὶ ἀφαιρῶνται. ἀλλὰ καὶ ἀφαιρῶνται ὅσα ἀτακτον αὐτῆς καὶ ἀεὶ ἀφαιρῶνται, ἐν αὐτῆς τῆς αἰῶν ἡμέρας ἀπεληλυθῶν καὶ μαχρόντων πρὸς τὸ ὄν, ὃν ἡ ἴσιν εἰκόνα τῆς νοητῆς κόσμου ἀγαθῶν ὄντα γινῶν. δὲ καὶ δίκην φέρειν λέγεται νοητίας ὑπὸ Τυφῶνος, ὡς ὄντων καθαρῶν, ὅσῳ εἰλικρινῆς, οἷος ὁ πατὴρ λόγους αὐτὸς καὶ ἑαυτὸν ἀμυγῆς καὶ ἀπαθῆς, ἀλλὰ νενοσημένους τῆ ὑλῆ ἀφαιρῶν τὸ ἁμαρτιῶν. περὶ γίνονται ὅσα καὶ νῦν τῆ Ἐρμού, τοῦ τῆς τῆς λόγους, μῆρτυροῦτος καὶ δεικνύοντος ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἢ φύσιν μετασχηματισμένη τὸ κόσμον ἀποδίδωσιν. ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ τῆς τῆς ἐν γαστρὶ τῆς Ρέας ὄντων, ὅσῳ Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος γυρομένη γυροῖς Ἀπόλλωνος ἀνιήσεται ὃ πρὶν ἐκφανῆ ἡμέρας τὸνδε τὸν κόσμον, καὶ σωματελεσθῆναι τῆς λόγους τὴν ὑλῆ φύσιν ἐλεγχόμενῳ ἑαυτῆς ἀτελή, τὴν πρὸς τῆς ἡμέρας ὅσῳ νεγκεῖν. δὲ καὶ φασὶ τὸν ἐκείνον ἀπάτησεν ὑπὸ σκῆτος ἡμέρας, καὶ πρὸς ὅσῳ τῆς ὄντων ὄντων καλοῦσιν. οὐ γὰρ ἴσιν κόσμος, ἀλλ' εἰδωλόν ἐστι καὶ κόσμου φάσμα μέλλοντος. ὃ ὄντων ὄντων, αὐτὸς ἐστὶν ὡς ἐκείνος καὶ τέλειος, ὄντων ἀνιήσεται τὸ Τυφῶνα πρὸς τῆς πασιν, ἀλλὰ τὸ δραστήριον καὶ ἰσχυρὸν αὐτῆς παρηρημένους. ὅθεν ἐν Κοσμῶ τὸ ἀγαθὸν τῆς ὄντων λέγουσιν ἐν τῆ ἑτέρα χεὶ Τυφῶνος ἀιδία κατέχον· καὶ τὸ Ἐρμῶ μυθολογοῦσιν, ὅσῳ ἐλόντα τῆ Τυφῶνος ἀνεύρεα, χροδαῖς χροδαῖς, διδάσκοντες ὡς τὸ πρὸν ὃ λόγους ἀφαιρῶνται. D μῆρος, σύμφωνον ὅσῳ ἀσυμφώνων μερῶν ἐποίησε, καὶ τὸ φθαρτικῶν ὄντων ἀπώλεσεν ἀλλ' ἀνεπλήρωσε διώαμιν. ὅθεν ἐκείνη μὲν ἀδελφῆς καὶ ἀδρανῆς ἐστὶν αὐτῆς, φερομένη καὶ πρὸς πλεονεχίῳ τοῖς παθητικῶν καὶ μεταβολικῶν μέλεσι, σεισμῶν μὲν ἐν γῆ καὶ ἑσθῆν καὶ ἀνιήσεται, καὶ ἐν αἰετῶν, καὶ πρὸς ἀνιήσεται ἀτόπων, αὐτῆς ὅσῳ πρὸς τῆς καραυνοῦν δημιουργῶν ἐστὶ. φαρμάκῳ καὶ λοιμοῖς ὕδατα καὶ πρὸς ἀνιήσεται, καὶ μετὰ πρὸς ἀνιήσεται ἀνιήσεται καὶ ἀνιήσεται, σωματελεσθῆναι καὶ μελαίνουσα πολλὰ καὶ ἀφαιρῶν, ὡς Αἰγυπτῶν νομίζουσι, καὶ λέγουσιν ὅτι τῆς ὄντων νῦν μὲν ἐπάταξε, νῦν ὅσῳ ἐλόντων κατέπειν ὃ E Τυφῶν τὸ φθαρτικόν· εἶτα τῆς ἡλίου πάλιν ἀπέδωκε, πληθύνοντες ἀνιήσεται, τὴν καὶ μὲν αἰῶν τῆς σελήνης, πληρῶσιν ὅσῳ, τὸ ἐκλείψιν, ὡς ὁ ἥλιος ἰαταῖ ἀφαιρῶν τῆς γῆς, ἀνιήσεται ἀνιήσεται. ἡ δὲ κρείττων καὶ ἁγιώτερη φύσιν ἐκ τῆς ὄντων ἐστὶ, τῆς νοητῆς καὶ τῆς ὑλῆς καὶ τῆς ἐκ τῆς ὄντων ὄντων Ἐλλῆνες ὀνομάζουσιν. ὃ μὲν οὖν Πλάτων, ὃ μὲν νοητὸν, καὶ ἰδέαι καὶ πρὸς ἀνιήσεται καὶ πατέρεα, τὴν ὅσῳ ὑλῆ, καὶ μητέρεα καὶ ἰδελῶν, ἐδρα τε καὶ χροδαῖς ἡμέρας, ὃ ὅσῳ ἀμφοῖν, ἐλόντων καὶ γένεσιν ὀνομάζουσιν εἶωθεν. Αἰγυπτῶν ὅσῳ ἀνιήσεται εἰκόσει τῆς τῆς ὄντων ἀφαιρῶν, μάλιστα τῆς F τῆ τῆς τῆς πρὸς τῆς φύσιν ὁμοιότητος, ὃ καὶ Πλάτων ἐν τῆ πολιτεία δοκεῖ τῆς πρὸς ἀνιήσεται, ὃ γαμήλιον ἀφαιρῶν σωματελεσθῆναι. ἔχει ὅσῳ ἐκείνο τῆς τῆς ὄντων τῆς πρὸς ὄντων, καὶ τετάρτων τῆς βασί, καὶ πέντε τῆς ὄντων ὄντων ἴσον τῆς πρὸς ἀνιήσεται διωαμῶν.

εικαστον οὖν πῶς μὲν πρὸς ὀρθὰς, ἄρρην, πῶς ὁ βᾶσις, θη-
 λεία, πῶς ὁ ὑποτεινόμενος, ἀμφοῖν ἐχθρῶν καὶ τῶν ὀ-
 σσειν ὡς ἐχθρῶν, πῶς ὁ Ἴσιν ὡς ὑποδοχῆς, τῶς ὁ Ὄρον ὡς
 ἀποτέλεσμα. τὰ μὲν γὰρ τεῖα, πρὸς τὸς ὀρθοὺς ἔστι καὶ τε-
 λειος. τὰ δὲ τέτραρα, τετραγώνος ἀπὸ πλάτους ἐχθρῶν τῆς
 δυάδος. τὰ δὲ πέντε, πῆ μὲν τὰ πατεῖ, πῆ δὲ τῆ μητεῖ πρὸς-
 σέοικεν, ἐκ τετριάδος συγκείμενα καὶ δυάδος. καὶ τὰ πῶτα
 τῶν πέντε γένηεν παρώνυμα, καὶ τὸ ἐπιμήσαντα πεμ-
 πᾶσαντα λέγουσιν. ποῖς δὲ τετραγώνον ἢ πεντάς ἀφ' ἐ-
 αυτῆς, ὅσον τῶν γραμμάτων παρ' Αἰγυπίοις τὸ πλήθος ἔστι,
 καὶ ὅσον ἐμαυτῶν ἐξ ἑξ ἡρόνον. ὁ ἀπὸ τῶν μὲν οὖν, Ὄρον εἰ-
 ῥασιν Κάμιν πρὸς τὰς ἑρμῶν, ὁ δὲ ἔστιν ὀρώμιον. ἀιθητὸν
 γὰρ καὶ ὄρατον ὁ κόσμος. ἢ δὲ Ἴσις ἔστιν ὅτι καὶ Μούθη καὶ πάλιν
 Ἀθρη καὶ Μεθύερ πρὸς τὰς ἑρμῶν. σημαίνουσι δὲ τὰ μὲν
 πρὸς τὰ ὀνομάτων, μητέρα τὰ δὲ δούτερον, οἶκον Ὄρον
 κόσμον (ὡς καὶ Πλάτων χῶρον ἡμέρας καὶ δόξα μὲν)
 τὸ δὲ τεῖον σιμῶτον ἔστιν ἐκ τε τῶ πλήρους καὶ τῶ ἀπίου.
 πλήρης γὰρ ἔστιν ἡ ὕλη τῶ κόσμου, καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ κατὰ-
 ρῶ καὶ κεκοσμημένον σιμῶν. δόξα δὲ ἀἴσιος καὶ Ἡσίο-
 δος, τὰ πρὸς τὰ πῶτα χάος καὶ γῆ καὶ τάρταρον καὶ ἔρω-
 τα ποιῶν, οὐχ ἑτέρας λαμβάνειν ἐχθρῶν, ἀλλὰ ταῦτα γὰ
 δὴ, τῶ ὀνομάτων, τῆ μὲν Ἴσις τῆς γῆς, τῶ δὲ ὀσίει δὲ
 τῶ ἔρωτος, τῶ δὲ Τυφῶνι δὲ τῶ ἑρμῶν μεταλαμβάνου-
 τες, ὡς ἀποδίδου. τὸ γὰρ χάος δοκεῖ χῶρον ἵνα καὶ τόπον
 τῶ πῶτος ὑποτίθεσθαι. πρὸς καλεῖται δὲ καὶ τὸ Πλά-
 τῶνος ἀμφοτέρως τὰ πρὸς τὰ μῦθον, ὃν Σωκράτης ἐν
 συμποσίᾳ πρὸς τῶ ἔρωτος ἡμέρας διήλθε, τῶ πέντα
 λέγων τέκνων δεομένη τὰ πῶτα κατέδου τῶ ὄρα καὶ θῆ-
 ναί, καὶ κιάσαν ἔξ αὐτῶ τεκνῶν τῶ ἔρωτα, φύσιν μακρὸν
 ὄντα καὶ πῶτα δὲ πῶν, αἶτε δὴ πᾶσι μὲν ἀγαθῶ καὶ ἑφῶδ
 καὶ πᾶσιν ἀτάρχεις, μηδὲς δὲ ἀμνησίου καὶ ἀπῶρου, καὶ
 δὲ ἐνδῶν αἰεὶ χλιχρῶν ἑτέρου, καὶ πρὸς ἑτέρον λιπαρού-
 σης γένην μῦθον. ὁ γὰρ πῶρος οὐχ ἑτέρος ἔστιν τῶ πρὸς
 ἑρατοῦ καὶ ἑφῶδ καὶ τελείου καὶ ἀτάρχεις. πέντα δὲ τῶ
 ὕλη πρὸς πῶν, εἰδεῖ μὲν οὖσαν αὐτῶ καὶ ἐαυτῶ τῶ
 ἀγαθῶ, πληρουμένη δὲ ὑπὸ αὐτῶ, καὶ πῶτα αἰεὶ
 καὶ μεταλαμβάνουσαν. ὁ δὲ γινόμενος ἐκ τῶτων κόσμος
 καὶ Ὄρος, ἐκ αἰδῶς ὁδὲ ἀπαθῆς, ὁδὲ ἀφθαρτος, ἀλλ'
 αἰεθρῆς ὢν, μηχρῶται τῆς τῶ παθῶν μεταβολῆς καὶ
 πρὸς ὁδὸς αἰεὶ νέος καὶ μηδέποτε φθαρσόμενος ἀμμέ-
 νῶν. χρῆστον δὲ τῶ μῦθῶν, οὐχ ὡς λόγῶν πᾶμπῶ οὖσιν,
 ἀλλὰ τὸ πρὸς ὄρα ἐκαστοῦ τὸ καὶ τῶ ὀμοιότητα λαμ-
 βάνουσας. ὅταν οὖν ὕλη λέγουσιν, οὐδεὶ πρὸς εἰῶν φι-
 λασφῶν δόξας ἀποφερομένης ἀψυχῶν ἢ ἑρμῶ καὶ ἀπῶν
 ἐχθρῶν τε καὶ ἀπῶρακτον ἔξ αὐτῶ ἀμνοῖσθαι. καὶ γὰρ ἑ-
 λαίου ὕλη μῦθῶ καλομένη, καὶ χρῶσον ἀγάλας, ἐκ
 ὄντα πᾶσης ἑρμῶ ὀμοιότητος. αὐτῶ τε τῶ ψυχῶ καὶ
 τῶ ἀμνοῖσθαι τῶ ἀπῶρα, ὡς ὕλη ὀμοιότητος καὶ ἐρε-
 τῆς τῶ λόγῶ χροσμεῖν καὶ ῥυθμίζῶν παρέχουσιν. τῶν τε οὖν ἑ-
 νοῖοι τῶ εἰδῶν ἀπῶρα, καὶ τῶ νοητῶ ὀμοιότητος ἀμνοῖσθαι.
 ἐνοῖοι δὲ πρὸς τῶς γυναικῶς, οὐ δυνάμειν ὁδὲ ἐρε-
 χῶν, ὕλη δὲ καὶ ἑρμῶ ἡμέρας εἰδῶ δόξα ἔοισιν. ὢν ἑ-
 χρομένης χρῶ καὶ τῶ πῶν ταῦτα οὖτω ἀμνοῖσθαι τῶ
 πρὸς τῶ πῶν μεταλαμβάνουσαν αἰεὶ καὶ σιμῶσαν ἑρα-
 ῖ τῶ πρὸς ἐκείνον ἀγαθῶν καὶ καλῶν, οὐχ ὑπῶρα

A Intelligendum est autem linea ad rectum angulum
 alteri insilente marem, basi feminam, subtenden-
 te prolem utriusque repræsentari. & Osirin esse
 principium, Isidem receptaculum, Orum effectum.
 ternarius quippe primus est impar ac perfectus nu-
 merus: quaternio est quadratum lateris paris bi-
 narij: quinarius quæ patri, quæ matri congruit, con-
 flatus è binario & ternione. is Græcis est pente, à
 qua voce manasse videtur panta, quo Vniuersum,
 & pempalasthæ, quo numerare intelligitur voca-
 bulo. quadratum porro quinarius producit à se,
 quantus est numerus literarum apud Ægyptios, &
 B quot annos vixit Apis. Orum solent ij Kæmin ap-
 pellare, quod est visui expositum. est enim mundus
 res sensilis ac visibilis. Isis aliquando Muth, nonnun-
 quam Arhyri, quandoque Methyer nominatur.
 prima voce mater intelligitur, secunda domus Ori
 mundana, (sicut & Plato locum ortus & recepta-
 culum fecit) tertia ex plenitudine & causa com-
 ponitur. plena enim est materies mundi, & cum
 bono, puro, probeque composito subsistit. Fortaf-
 sis etiam Hesiodus prima omnia faciens chaos, ter-
 ram, tartarum, & amotem, videri potest non di-
 uersa, sed eadem rerum principia ponere: siqui-
 dem Isidis nomine terram, Osiridis amorem, Ty-
 phonis tartarum accipimus. nam chaos videtur
 C quasi locum quendam & regionem Vniuerso sub-
 iecisse. Enimvero res ipsa quodammodo citare vi-
 deri potest fabulam, quam in conuiuio Platónico
 Socrates de ortu Amoris narrat. Paupertatem sci-
 licet cum prolem desideraret, Poro (id est copix)
 dormienti accubuisse, atque ex eo grauidam fa-
 ctam, Amorem peperisse, natura varium & ad o-
 mnia sese vertentem: ut qui patre bono, sapiente, at-
 que in se ipso omnium habente rerum copiam, ma-
 D tre autem inope, ac ob paupertatem semper alio-
 rum appetente natus esset. Porus enim ille nihil
 est aliud, quam id quod primò amatur atque ap-
 petitur perfectum & seipso contentum. Materix
 autem nomen paupertatis indidit, quæ suapte na-
 tura indiga est boni, ab eoque impletur, & id sem-
 per expetit atque recipit. Ex his natus Orus siue
 mundus, non sempiternus est, neque mutationum
 exfors & interitus, sed identidem nascens, vici-
 bus mutationum subinde atque affectionum no-
 vus recuditur, permanetque ut nunquam peritu-
 rus. Porro autem fabulis utendum est, non quasi
 ex rem prorsus doceant: sed quòd ob similitudi-
 nem cum re ipsa aliquam commodum ad eius ex-
 E plicationem offertur, desumendum inde est. Ergo
 vbi materiam nominamus, non debes philoso-
 phorum quorundam opiniones secutus corpus
 aliquod animæ expers ac qualitarum, & ociosum
 suapte natura atque inefficax imaginari. nam &
 oleum vnguenti materiam vocamus, & aurum
 statux, non omni plane carentia qualitate. ipsum-
 que animum & intellectum hominis tanquam
 virtutis & scientiæ materiam rationi expolien-
 dam atque componendam tradimus. & men-
 tem quidam formarum locum, & in qua re-
 rum intellectu percipiendarum quasi expressa
 F sint simulacra appellant. sunt etiam qui semen
 muliebre non facultatem aut principium, sed
 materiam & alimentum fetus censent. Hæc
 tenentes, etiam deam hanc sic intelligere de-
 bemus participem fieri primi diei, & amore per-
 petuo bonorum eius duci, non ut ei adversam;

sed quæ tanquam maritum legitimum & iustum amore iusto sectetur, quomodo probam mulierem cum suo viro degentem, tamen eius desiderio trahi dicimus: ita eam semper eum auêre, eique adesse, ac præcipuis & purissimis repleti partibus. Vbi autem Typhon extrema tangens incidit, ibi videri eam mæstam, ac dici lugere, & reliquias quasdam frustra que discerpti Osiridis conquirere ac velare, dum ea quæ intereunt excipit atque occultat, vt rursus ex sese edat ac emittat res nascentes. Etenim quæ in cælo & sideribus sunt formæ ac defluxus Dei, permanent. quæ autem sparsa sunt in res motibus obnoxias, terram, mare, stirpes, animalia, ea mutantur, intereunt, sepeliunturque, & sæpenu-mero rursus existunt, in lucemque emicant orta. Itaque fabula Typhonem maritum Nephthys facit, & cum hac occulte coijisse Osirin. Extremas enim materiæ partes, quæ Nephthys & Finis nomine intelliguntur, vis maxime interitum rebus adferens continet. vis autem genitalis & conseruat-rix rerum, imbecillum semen & languidum in eas didit, & à Typhone perimitur, nisi quantum eius Isis excipiens feruat, alit, atque constituit. In vniuersum autem ille est præstantior: sicut & Plato opinatur, & Aristoteles. Ad hunc naturæ pars genita-bilis & salutaris, & ad existendum mouetur: ab eodem facultas interimens atque abolens cietur & ad interitum impellitur. Itaque illi Isidis nomen est factum, quod scienter proficiscatur atque procedat: quippe motus cum sit animatus ac prudens. Non enim barbaricum est nomen. sed sicut omni-bus dijs à theato & theonte, id est spectabili & cur-rente nomen theos inditum fuit: sic istam deam à scientia simul & motu cum nos Isidem, tum Ægy-ptij appellant. Sic etiam Plato ait Vsiam, quod est substantia, veteres nomine Isias expressisse: & intel-ligentiam ac prudētiam vocasse itidem, quasi men-tis agitationem, vocibus omnibus ab iene (quod est ire) deductis. hinc synienæ intelligere est. & omni-no simili ratione ab eo boni, virtutisque explican-tur vocabula: sicut contrarijs notantur traducun-turque appellationibus ea quæ naturam impedi-unt eiusque progressionibus moram obstando in-ijciunt, vt malum, indigentia, timiditas, mole-stia. Sic ergo Osiris nomen habet ex hosio & hie-ro, quod est sancto & sacro, conflatum. commu-nis enim est ratio eorum quæ in cælo & apud in-feros sunt, quorum altera hiera, altera hosia vete-res nuncupabant. Iam qui cælestia ostendit Anubis, superiorum quasi ratio, (ano enim supra est) aliquando etiam Hermanubis vsurpatur: altero nomine superioribus, altero inferis scilicet conueniente. itaque ei immolant alias album, alias fla-vum gallum: supera sincera & manifesta, infera mixta & varia innuentes. Neque verò mira debet videri nominum ad Græcum sermonem effictio. nam innumera alia hodieque manent vnà cum migrantibus è Græcia ad exteros propagata: quo-rum quædam revocantē poeticam vituperant tan-quam barbarici se dantē ij, qui id genus res glossas appellant. Cæterū memoria proditum est in libris, qui Mercurij libri dicuntur, scriptum esse de sacris nominibus, facultatem quæ præest conversioni So-lis Orum, Græcis Apollinem vocari. quæ vento, ab alijs Osirin, ab alijs Serapin, Ægyptice Sothi:

Αλλ' ὡς ἄνδρα νόμιμον καὶ δίκαιον ἔρχει ἐν διακοσμίῃ, καὶ γυναῖκα χρηστὴν ἔχουσαν ἄνδρα καὶ σωοῦσαν, ὅμοιος ποιεῖν λέγουσιν. οὕτως αἰεὶ γλιχορμύλιον ἐκείνου, καὶ ὡς ἐκείνον παροῦσαν καὶ ἀναπιμπλαμύλιον τοῖς κυριωτάτοις μέρεσιν καὶ καθαρωτάτοις. ὅπου ὁ Τυφὼν παρεμπίπτει τῷ ἔρατων ἀπλόμηρος, ἐν ταῦτα δοκῶσαν ὅπισκου θεοπάξιν καὶ πενθεῖν λεγομύλιον, καὶ λείψανα ἅπτα καὶ σπασμάτα τῆς Οσίειδος ἀναζητεῖν καὶ σολίζιν, ὑποδεχομύλιον τὰ φηρέμματα καὶ ἀποκρύπτουσαν, ὡς ἄν ἀναφανῆ πάλιν τὰ γινόμενα, καὶ αἰήσιν δὲ ἐαυτῆς· οἱ μὲν γὰρ ἐν οὐρανῶ καὶ ἀστροῖς λόγοι καὶ εἶδη καὶ ἀπορροαὶ τῆς θεοῦ μύουσι, τὰ δὲ τοῖς παθητικαῖς διασπαρμύλια, γῆ καὶ θαλάττῃ καὶ φυτοῖς καὶ ζώοις, ἀναλεγομύλια καὶ φηρέμματα καὶ θαλάσσιμα, καὶ πολλάκις αὐτῆς ἐκλάμπει καὶ ἀναφανέται ταῖς ἡμέραις. δὲ τὸ Τυφῶνα τῇ Νέφθυι σιωοικεῖν φησὶν ὁ μῦθος, τὸ δὲ Οσίειν κρύφα συγγενέσθαι. τὰ γὰρ ἔρατα μέρη τῆς ὕλης ἀνέφθω καὶ τελευτῶν καλοῦσιν, ἡ φθαρτικὴ μάστις κατέχει δυνάμεις. ἡ δὲ γόνιμος καὶ ζωτικὸς ἀσθενὲς σπέρμα καὶ ἀμυρὸν εἰς ταῦτα διαδίδωσιν, ἀπολυμύνη, ὑπὸ τῆς Τυφῶνος, πλὴν ὅσον ἡ Γῆσις ὑπολαμβάνουσα, σὺν δὲ καὶ βρέφει καὶ σωίσει. κατὰ τοῦ δὲ ἀμείνων οὗτος ἔστιν, ὡς ἄν καὶ Πλάτων ὑπονοῇ καὶ Ἀριστοτέλης. κινεῖται δὲ τῆς φύσεως ὁ μὲν γόνιμος καὶ ζωτικὸν ἐπὶ αὐτὸν, καὶ πρὸς τὸ εἶναι, ὁ δὲ ἀμυρὸν καὶ φθαρτικὸν, ὑπὸ αὐτῆς, καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι. δὲ ὁ μὲν ἴσιν καλοῦσιν, ὡς ἄν ἴεσθαι μετ' ὀπισημῆς καὶ φέρεσθαι, κίνησιν οὖσαν ἐμφύχον καὶ φέρονμον. οὐ γὰρ ἔστι τῷ ὄνομα βαρβαρικόν, ἀλλ' ὡς ἄν τοῖς θεοῖς πᾶσιν ἀπὸ δυνῆς γραμματῶν τῆς θεοῦ καὶ τῆς θεοῦ ἔστιν ὄνομα κρινόν, οὕτω τῶν θεῶν τῶν τῶν ἀπὸ τῆς ὀπισημῆς ἀμα καὶ τῆς κινήσεως, ἴσιν μὲν ἡμεῖς, ἴσιν δὲ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων φησὶ τῶν ὀσιαν δηλοῦν τῆς παλαοῖς, ἴσιν καλοῦσιν τὰς οὕτω καὶ τῶν νόσιν καὶ τῶν φέρονσιν, ὡς νοῦ φεραν καὶ κίνησιν οὖσαν, ἰεμῶν καὶ φερονμένου, καὶ πῶν σωιέναι καὶ τὰ γὰρ ὄνομα, καὶ ἔρετῶν ὅτι τοῖς ἱεροῖς καὶ θεοῖς ἴεσθαι. κατὰ ἄν πάλιν τοῖς ἀνυφωνοῦσιν ὄνομασι λειδορεῖσθαι τῶν καὶ τῶν φύσιν ἐμποδίζον καὶ σωδέον καὶ ἴσον καὶ κωλύον ἴεσθαι καὶ ἴενα, κακίαν, ἀπειρίαν, δόλιαν, ἀίαν πρὸς σαυροβόλωντων. ὁ δὲ Οσίεις ἐκ τῆς ὀσιου καὶ ἱεροῦ τῷ ὄνομα μεμιγμένον ἔρηκε. κρινὸς γὰρ ἔστι τῶν ἐν οὐρανῶ καὶ τῶν ἐν ἄδου λόγος· ὡν τὰ

μυες δὲ Ἀπόλλωνα καλοῦσιν· τῶν δὲ ὅτι τῆς πνύματος, οἱ μὲν Οσίειν. οἱ δὲ Σάραπιν, οἱ δὲ Σωθὶ Αἰγυπτίσι.

σημαίνε τὴν κύβην ἢ τὸ κύβη. δὲ καὶ τὸ ἄστρον τῆς Ἰσιδος νομίζουσιν. ἠκιστα μὲν οὖν δεῖ φιλοτιμείσθαι περὶ τῶν ὀνομάτων, οὐ μὲν γὰρ ἀλλὰ μάλλον ὑφειμένω τῆς Σαραπίδος Αἰγυπτίους ἢ τῆς Ὀσίειδος. ἐκεῖνο μὲν οὖν ξενικόν, τὸ δὲ Ἑλληνικόν, ἀμφὸς ἵενός θεοῦ καὶ μιᾶς διωάμεως ἠγούμενος. εἴκει τὸ ἑκούσιον καὶ τὴν Αἰγύπτια. πῶς μὲν γὰρ Ἴσον πολλὰ κίς τῶν Αἰθιῶν ὀνομαζομένων καλεῖται, φερέσθαι τοῦτον λόγον, ἢ ἄλλον ἀπὸ ἐμμευτῆς. ὁ δὲ ἔστιν ἀσκήντου φορέας δηλωτικόν ὃ τὸ τυφῶν (ὡς ἄρ' εἴρηται) Σήθ, καὶ Βέβων, καὶ Σμύ ὀνομαζέται, βία ὀνομαζομένη καὶ καλυπτικῶς ὀπίσθην, ἡ δὲ ἐναυτίων, ἢ ἀναστροφῶν ἐμφαίνον βουλομένων τῶν ὀνομάτων. ἐπιπῶ σιδηρεῖν λίθον, ὅσπερ ὁ ἄστρον, τυφῶνος ἢ τὸ σιδηρον, ὡς ἰσορεῖ Μαάντος, καλεῖται. ὡς ἄρ' ὁ σιδηρος πολλάκις μὲν ἐλαττωμένω καὶ ἐποικίω πρὸς τὸν λίθον ὁμοίος ἔστι, πολλάκις ἢ ἀποσπρέφεται καὶ ἀποκρούεται πρὸς τὸν ἑωδόντιον, οὕτως ἢ ἑωδόντιος καὶ ἀγαθὴ καὶ λόγον ἔχουσα τὸ κόσμου κίνησις ὀπίσθην τε καὶ πρὸς ἀγέται καὶ μαλακώτερον ποιεῖ, πείθουσα πῶς σκληρῶν ἐκείνων καὶ τυφῶνιον, εἴτ' αὖτις ἀναχθεῖσα εἰς ἑαυτὸν ἀνέσπρεφε καὶ κατέδυσεν εἰς πῶς ἀπορείαν. ἐπιφῶσι περὶ τῆς Διὸς ὁ Εὐδοξος μυθολογεῖν Αἰγυπτίους, ὡς τῶν σκελῶν συμπεφυκῶτων αὐτῶν μὴ διωάμενος βαδίζειν, ἡ δὲ ἀγέτης ἐρημία διέτελλεν ἢ τῶν Ἴσιδος ἀγαπημοῦσα καὶ ἀγαπήσατα τὰ μέρη αὐτῶν τῆς σώματος, ἀρτίποδα πῶς πορείαν παρέσθεν. ἀνιπτεται ἢ καὶ ἀπὸ τούτων ὁ μῦθος, ὅτι καὶ ἑαυτὸν ὁ τῆς θεοῦ νοῦς καὶ λόγος, ἐν τῶν ἀστροῦ καὶ ἀφαιρέσει βεβηκώς, εἰς ἡμέσιν ἡπὸ κινήσεως πρὸς ἡλθεν. ἐμφαίνει καὶ τὸ σείστρον, ὅτι σείεσθαι δεῖ τὰ ὄντα καὶ μηδέποτε παύεσθαι φορέας, ἀλλὰ ὅτι ἐξεγείρεσθαι καὶ κλονεῖσθαι καταδαρτάνονται καὶ μῦθον ἡμῶν. τὸ γὰρ τυφῶνα φασὶ τοῖς σείστροις ἀποβέβη καὶ ἀποκρούεσθαι, δηλοῦντες ὅτι τῆς φθορῆς σιωδούσης καὶ ἰσάσης, αὖτις ἀσκήν τῶν φύσιν καὶ αἰσθησι ἀπὸ τῆς κινήσεως ἢ ἡμέσιν. τῆς δὲ σείστρον πρὸς φερεῖς ἀνάθεν ὄντος, ἢ ὅτις περὶ τῆς σείστρον τετάρτα. καὶ γὰρ ἡ ἡμερῶν καὶ φθρομένη μοῖρα τῆς κόσμου, περὶ ἔχεται μὲν ὑπὸ τῆς σελήνιακῆς σφαίρας, κινεῖται ἢ ἐν αὐτῇ πῶς καὶ μεταβάλλεται ἀπὸ τῶν τετάρτων στοιχείων, πρὸς καὶ γῆς, καὶ ὕδατος, καὶ ἀέρος. τῆς δὲ ἀπὸ τῆς σείστρον καὶ ἡ κρυφίως ἀνθρώποισιν ἀλουργῶν ἀπὸ τῶν πρὸς ὡσῶν ἔχον τὰ κατὰ τὸ ἡπὸ τῆς σείστρον, πῶς μὲν Ἰσιδος, πῶς δὲ Νέφθου πρὸς ὡσῶν, ἀνιπτόμενοι τοῖς μὲν πρὸς ὡσῶν ἡμέσιν καὶ τελευτῶν. (αὐτὰ γὰρ εἰσι τῶν στοιχείων μεταβολαὶ καὶ κινήσεις) τῶν δὲ ἀσκήν τῶν σελήνιων, ἀπὸ τῶν ποικίλων καὶ νυκτορῶν καὶ ἡνιμῶν τῆς ἡμέρας. λέγεται γὰρ ἐν ἡμέρῃ, εἴπα δύο καὶ τετάρτα καὶ πέντε καὶ καὶ ἐν οὕτως ἀπὸ τῶν ἐπιπῶ πρὸς τῆς ὡσῶν ὡς τε ὄκτω καὶ εἴκοσι τὰ πῶς ἡμέρῃ, ὅσα καὶ τῆς σελήνιας φάτα ἔστιν. τῶν δὲ πῶς οὖν ἴσως μυθολογεῖται. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὀμμασιν αὐτῶν χόρα πληροῦσθαι μὲν καὶ πλατύνεσθαι δοκῶσιν ἐν πρὸς σελήνιων, λεπτύνεσθαι ἢ καὶ μῦθον ἐν τῶν μειώσεσι τῆς ἀστρον. τῶν δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς τῆς ἀλουργῶν τῶν ἀλουργῶν τῶν νοσῶν καὶ λογικῶν ἐμφαίνεται τῶν περὶ τῶν σελήνιων μεταβολῶν. σιωδόντι ἢ εἰπεῖν, οὐτε ὕδωρ, οὐτε ἡλίον, οὐτε γῆν, οὐτε οὐρανόν, Ὀσίειν ἢ Ἴσον ὀρθῶς ἔχον νομίζον, οὐτε πῶς τυφῶνα πάλιν, οὐτ' ἀσκήν, ὅσπερ ἀλαττοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς ὅσον ἔστιν ἐν τούτοις ἀμῶν καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν σελήνιων πρὸς ἡμέρας.

A quæ vox Kyefin, id est, graviditatem siue feturam, notat. atque hinc facta inclinatione stella Canicula, quæ propria Isidis cenfetur, dicta est Kyon siue Canis. Minime equidem de nominibus est contendendum. ego tamen Sarapidis potius quàm Osiridis nomen Ægyptios sibi vindicare sinam. illud enim peregrinum, hoc Græcum : ambo vnus Dei seu facultatis vocabula cenfeo. His conueniunt etiam Ægyptia. Isidem enim sæpenumero nomine Mineruæ significant * * quæ vox significat motum à seipso profectum. Typhon autem, sicut monstratum fuit, Seth, Bebon, & Smy appellatur: quibus verbis indicatur violenta quædam inhibitio, contrarietas, aut inuersio. Præterea magnetem lapidem offis Ori, ferrum offis Typhonis nomine afficiunt, vt Manethos narrat. sicut enim ferrum sæpe simile est tracti à lapide & eum sequentis, sæpe auertitur in diuersam partem. ita motus mundi salutatis, bonus, & ratione constans aliquando versat, ad se ducit atque molliorem reddit obsequentem sibi duram illam ac Typhoniam vim : aliquando hæc in sese reuertitur, & in infinitatem relabitur. Ad hæc de Ioue perhibet Eudoxus fabulam Ægyptios celebrare, eum pedibus inter se connatis cum ire non posset, ob pudorem in solitudine vixisse: Isidis autem dissectis & diductis iis membris Iouis gressum expediuisse. qua fabula hoc innuitur, Dei mentem suapte natura in invisibili & inconspicuo degentem, motu ad res procreandas processisse. Sistrum quoque arguit quati omnia naturalia & nunquam motu vacare debere, sed veluti excitari atque exagitari vbi torpere & tabescere ceperint. aiunt enim sistris Typhonem auerti atque depelli: ostendentes interitu res vinciente, & inhibente, ortum rursus motu naturam soluere atque expedire. Et sistri superiore parte rotundi conspectus admonet de quatuor corporibus quæ concutiuntur. nam quæ pars mundi ortui & obitui est obnoxia, ea continetur globo Lunæ : inque ea omnia mouentur ac mutantur ratione quatuor elementorum, ignis puta, terræ, aquæ, & aeris. Curuamini sistri autem in vertice infigunt felem humana facie, imæ parti infra ea quæ quatiuntur, aliquando Isidis, interdum Nephthys faciem. his faciebus adumbrant ortum & interitum, quæ sunt elementorum mutationes atque motus: fele Lunam representante, ob animalis istius varietatem, ac vim noctu agendi & fecunditatem. dicitur enim vnum principio catulum parere, deinceps duos, tres, quatuor, vnoque subinde plures donec septem vno partu edat. itaque duodetriginta in summa parit, qui est numerus dierum Lunæ. Verum hoc fortasse fabulæ sit similius. sed felis oculorum pupillæ impleri dilatæ videntur sub plenilunium, & Lunæ lumine decrefcente attenuari atque languescere. humana autem felis facie innuitur Lunæ mutationes mente ac ratione gubernari. Sed vt rem in pauca verba contraham, neque aquam, neque Solem, neque terram, neque cælum Osirin vel Isidem esse, rectum est putare: neque Typhonis nomine signem, æstum, aut mare intelligere verum. sed simpliciter quantum in his modo & ordine caret ob excessum aut defectum, Typhoni imputantes:

quæ
villia
nem
tes, n
bus f
Cere
tur, se
que n
m
cen
ve in
dirati
dem
rias re
ni par
femen
de his
sefelis
redire
cipit.
uidam
fis Pha
tium h
tum p
ideoqu
runt: d
num f
amplex
promp
hoc p
munes
Ægypt
mine,
nem d
sunt t
nes, q
que M
nus de
dam f
pridem
inde a
Deind
nim at
nain sp
que ad
mutent
Vulcan
alibit
ne) a
terimit
Cum
Hi (an
anchon
textore
dico h
pinion
su a ni
rio per
modo
expers
sed de
res per
veto al
item su
quema
munia
lantur.

quæ ordine & compositæ fiunt, quæ bona sunt & vilia, ut Isidis opus, imitationem autem & imaginem ac speciem Osiridis venerantes atque colentes, non peccabimus. quin & Eudoxi dubitationibus finem imponemus, anxie quærentis cur non Cereri procuratio rerum amatoriarum adscribatur, sed Isidi, & cur non Bacchus Nilum augeat, neque mortuis possit præesse. Vna enim ratione communi hos deos omni bonorum portioni præesse censemus, & quidquid in natura pulcrum bonumve inest, ijs acceptum ferimus: illo principia suppeditante, hac vim excipiente & conseruante. Eodem pacto vulgares quoque & modestas sententias refellemus eorum, qui vel aeris secundum anni partes mutationibus, vel frugum procreationi, sementi, arationi gaudent accomodare ea quæ de his dijs memorantur. ut cum dicunt Osiridem sepeliri quando semen terra occultitur: in vitam redire & rursus apparere quando pullulare incipit. Ideoque dici, Isin cum se sentiret esse gravidam, appendisse sibi amuletum, sexta die mensis Phaophi. & peperisse Harpocratem sub solstitium hybernium imperfectum ac recentem, quod tum prævij flores & germina prima enascuntur. ideoque ei fabarum nascentium primitias offerunt: dies autem puerperii post æquinoctium vernum solennes agunt. Hæc enim vulgo audientes amplectuntur atque credunt, illico ab ijs quæ in promptu sunt petita probabilitate. neque sentiunt hoc primum esse iniquum, ubi deos non communes omnium hominum faciunt, sed proprios Ægyptijs dicant, & dum Nili Ægyptique nomine, ac paludum, Lotum, & deorum effectiorem de his solis intelligunt, quibus ea nomina sunt tributa: magnis se dijs alios spoliare homines, quibus nullus Nilus est, neque Butus, neque Memphis: cum tamen hi Isin aliosque id genus deos vniuersi habeant atque norint, & quosdam sane Ægyptijs nominibus afficere non ita pridem didicerint, singulorum autem vim iam inde ab initio cognouerint atque honorauerint. Deinde maius etiam incommodum est. Nisi enim attentissime cauerint, imprudentes numina in spiritus, fluxus, sementes, arationes, terræque adfectiones & tempestatum mutationes permutent atque dissipent. ut ij qui Bacchum pro vino, Vulcanum pro flamma accipiunt. sic & Cleanthes alicubi Proserpinam (quæ Græcis est Phersephone) ait esse spiritum qui per fruges dum fertur, interimitur. & quidam poeta de messoribus dixit:

Cum lecti iuvenes Cereris iam membra secarent.

Hi sane nihil ab ijs differunt, qui vela, rudentes & anchoram pro gubernatore, & fila ac stamina pro textore, & cyathum, mulsam, vel pisanam pro medico habent. Adde quod pessimas & impias isti opinioniones excitant, qui deorum nomina rebus sensu a nimaque carentibus, & vsu hominum necessario pereuntibus imponunt: quæ ut dij sint, nullo modo intelligi potest. Nō enim Deus res est animæ expers, & manibus hominum subiecta aut obnoxia: sed deos inde censuimus esse, quod ij nostris vsibus res perpetuas atq; perdurantes largiti sunt. Neque verò alij apud alios sunt dij, aut sui Græcis, barbaris item sui, alii septentrionalibus, alii austrinis. Sed quemadmodum Sol, Luna, cœlū, terra, mare, communia sunt omnibus, tantum aliter ab alijs appellantur: ita vnius mentis hoc vniuersum temperantis,

A ὅτι κεκοσμημένον καὶ ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον, ὡς Ἰσίδος μὲν ἔργον, εἰκόνα δὲ καὶ μίμημα καὶ λόγον Ὀσίριδος, σεβόμενοι καὶ ὑμῶντες, ὅσα δὲ ἀλλοτρίοι μὲν. ἀλλὰ καὶ τὸ Εὐδόξου ἀπιστοῦντα παύσασθαι, καὶ ἀποδοῦντα πῶς οὔτε Διὸς τελευτῆς τῆς ἑρωτικῆς ἐπιμελείας μέτεστιν, ἀλλὰ Ἰσίδου τὸν τε Διόνυσον οὐδὲ Νεῖλον αὐξάνει, οὔτε τῶν τεθνηκότων ἀρχὴν διδάσκει. ἐνὶ γὰρ λόγῳ κρινῶ τοῖς θεοῖς τοῦτοις παρὰ πᾶσιν ἀγαθὸν μοῖραν ἠγούμεθα τεύχεσθαι. καὶ πᾶσι ὅσον ἐνεσι τῆ φύσει καλὸν καὶ ἀγαθόν, ἀφ' οὗτοις ἡσυχίαν, τὸ μὲν, δίδοντα τὰς ἀρχάς, τὴν δὲ, ὑποδεχομένην καὶ ἀγαθῶν μύρουσαν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς καὶ φορητοῖς ἐπιχειροῦσιν, εἴτε ταῖς καθ' ἑαυτὰς μεταβολαῖς τῆς ἀειχρονίας, εἴτε ταῖς καρπῶν ἡμέραις καὶ σποραῖς καὶ ἀρότοις χερσῶν, πᾶσι τοῖς θεοῖς τοῦτοις σιωποῦντες, καὶ λέγοντες θάπτεσθαι μὲν τὸ Ὀσίριον, ὅτε κρύπτεται τῆς γῆς ἀπειρήμυτος ὁ καρπὸς, αὐτῆς δὲ ἀναβιόσασθαι καὶ ἀναφαίνεσθαι, ὅτε βλαστῆσθαι ἀρχή. ἀφ' οὗ καὶ λέγεσθαι, τὴν Ἰσιν ἀγαθῶν μύρουσαν ὅτι κύνει, παρὰ τὰς ἀρχὰς φυλακτικῆς, ἐκ τῆς μύρουσας ἰσαμίου Φαωφί. ἡσυχίαν δὲ τὸ Ἄρποκράτιον παρὰ τῆς Ἑσπείας χερσῶν, ἀτελῆ καὶ νεαρόν ἐν τοῖς παρὰ τὴν αὐτὴν καὶ παρὰ τῆς ἀρχῆς. ἀφ' οὗ καὶ φακῶν αὐτῶν φουρμύων ἀπαρχὰς ἐπιφέρεισιν, τὰς δὲ λοχείους ἡμέρας ἐορταζέειν μὲν τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. ταῦτα γὰρ ἀκούοντες ἀγαπῶσι, καὶ πιστεύουσιν, αὐτῶν ἐκ τῶν παρὰ τὴν αὐτὴν καὶ σιμῆτων δὲ πηλαίων ἐλκύντες, καὶ δεινὸν ὅσον ἀπὸ τῶν μὲν ἡμῶν τοῖς θεοῖς φυλάττωσι κρινῶν, καὶ μὴ ποιῶσιν Αἰγυπτίων ἰδίους, μηδὲ Νεῖλον, ὡς τε Νεῖλος ἀρδεῖ μόνον χερσῶν τοῖς ὀνόμασι τοῦτοις καταλαμβάνοντες, μηδὲ ἔλη, μηδὲ λωτοῖς, μὴ τοποιῶν λέγοντες, ἀποφερόσι μεγάλων θεῶν τοῖς δῆλοις ἀνθρώποις, οἱ Νεῖλος μὲν ὅσα ἔστιν, ὅσα δὲ Βούτος, ὅσα δὲ Μέμφις.

D Ἰσιν δὲ καὶ τοῖς παρὰ αὐτῶν θεοῖς ἔργον καὶ γνώσκουσιν ἀποδῶντες, οἷοι μὲν οὐ πάλα ποῖς παρὰ Αἰγυπτίων ὀνόμασι καλῶν μεμαθηκότες, ἐκάστου δὲ τὴν διὰ μιν ἐξ ἀρχῆς ἐπιτάσσασθαι καὶ ὑμῶντες. δδύτερον, ὁ μείζων ὅστιν, ὅπως σφόδρα παρὰ τῶν αὐτῶν καὶ φοβήσονται μὴ λάθωσιν εἰς πηδύματα, καὶ ῥύματα, καὶ ἀρότοις, καὶ ἀρότοις, καὶ πᾶσι γῆς καὶ μέλας ὡρῶν ἀγαθῶν ἀφ' οὗ καὶ θεῶν καὶ ἀγαθῶν. ὡς παρὰ οἱ Διόνυσον τὸ οἶνον, ἢ φαῖνον δὲ τὴν φλόγα. φερομένη δὲ φησὶ Κλεαῖθης δὲ ἀφ' οὗ καὶ καρπῶν φερομένη καὶ φουρμύων πηδύματα. ποιητῆς δὲ ἵσθαι τῶν θεοῦσιν, ἡμῶν ὅτι αἰσθητοὶ Δημίτερα καλοποιῶσιν, ὅσον γὰρ τοῦτου ἀφ' οὗ τῶν ἰσθαι καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἠγούμενων κυβερνήτιον, καὶ νήματα καὶ κρόκας, ὑφάντιον, καὶ ἀπὸ δεινὸν ἢ μελίχρατον ἢ πηλαίων, ἰσθαι. ἀλλὰ δεινὰ καὶ ἀθέτοις ἐμποιοῦσι δόξας, ἀναμῆτοις καὶ ἀψύχοις καὶ φηρομένης ἀναγκάως ὑπὸ δὲ ἀφ' οὗ δεινῶν φουρμύων καὶ χρωμένων φύσσει καὶ ἀφ' οὗ καὶ ὀνόμασι θεῶν ἐπιφέρεισιν. ταῦτα μὲν γὰρ αὐτῶν νοῆσαι θεοῖς ὅσα ἔστιν. οὐ γὰρ οὖν ὅσα ἀψύχων ἀφ' οὗ καὶ θεοῖς ὑποχείριον, ἀπὸ τούτων δὲ τοῖς χρωμένοις αἰσθητοῖς καὶ δωρομένοις ἡμῶν, καὶ παρέχοντες ἀέννα καὶ ἀφ' οὗ καὶ θεοῖς ὀνόμασι μὲν, οὐχ ἑτέροις παρὰ ἑτέροις, ὅσα δὲ βαρβαροῖς καὶ Ἑλλήνας, ὅσα δὲ νοτίους καὶ βορείους. ἀλλ' ὡς παρὰ ἡλιος καὶ σελιῶν καὶ οὐρανός καὶ γῆ καὶ θάλασσα κρινῶ πᾶσιν, ὀνομάζεται δὲ ὡς ὑπὸ δῆλων, οὕτως ἐνὸς λόγου τῶν ταῦτα κοσμοῦτος καὶ μιᾶς παρὰ τῶν αὐτῶν ἐπιφέρεισιν.

καὶ δυνάμεων ὑποῦργων ὅτι πῶς τεταγμένων, ἕτεροι
παρ' ἑτέροις καὶ νόμοις γένεσσι ἡμῶν καὶ παρορησίαι καὶ
συμβόλοις γίνονται, καὶ περὶ ἄλλοι μὲν, ἀμυδροῖς, οἳ ὅτε
νωτέροις, ὅτι τὰ θεῶν πῶν νόσιν ὁδηροῦντες οὐκ ἀκινδύως.
ἐνιοὶ γὰρ ἀποσφδηνέτες πῶν τὰ πασιν εἰς δεῖσι δαμονίῳ ὠλι-
αδον· οἳ ὅτε φέρντες ὡς τὸ ἔλος τῶν δεῖσι δαμονίῳ, ἔλαθον
αὐτῶν ὡς τὸ εἰς κρημνὸν ἐμπεσόντες πῶν ἀπὸ τῆσσι. ἃς δὲ
μέλιτα πρὸς ταῦτα λόγον ἐκ φιλοσοφίας μυσταγοῦν
ἀναλαβόντας, οἷως ἀφνοεῖσθαι τῶν λεγόμενων καὶ δρω-
μένων ἕκαστον· ἵνα μὴ κατὰ τὸ Θεόδωρος εἶπε, τοῖς λόγοις
αὐτῶν τῆ δόξῃ παρτείνοντες, οἷως τῆ δριστερῆ δέχασθαι
τῶν ἀκροαμένων, οὕτως ἡμεῖς ἀκαλῶς οἱ νόμοι παρ' ἑαυ-
σίας καὶ τὰς ἐορτὰς ἔλαξαν, ἕτεροις ὑπολαμβάνοντες,
ἐλαμῖτω μὲν. ὅτι γὰρ παρ' ἑαυτῶν λόγον αὐτοῦ ἀπῆλυτα, καὶ
παρ' αὐτῶν ἐκείνων ὅτι λαβεῖν. τῆ μὲν γὰρ ἐνάτη ὅτι δέκα
τῆσσι πρὸς μῦθον ἐορτάζοντες τὰ Ἑρμῆ, μέλι καὶ σῦκον
ἐσθίοισιν, ὅτι λέγοντες, γλυκὺ ἢ δὴ ἦστα. ὅτι τῆ Ἰσίδος φυλα-
κτικῆρον ὅτι ἐλάπεισθαι μυθολογοῦσιν αὐτῶν, ἔξερμῶν δέ-
ται φωνὴ δὴ ἦστα. τῆ Ἄρποκράτω οὐτε θεῶν ἀτελῆ καὶ ἠ-
πιον, οὐτε χροποτῶν ἵνα νομιεῖον, ἀλλὰ τῆσσι τῶν ἐν δὴ
δρόποις λόγου νεαροῦ καὶ ἀτελοῦ καὶ ἀδελφῶσσι πρὸς
σάτιω καὶ φρονησῆν. ἃς δὲ σῶματι τῆ δάκτυλον ἔχῃ πρὸς
κείμῳν ἐχεμυθίας καὶ σιωπῆς σύμβολον. ἐν τῶν Μεσορῆ
μῦθῳ τῶν χροποτῶν ὅτι φέροντες λέγουσιν, γλώσσα τύχη,
γλώσσα δαίμων. τῶν δὲ ἐν Αἰγύπτῳ φυτῶν μέλιτα τῆσσι
καὶ περὶ ἄλλων λέγουσιν πῶν τῶσσι, ὅτι καρδία μὲν ὁ καρπὸς
αὐτῆσσι, γλώττῃ δὲ φύλλον ἔοικεν. ὅθεν γὰρ ὡν δὴ θεσπος
ἔχῃ πέφυκε, ἥότερον λόγου καὶ μέλιτα τῆσσι τῶν, ὅθεν
μείζονα ῥοπήν ἔχῃ πρὸς διδαμονίῳ. ἃς τῶν μὲν εἰς ὅτε
ἐπειον ἐν ταῦτα κελίον πικρῶσσι, ὅσα φρονεῖν, ὅσσημα
λέγουσιν. οἳ ὅτε πολλοί, γελῶσσι δρῶσιν ἐν ταῖς πομπαῖσσι καὶ ταῖς
ἐορταῖσσι, διφρημίῳ παρκερῶσσι, εἶτα παρ' ἑαυτῶν τῶν αὐ-
τῶν τὰ διφρημίῳ καὶ λέγουσιν καὶ ἀφνοοῦσιν. πῶσσι
οὐκ ἐχέον ὅτι ταῖς σκουροπῶσσι καὶ ἀγέλασσι, καὶ πεν-
θίμοις θυσῶσσι, εἰ μὴτε τῶν ἀλιπεῖν τὰ νομοστέῖνα καλῶσσι
ἔχῃ, μὴτε φύρῃ τὰ παρ' ἑαυτῶν δόξασσι, καὶ σιωπῶσσι τῆσσι
ὑποψῶσσι ἀπόποισσι; καὶ παρ' Ἑλλησιν ὁμοῖα πολλὰ γίνεσθαι
παρ' ἑαυτῶν ὁμοῖα χρονον, οἷσσι Αἰγύπτιοι δρῶσιν ἐν ταῖς ὁμοῖσσι.
καὶ γὰρ Ἀθῆνῃσσι νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες ἐν θεσμοφεί-
οῖσσι χαμῶσσι καὶ θήμῳσσι. καὶ Βοιωτοῖσσι τῆσσι Ἀχαῖῶσσι μέγα-
ρα κινουσιν, ἐπαρῆσσι τῶν ἐορτῶν ἐνείνῳ ὀνομάζοντες, ὡσσι
ἀφ τῶν τῆσσι χρονης καὶ τῶν ἐν ἀφ τῆσσι Διμήθεσσι οὐσσι. ἐστῆ
ὅ μῦθῳ τῶν παρ' ἑαυτῶν πλάδα ἀποειμῶσσι, ὅν Ἀθῆν Ἀιγύπτιοι,
Πυθαγορεῖσσι ὅ Ἀθῆνῶσσι, Βοιωτοῖσσι ὅ Δαμάτειον καλοῦ-
σσι. τῶσσι πρὸς ἑαυτῶν οἰκῶσσι τὰ ἰσορεῖ Θεόπομπος ἠγεῖσθαι
καὶ κελῶσσι, τῶ μὲν χαμῶσσι Κρόνον, ὅ ὅτε ἦσσι, Ἀφροδίτῳ,
ὅ ὅτε ἦσσι, Περσεφόνῳ. ἐκ τῶ Κρόνου καὶ Ἀφροδίτης ἠγῶσσι
αὐτῶσσι πῶσσι. Φρύγεσσι τῶ θεῶν οἰόμενοι χαμῶσσι καὶ τῶσσι
θεσσι δὲ ἐξηγεῖσθαι, ποτὲ μὲν κατευνασμοῖσσι ὅτε ὅτε ἀνε-
γέρσεισσι βακχεύουσιν αὐτῶσσι τελοῦσσι. Παφλαγῶσσι καὶ
δεῖσθαι καὶ κατεργασθαι χαμῶσσι, ἠεὶσσι ὅ κινεῖσθαι καὶ
ἀλάτῶσσι φάσκεισσι καὶ δίδωσιν ὁ χαμῶσσι ὑπονοῖσσι ὅτι
τῶσσι καρπῶν τῆσσι ἀποκρῶσσι ἠγῶσθαι τῶ σκουροπῶσσι,
οἷσσι οἱ παλαῖοι θεοῖσσι μὲν οὐκ ἐνόμιζον, ἀλλὰ δῶσσι θεῶν ἀνα-
κῶσσι καὶ μέγαλα πρὸς ὅ μὴ ζῶσσι ἀγέλασσι καὶ σπειρωδῶσσι.

A vniusque providentia huic praefecta, & faculta-
tum administrarum omnibus rebus destinatarum,
alij apud alios honores, alia nomina legum institu-
to habentur. notisque vtuntur obscurioribus ij qui
sacris sunt dedicati, alii apertioribus intellectu ad
diuinas res quasi manu deducunt. quae res periculo
non vacat. Nonnulli enim a recto itinere devian-
tes, prorsus in superstitionem delapsi, alii fugiendo,
vt par erat, superstitionem, imprudentes in praeci-
pitium quasi quoddam impietatem delati sunt. Ita-
que oportet apprime ratione e philosophia desum-
ta, quae nos sacris iniet, sancte eorum quae aguntur
B dicunturque vnumquodque considerare, ne quo-
modo Theodorus dicebat se orationes dextra por-
rigente, auditoru nonnullos laua eas accipere: sic
nos que leges de sacrificijs & festiuitatib. bene pre-
cipiunt, aliter quam rectum est intelligentes, pec-
cemus. Etenim omnia esse ratione peragenda, ex
ipsis illis potest deprehendi. Vnde vigesima die
primi mensis, diem Mercurio festum celebrantes,
mel & ficos edunt, simul dicentes, Dulce est veri-
tas. Isis amuletum, quod appendisse eam sibi fa-
bulantur, interpretatum sonat Vocem veram. Har-
pocrates neque Deus imperfectus ac infans putan-
C dus est, neque vllum leguminum: sed praeses atque
corrector recentis, imperfectae, & incompositae ho-
minum de diis sententiae. itaque & digitum ori im-
positum tenet, argumentum taciturnitatis & silen-
tij. & mense Mesore offerentes ei legumina, di-
cunt: Lingua est fortuna, lingua genius. De stirpi-
bus Aegyptijs maxime consecratam dea aiens
Perseam: quod eius fructus cordis, folium linguae
speciem refert. Quippe eorum quae homini obin-
gere possunt omnium nihil diuinius est oratione,
praecipue de dijs, neque maius res vlla ad felicita-
tem momentum adfert. Itaque hic oraculum in-
tratur mundatur, vt sancte sentiat, & modeste lo-
quatur. Plerique autem ridicule agunt, qui in
D pompis & festiuitatibus fauere linguis iubentes,
post de dijs ipsis pessimi ominis voces sententia-
que vsurpant. Quomodo ergo tristitia illa & risus
expertia ac lugubria sacrificia sunt obeunda? siqui-
dem neque ommittere legibus praescripta conuenit,
neque opiniones de dijs confundendae & cum su-
spicionibus absurdis miscendae sunt. Equidem quo
tempore Aegyptij sacris operantur, multa eodem
tempore similia apud Graecos aguntur. Nam &
Athenis mulieres Thesmophoria obeuntes ieiunant
E humi desidentes: & Baeoti Achae Megara
mouent, festiuitatemque eam molestam nomi-
nant, quod nimirum Ceres ob Proserpinae filiae
descensum in dolore sit. Fiunt haec mense satio-
nis circa Vergiliarum ortum, quem Mensem Athyr
Aegyptij, Pyanepsionem Athenienses, Baeoti
Damatrium, id est Cerealem nuncupant. Theo-
pompus narrat eos qui ad Solis occasum habitant
centere & appellare hyemem Saturnum, aetatem
Venerem, ver Proserpinam: & omnia nasci ex Sa-
turno atque Venere. Phryges Deum opinantes
hyeme dormire, aetate vigilare, hyeme sopitio-
nes ei, aetate excitationes bacchando celebrant.
F Paphlagones vinciti eum atque coerceri hyeme,
vere moueri & solui aiunt. Et temporis ratio iniecit
suspicionem, tristitia sacra instituta esse ob occul-
tationem fructuum: quos antiqui non deos,
sed dona putauerunt deorum magna & neces-
saria ad feram & belluinae vitae evitacionem.

ὅτι λέγουσιν ἕτεροι
καὶ τῶν παλαιῶν.

Ac quo tempore fructus arborum omnino defecisse abolitosque esse cernebant, alios ipsi ferentes parce & cum penuria, terraque manibus hausta occultabat, incerta spe fructus capiendi deponentes, multa agitabant in morem sepelientium atque lugentium. Porro sicuti nos eum, qui libros Platonis emit, emere Platonem dicimus, & Menandrum agere, qui poema Menandri agit: ita illi nomina deorum liberaliter donis ac operibus deorum tribuerunt, ob utilitatem ea honorantes atque exornantes. Sed posteri horum indocte ista accipientes, imperiteque in ipsos deos detorquentes, ea quae fugibus accidunt alias exoritentibus alias occultatis, deorum ortus interitusque non vocando duntaxat, sed etiam sic habere rem arbitrando, seipfos absurdis, impiis, tumultuosisque opinionibus obruerunt. At vero absurditas rei in conspectu fuit non modo Xenophani Colophonio, aut qui eum subsecuti Aegyptio monuerunt, ut aut ne lugerent eos quos deos conferent esse, aut pro diis non haberent, si lugendos crederent: sed & ridiculum ex se est inter lugendum votis petere ut noui nascantur sibi fructus, quos rursum infumendi ac porro lugendi habeant materiam. Verum res aliter habet. fructuum enim causa lugent: deos ut causam & praebitores bonorum precantur, ut in loco peruentium novos alios gignant atque producant fructus. Ita rectissime apud philosophos dicitur, Qui vocabula non discant recte intelligere, eos etiam de rebus ipsis falli. quod vsu venit Graecorum iis, qui aerea, picta, aut lapidea simulacra cum adfueuissent non imagines & honores deorum appellare, sed deos: ausi sunt deinde dicere, Mineruam a Lachare fuisse exutam, Apollinis cincinnos aureos Dionysium tondendo abstulisse, Iouem Capitolinum sub bellum ciuile incendio periisse. Haec illi discunt attrahentes & amplectentes prauas opiniones, quae nominibus comitantur. Atque hoc non leuiter Aegyptiis accidit respectu eorum quae venerantur animalia. Nam in hoc negotio Graeci recte cum dicuntur sentiunt columbam animal esse sacrum Veneris, draconem Mineruae, coruum Apollinis, canem Dianae, sicut Euripides de Hecuba:

Hecates simulacrum lucifera fies canis.

Sed Aegyptiorum plerique colentes ipsa animalia & tractantes tanquam deos: non fannis modo & irrisioni totam praene sacrorum obiecerunt rationem. (hoc enim a stulticia illa malum prouenit minimum) sed & vehemens ingeneratur animis opinio, quae infirmis atque simplicibus meram inducit superstitionem: vehementiores atque audaciores ad negandum deos, belluinasque cogitationes propellit. Quo fit, ut de his ipsis etiam aliqua probabiliter differere non sit alienum. Nam quod traditur deos Typhonis metu in ista animalia transiisse latendi causa, & corporibus ibiam, canum, accipitrum se occultasse: id quouis prodigioso commento, quauis fabula est vanius. neque plus fidei meretur, quam animas mortuorum eas quae non abolentur nouo ortu in haec tantum redire animalia. Caeterum qui ciuilem aliquam causam adferre volunt, eorum alii Osirin dicunt magnum exercitum suum in certas cohortes atque centurias diuisisse, ac singulis vexillum animali aliquo insignitum tradidisse: singulosque populos id quod ei obtigisset, honore ac sacro cultu dignatos fuisse.

A καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐν τοῖς μὲν ἀπὸ δένδρων ἐώρων ἀφανίζομενους πρὸς τὰ παλαιὰ καὶ ἀπολείποντας, οἷς δὲ καὶ αὐτοὶ κατασείραυτες ἐπὶ γλίχρωσ καὶ ἀπόρωσ ἀφανίζομενοι ταῖς χειρὶ τῶν γλῶ καὶ ἀεικέλλοντες αὐτῆς ἐπὶ ἀδήλω τῶν πάλιν ἐπιτελείσθαι καὶ σωτέλειαι ἔξιν ἀποθέμενοι, πολλὰ θάπτωσιν ὁμοία καὶ πενθούσιν ἐπὶ ἑσπερον. εἶτα ὡς ἀφ' ἡμεῖς τὸν ὠνέμενον βιβλία Πλάτωνος, ὠνείσθαι φασὶν Πλάτωνα, καὶ Μενανδρον τὸν ἑσπερίεσθαι τὰ Μενανδρῆ ποιήματα ἑσπερίεμενον, οὕτως ἐκείνοι τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι τὰ τῶν θεῶν δῶρα καὶ ποιήματα καλῶσιν ὅσα ἐφείδοντο, πρῶτοντες ἑσπερίας καὶ σεμνύοντες. οἱ δὲ ὕστερον, ἀπαμδύτως δειχόμενοι καὶ ἀμαθῶσ ἀνασρέφοντες ὅτι τοὺς θεοὺς τὰ παλαιὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν παρῶσ τῶν ἀναγκῶν ἀποκρύψαι, θεῶν ἡμέσεις καὶ φθορῆσ ἑσπερίεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ νομίζοντες, ἀπόπων καὶ ἀδανόμων καὶ τετρασημένων δόξαν αὐτοῖς ἐπέπλησαν, καὶ τοῖς τῶν ἀδανόμων τῶν ἀποπίων ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχοντες, ἑ μόνον Ζενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, ἡ ἔξῆσ οἱ τοῖς Αἰγυπτίοις εἰ θεὸς νομίζοι, μὴ θρῆσκῶν, εἰ δὲ θρῆσκῶσ, θεοῖς μὴ νομίζοι, ἀλλ' ὅτι γελῶσιν αἶμα θρησκῶσ ἀφείσθαι, τοὺς καρποὺς πάλιν ἀναφάνειν καὶ τελειοῦ ἑαυτοῖς,

C ὅπως πάλιν ἀναλίσκωνται καὶ θρῆσκῶσται. τὸ δὲ ὅσα ἐστὶ τοῖς ἑσπερίων, ἀλλὰ θρῆσκῶσται μὲν τοῖς καρποῖς, ἀφείσθαι τῶν ἀπίων καὶ δότῆροι θεοῖς, ἐτέρας πάλιν νέας ποιῶσ καὶ ἀναφάνειν ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων. ὅθεν ἀρίστα λέγεται τῶν ἀπίων φιλοσόφοις, ὅτι τοῖς μὴ μαθητῶν ὀρθῶσ ἀκούσιν ὀνομαζῶσ, κακῶσ χρῆσθαι καὶ τοῖς περὶ ἡμῶσ, ὡς ἀφ' ἑλλῶων, οἱ τὰ χαλκῆ καὶ τὰ χρῆσθαι καὶ λίθινα μὴ μαθητῶσ μὴ δὲ ἐπιθετῶσ ἀγάλματα καὶ τιμασ θεῶν, ἀλλὰ θεοῖς καλεῖν, εἶτα πολυμῶντες λέγειν ὅτι τῶν Ἀθῆνῶν Λαχάρης ἐξέδυσε, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα χρυσοῖς βοσρύχους ἔχοντα Διονύσιος ἀπέχειρει, ὁ δὲ Ζεὺς ὁ Καπετάλιος πρὸς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐνεσπερίσθαι καὶ διεφθάρη. μαθητῶσται οὖν ἐφελκόμενοι καὶ ἀδανόμοιοι δόξασ ποιητῶσ ἐπομῆμασ τοῖς ὀνόμασι. τῶσ τὸ δὲ ἔχ' ἡκιστα πεποίησται Αἰγυπτίοι πρὸς τὰ ἀμύμητα τῶν ζώων. ἑλλῶες μὲν γὰρ ἐν γὰρ τούτωσ λέγῶσιν ὀρθῶσ καὶ νομίζοσιν, ἑσπερίων Ἀφροδίτης (ζῶον εἶ) τῶν ἀεικέλων, καὶ τὸν δράκοντα τῆσ Ἀθηνῶσ καὶ τὸν κέρακα, ἑ Ἀπόλλωνος. καὶ τὸν κύνῆ, τῆσ Ἀρτέμιδος (ὡσ Εὐελπίδης, ἑ καὶ τῆσ ἀγάλμα φωσφόρε κύνων ἐσίν) Αἰγυπτίων δὲ οἱ πολλοὶ θεραπείοντες αὐτὰ τὰ ζῶα, καὶ ἀεικέποντες ὡσ θεοὺς, ἑ γέλωτος μόνον ὅσα χλῆσασ καὶ καταπεπλήκασταισ ἑσπερίων ἀλλὰ τῶσ τῶν ἀβελθηρίας ἐλάχῶσ ὅσα κακῶσ δόξα τῶν ἐμφύεται δεινῶσ, τοὺς μὲν ἀσθενῶσ καὶ ἀκακῶσ εἰσ ἀκακῶσ ἑσπερίεσθαι τῶν δεισιδαμῶν, τοῖς δὲ δριμυτέροις καὶ θεραπείων εἰσ ἀθέσ ἐμπίπτεσ καὶ θηριώδεις λογισμῶσ. ἡ καὶ πρὸς τούτων τὰ εἰκότα διελθῶσ ὅσα ἀρμῶσ ὅσα. τὸ μὲν γὰρ εἰσ ταῦτα τὰ ζῶα τοὺς θεοὺς τὸν Τυφῶνα δείσαντας μεταδῶσ, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτοὺς σώμασι ἑσπερίων καὶ κύνων καὶ ἑσπερίων, πᾶσαν ἑσπερίεσθαι τερατείαν καὶ μυθολογίαν. καὶ ὅσα τῶσ ψυχῶσ τῶν θανόντων ὅσα ἀφανίζοσιν, εἰσ ταῦτα μόνῶσ γίνεσθαι τῶν παλιγγενῶσ, ὁμοίως ἀπίων. τῶν δὲ βουλομένων πολιτικῶσ πῶσ λέγειν αἰτίαν, οἱ μὲν ὀσίειν ἐν τῇ μεγάλῃ στρατῶ φασίν εἰσ μέρη πολλὰ ἀφανίζοσθαι τῶν δυνάμων, λόχους καὶ τάξις ἑλλῶικῶσ καλοῦσται

σιν ὅσα δυνάμει καὶ ζώομορφα πᾶσιν, ὡν ἐκάστω γῆσ τῶν συννεμηθέντων, ἑσπερίων ἡμέσθαι καὶ ἡμίον.

οι δε τῶν ὑπερβασιλεῖς, ἐκπλήξεως ἕνεκα τῶν πολεμίων, ἐν ταῖς μάχαις ἐπιφανέσθαι θηρίων χρυσῶς περὶ μάσκα καὶ δερμῶς περὶ πτερυγίους. ἄλλοι δὲ τῶνδε τῶν δεινῶν πῖνα καὶ πτερυγῶν βασιλέων ἰσορροποῦσι, τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἰαμαθόντα τῆ μὲν φύσει χυφούς καὶ περὶ μέλας οὐλῶν καὶ νεωτερισμὸν ὀξυρρόπους ὄντας, ἀμαχον δὲ καὶ δευμάτικον ὑπὸ πλήθους δυνάμει ἐν τῶν σωφρονεῖν καὶ κρινοπραγίῳ ἔχοντας, ἀίδιον αὐτοῖς ἐν καταστροφῇ δείξαντα δεισιδαιμονίαν ἀφροσύνης ἀπαύτου περὶ φασιν. τῶν γὰρ θηρίων ἀπερσέταξεν ἄλλοις ἄλλα ἡμῶν καὶ σέβασθαι δευμνῶς καὶ πολεμικῶς ἀλλήλοις περὶ φερονδῶν, καὶ Ἐσθίῳ ἑτέραν ἑτέρουσ περὶ σέβασθαι πεφυκῶς, ἀμύνοντας ἀεὶ τοῖς οἰκείοις ἕκαστοι καὶ χαλεπῶς ἀδικύμννοι φέροντες, ἐλαίθανον ταῖς τῶν θηρίων ἐξήρασι σινελεχόμενοι καὶ σινεκαπολεμούμενοι περὶ ἀλλήλους. μόνοι γὰρ ἐπιτύχον Αἰγυπτίων Λυκοπολίται περὶ σέβασθαι ἐαδίοισιν, ἐπεὶ καὶ λύκος, ὃν θεὸν νομίζουσιν· οἱ δὲ Ὀξυρυγχίται καὶ ἡμᾶς τῶν Κνωποπολίτῶν τὸν ὀξυρυγχον ἰχθῦν ἐαδίοντων, κύνας συλλαβόντες καὶ θύσαντες, ὡς ἱερεῖον κατέφαρξεν. ἐκ δὲ τούτου καπασάντες εἰς πόλεμον, ἀλλήλους τε διέτηξαν κακῶς, καὶ ἕτερον ὑπὸ Ρωμαίων κλαζόμενοι διετέθησαν. πολλῶν δὲ λεγόντων εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τῶν τῶν Τυφῶνος αὐτῶν ἀφροσύνης ψυχῶν, ἀνίτησθαι δέξειεν αἰὸ μῦθος ὅτι πᾶσα φύσις ἀλογος καὶ θηριώδης τῆς τῶν κακῶν δαίμονος γέγονε μοίρας. κακείνων ἐκμειλιωμένοι καὶ παρηρησῶντες περὶ ἄποιοι ταῦτα καὶ περὶ σέβασθαι. αἱ δὲ πόλεις ἐμπίπτη καὶ χαλεπῶς αὐχμῶς, ἐπάγων ὑπερβολῶν τῶν ἠνόσοις ὀλεθρείους ἢ συμφορῶς ἄλλας περὶ ἀλόγους καὶ ἀλλοχῶτους, ἕνα τῶν ἡμισυμῶν οἱ ἱερεῖς ἐπάγοντες ὑπὸ σῶτους μὲν σιωπῆς καὶ ἠσυχίας, ἀπειλοῦσι καὶ δεδιόντων τῶν τῶν, αἱ δὲ ὀτιμείνη, καλῶς εὐδοῦσι καὶ σφάτιοισιν, ὡς δὲ ἡμῶν καλῶς ὄντα τῶν δαίμονος τούτων, ἢ κατὰ ἄλλως μέγαν ὀτιμείνη καὶ γὰρ ἐν Ἰδιθῦας πόλει ζῶντας ἀνδραποῦς κατεπίμωσαν, ὡς Μανέθων ἰστορεῖ, Τυφῶνιος καλοῦντες, καὶ τῶν τῶν ἀνιπῶντες ἠφάνισον καὶ διέσπειρον. ἀλλὰ τούτου μὲν ἑδράτο φαίρας καὶ κατῆνα κατῆρον ἐν ταῖς κυνάσιν ἡμέρας· αἱ δὲ τῶν ἡμισυμῶν ζῶων κατερῶσις ἀπόρητοι καὶ χρονοῖς ἀτάκτοις περὶ τὰ συμπίπτοντα γινόμενα, τῶς πολλοὺς λαοθάλοισι, πλὴν ὅταν παφᾶς ἔχουσι, καὶ τῶν ἄλλων ἀναδεικνύοντες ἕνα πᾶσι τῶν παρῶντων σινεμῶσιν, οἱ οὐμνοὶ τῶν Τυφῶνος ἀνιπυτεῖν καὶ καλῶν τῶν ἡμισυμῶν. ὁ γὰρ Ἄπιδος δοκεῖ μετ' ὀλίγων ἄλλων ἱερός εἶναι τῶν Ὀσίεδος· ἐκείνῳ δὲ τὰ πλῆθῶς περὶ σέβασθαι. καὶ ἀληθῆς ὁ λόγος εἶναι, σημαίνει ἡγεμῶν τῶν ζῆτουμῶν ὅτι τῶν ὀμολογημῶν καὶ κριναῖς ἔχοντων τῶν ἡμῶς. οἷον ὅστιν ἱερεῖς καὶ ἱεραὶ καὶ κυνοκέφαλος, αὐτὸς ὁ Ἄπιδος. οὕτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδητι τῶν καλοῦσι. λείπεται δὲ δὲ τῶν χρεῖαδης καὶ τῶν συμβολικῶν, ὧν ἕνα τῶν τῶν, πολλὰ δὲ ἀμφοῖν μετέσχηκε. βοῦν μὲν οὖν καὶ περὶ σέβασθαι καὶ ἰχθυόμονα δὲ ἦσαν ὅτι χρεῖας ἕνεκα καὶ ὠφελείας ἐπίμωσαν· ὡς Ἀθήνιοι κρυφῶς, τὰ τῶν ἀπελάτων δεισιχρῶς ὡς καὶ κῆπιοντας· Θεσσαλοὶ δὲ πελαργῶς, ὅτι πολλοὺς ὄφεις τῆς γῆς ἀναδιδούσης ἐπιφανέντες δὲ ὠλεσαν ἀπὸ μῶσας· διὸ καὶ νόμον ἔθεντο φθῆναι ὅστις αὐτὸ ἀποκτείνῃ πελαργῶν. ἀσπίδα δὲ καὶ γαλίῳ καὶ κατῆρον, εἰκόνας τινὰς ἑαυτοῖς ἀμαυρῶς

A Alij posteriores reges, terroris hostibus incuriendi causa in proeliis aiunt occurrisse, belluarum aureis argenteisve capitibus atq; primis partibus indutos. Sunt qui regem quendam callidum atq; versutum narrēt, quia deprehendisset Ægyptios natura leues, & ad res novas apprime procliues esse, eisdemque ob multitudinem viribus insuperabilibus atque effrānibus præditos, vbi sana mente & communi consilio rem vellent gerere: sempiternæ eis discordiæ occasionem dispersa in singulas gentes superstitione obtulisse. cum enim aliis aliorum animalium cultum iniunxisset, quæ inter se inimicicias exercent, & vnum ab alio cibi gratia expetitur: dum sua singulæ defendunt animalia, & eorum iniurias ægre ferunt, factum esse vt ob animalium inimicicias ipsæ gentes re non obseruata infestæ sibi inuicemque hostes redderentur. Sane soli omnium Ægyptiorum Lycopolitæ ouem edunt: quia idem lycos, id est lupus, facit, quem pro deo habent. Et nostra adeo tempestate cum Cynopolitæ piscem oxyrynchum ederent, Oxyrynchitæ canes comprehensos ac mactatos victimæ in morem comederunt. eaque de causa conflato bello, cum ipsæ grauib; sese inuicem damnis affecerunt vrbes, tum adfectæ à Romanis pœnam iis infligentibus fuerunt. Porro cum multi dicant ipsam Typhonis animam in has bestias avolasse: fabulæ inuolucro regi hoc potest videri, omnem brutam & belluinam naturam, malo genio iure deberi: eumque placantes & demulcentes eos ista colere atque venerari. Magna autem æstu incidente, ac molesto, qui vltra modum adducat vel pestilentes morbos, vel alias inusitatas calamitates: sacerdotes quædam eorum quæ coluntur animalium abducentes tacite in tenebras, terrent primum ea minis: sin malum duret, immolant atque mactant: tanquam supplicium aliquod genii hoc si esset, aut alias expiatio magni mali magna. Nam & in Idithyæ vrbe viuos combusserunt homines, vt Manethos scribit, Typhonios appellantes, & cinerem eorum ventilando dissiparunt atque aboleuerunt. verum hoc palam factum est, & certo tempore, diebus canicularibus. consecrationes animalium quæ coluntur occultæ, neque statis sunt temporibus, & vulgo sunt ignotæ: nisi quoddam sepulturam Apidis celebrantes, atque illa producentes, quædam omnibus præsentibus vna in sepulcrum coniciunt: existimantes hoc pacto se Typhoni voluptatem percipienti vicissim molestiam obicere, læticiamque eius infringere. Etenim Apis videtur cum paucis aliis sacer esse Osiridi. ei autem pleraque attribunt. Quod si vero est hæc ratio, existimo ea significari id quod quæritur de in confesso positis, & honores communes habentibus. cuius generis sunt ibis, accipiter, cynocephalus, & ipse Apis. sic enim caprum scilicet, qui Mendere alitur, nominant. Relinquitur, vt ad vtilitatem, & notationem qua aliquid designant, respiciatur. quorum vtrunque plerisque, multis alterum adest. Bouem nimirum, & ouem, & ichneumonem liquet vtilitatis gratia atque emolumenti honorem inuenisse. quæ ratione Lemni galeritam honorant, quia bruchorum oua inuenit ac confringit: & Thessali ciconiâ, quod multos angues subito è terra editos ciconiæ vniuersos perdiderunt: ideoque lege exsulum indicitur ei qui ciconiam necauerit. Aspitem vero Ægyptii, & felem, & cantharum in honore habent, diuinæ potentæ imagines quasdam obscuras,

ficut solis simulacra in stillis solent, conspicati. Nam felem etiam nū sunt qui dicant ac credant multi per aurem concipere, partum per os emittere, qua similitudine orationis ortus refertur. At in cantharorū genere perhibitum est nullam esse feminam: mares omnes semen eiicere in materiā ab ipsis in globum cōformatam, quam volent ex aduerso impellentes. sicuti Sol videtur cœlum in contrariam partem conuertere, ipse ab occasu versus ortum proficiscēs. Aspidem vt senū securam, & motibus nullo instrumento indigentibus facile ac molliter vtentem, fideri comparauerunt. Crocodilus certe cultus sui probabili causa minime destituitur. nam fertur exstitisse exemplum dei, solus animalium elinguis. nimirum quia voce numē nihil indiget, sed iter iusticiæ citra vllū conficiens sonitum, res humanas iuste temperat. Aiunt huic foli in humore versanti oculos contegi à membrana tenui ac pellucida, quæ à fronte descendat: ita vt videns, nō videatur ipse. qua in re principi deo respondet. Præterea, quo loco regionis crocodilus femina parit, eum constat incrementorum Nili fore limitem. cum enim in humido parere nō possint, & metuant longius ab aqua parere, ita præcise norunt futuræ eluuiæ modū, vt fluuiio quidem à partu & fouendi gratia accedant, ouatamen sicca & humoris expertia conferuent. pariunt lxx. totidemque dies excludendo fetui impendunt, totq; annos viuunt crocodili, qui diutissime. Sexagenarius autem numerus prima est mensura iis qui astrologiā tractant. Iam de cane, qui inter ea numeratur quæ vtraq; de causa coluntur, dictum est iam ante. Ibis vero cū repentes humi mortiferas bestias interficit: tum prima medicam euacuandi corporis rationem docuit, cum conspiceretur isto modo sese proluere atq; purgare. Sacerdotum etiam qui sunt maxime obseruātes legum, iustrandi sui causa aquā inde petunt, vnde ibis biberit: non enim bibit morbosam aut infectam aquam, immo ne accedit quidem. Ad hæc diductis pedibus & rostro cum his cōparato, triangulum æqualiū omnium laterū efficit. & nigrarum pennarum cum albis mixtio & confertio, Lunæ vtrinque gibbosæ formam habet. Enimvero mirari nemo debet, Ægyptiis ita exiles similitudines arrisisse: cum Græci etiam pictis fictisque deorum simulacris multa adhibuerint talia. qualis est Cretæ Iouis imago auribus carens: non enim conuenit audiri ab eo quenquam, qui omnium sit rerum dominus atque princeps. & Mineræ simulacro draconem Phidias addidit: Veneris Elide testudinem: virgines custodia habere opus, nuptis domi mansionem & silentium conuenire significans. & Neptuni tridens signum est terræ regionis, quam mare obtinet post cœlum & aerem collocata. & à ternione etiam Amphitritæ ac Tritonū sunt nomina. Pythagorei autem numeros quoque & figuras deorum ornauerunt appellationibus. Nam triangulum æqualium omnium laterum nominauerunt Mineruam è vertice natam, & Tritogeniam: quia tribus perpendiculis eductis è tribus angulis suis diuiditur. Vnitatem Apollinis vocabulo affecerunt, duplum eius Dianæ, videlicet binarium. eundem binarium Contentionem & Audaciā vocauerunt. ternarium dignari sunt Iusticiæ titulo. æqualitas enim in medio posita est eorum quæ iniuste aguntur, & contra ius tolerantur, ab excessu & defectu proficiscentia. tetractyn, quæ celebratur, id est quaternionem mysticum, xxxvi. vnitatibus constantem,

A ὡς ἂν ἐν σαρκὶν ἡλίος τῆς τῆς θεῶν δυνάμεως κελιδόντες. πλὴν μὲν γὰρ γαλιῶ ἐπιπολλοὶ νομίζουσι καὶ λέγουσι καὶ τὸ ἔς ὀχθυομύδιον, τὰ δὲ σόματι πικρῶσαν, εἰκόσμη τῆς τῆς λέγουσιν ἡμέρας ἐστὶ τὸ ἵκανθάρων γένος οὐκ ἔχειν ἡλίαια, ἀρρένας δὲ πρῶτας ἀφίεναι τὸν γόνον εἰς τὴν σφαιροποιουμένην ὑλίω, ἢ κυλινδρῶσιν ἀνιβάδιω ὠτοῦντες, ὡς ἂν δοκεῖ τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος εἰς τοῦ αὐτοῦ πᾶσι φέρειν, αὐτὸς δὲ ἀπὸ δυσμῶν ἐπι τὰς ἀνατολὰς φερόμενος. ἀσπίδα δὲ, ὡς ἀγῆρω καὶ χρομύδιω κινήσειν ἀνορθῶσιν μετ' ἐπιπέτας καὶ ὑγρῆτος ἀφρῶ ἢ πρῶσι καὶ σφαιρῶ. οὐ μὲν γὰρ οὐκροκόδειλος ἀπίας πηλάνης ἀμοιροῦσαν ἔρηκε πηλῶ, ἀλλὰ ἔμμημα θεοῦ λέγεται γενέσθαι μόνος μὲν ἀγγλωστος ὢν. Φωνῆς γὰρ ὁ θεοῦ λόγος ἀπεσθῆς ἐστὶ, καὶ δι' ἀφ' οὗ βαίνων κελύθου καὶ δίκης τὰ θητὰ ἀγαί καὶ δίκην. μόνος δὲ φασὶν ἐν ὑγρῶ διατουμύδιον τὰς ὄψεις ὑμῶν ἀλείων καὶ ἀφ' αὐτῆς ὡς ἀκαλύπτειν ἐκ τῆς μετώπου κατερχόμενον, ὡς τε βλέπειν μὴ βλέπομενον, ὡς τὰς πρῶτας θεῶν συμβέβηκεν. ὅπου δὲ αὐτῆς ἡλίαια τῆς γῆρας ἀποτέκη, πῶτο Νεῖλας ὡς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡμέρας ἐν ὑγρῶ γὰρ οὐδυνάμοι, πόρρω δὲ φοβούμενοι πικρῶ, οὕτως ἀκριβῶς παραμαθάνονται ὁ μέλλον ὡς τε τὰ ποταμῶν πρῶτον πηλῶσιν ἀποχρῶσιν ἀποχρῶσιν καὶ θάλασσας τὰ δὲ ὡς ἀξίως καὶ ἀδρεκτα φυλάσσειν. ἔξῃοντα δὲ πικρῶσιν. καὶ ποσάταις ἡμέραις ἐκλέπουσι, καὶ ποσάτους ζῶσιν θηλαστικῶς οἱ μακρότατον ζῶντες, ὁ τῆς μέτρων πρῶτον ἐστὶ πῆς πᾶσι τὰ οὐρανια παραμαθάνοντες. ἀλλὰ μὲν τῆς δι' ἀμφοτέρω ἡμερῶν, πᾶσι μὲν τὸ κυνὸς εἶρηται πρῶτον ἢ δὲ ἴβις ἀποκτείνουσα μὲν τὰ θανατηφόρα τῆς ἐρπετῆς, ἐδίδαξε πρῶτη κενώματος ἰατρικῶν χεῖρας κελιδόντας, οὕτω κλυζομύδιω καὶ καθαρομύδιω ὑφ' αὐτῆς, οἱ δὲ νομιμώτατοι τῆς ἱερέων καθάρσιον ὕδωρ ἀγῆζομύδιω λαμβάνουσιν ὅθεν ἴβις πέπωκεν. οὐ πίνει γὰρ ἢ νοσῶδες ἢ πεφαρμαγμένον, ὡς δὲ πρῶσι, τῆ δὲ τῆς ποδῶν ἀφ' αὐτῆς πρῶτον ἀλλήλους καὶ τὸ ῥύγχος ἰσοπλῶσιν ποιεῖ τείγωνον. ἐπὶ δὲ ἢ τῆς μελάων πρῶτον πᾶσι τὰ λῶκα ποικιλία καὶ μίξις ἐμφάνει σελιῶν ἀμφικυρτων. οὐ δὲ δὲ θαυμάζειν εἰ γλίχρας ὁμοιότητος οὕτως ἡγάθησαν Αἰγύπτιοι, καὶ Ἕλληνας ἐν τε γραφοῖς ἐν τε πλαστοῖς, εἰκόσμησι θεῶν ἐχρήσαντο πολλοῖς τοιούτοις. οἱ δὲ ἐν Κρήτῃ Διὸς ἢ ἀγάλμα μὴ ἔχον ὡς τὰ γὰρ ἀρχόντι καὶ κυρίῳ πρῶτων, ὡς δὲ ἀκούειν πρῶσι. τὰ δὲ τῆς Αἰθιοπίας, τὸν ἀράχνην Φιδίας παρέθηκε ὡς τῆς Αφροδίτης ἐν Ἡλίδι, τὴν χελώνην, ὡς τὰς μὲν παρθένους φυλάκῆς δεομύδιω, τῆς δὲ γαμετῆς οἰκουμένη καὶ σιωπῆν πρῶσι. ἢ τῆς Προσιδῶνος τείωννα σύμβολον ἐστὶ τῆς τείωννης γῆρας ἢ θάλαττα κατέχει μετ' τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἀέρα τεταγμένῳ. διὸ καὶ τὴν ἀμφιτεῖτιω καὶ τῆς τείωννας ἔτος ὠνόμασαν. οἱ δὲ Πυθαγόρειοι καὶ ἀριθμοῖς καὶ γήματα θεῶν ἐκόσμησαν πρῶσι. τὸ μὲν γὰρ ἰσοπλῶσιν τείγωνον, ἐκάλουσαν Αἰθιοπία κρυφαγῆ καὶ τείωννην, ὅτι τείων κατέχει ἀπὸ τῆς τείων γαμῶν ἀρμενῆς διαρῆται. τὸ δὲ ἐν, Ἀπόλλωνα, πρῶσι πρῶσι καὶ διπλοπῆσι μονάδος. εἰς δὲ, τὴν δυάδα καὶ τείωννην δίκην, τὴν τείαδα. τῆ γὰρ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι κατ' ἕλλησιν καὶ ἰσοπλῶσιν ὄντος, ἰσότητι δίκην ἐν μέσῳ γένονεν ἢ δὲ κελιδόντι τετρακτύς τὰ εἶ καὶ τείωννην.

B

C

D

E

F

μέγιστος ἰσθμὸς ὡς τεθρύλληται καὶ κόσμος ὠνόμασαι, τεσσάρων μὲν ἀρχῶν τῶν περὶ τῶν τεσσάρων ἢ τῶν περὶ τῶν εἰς αὐτὸ σιωπηλῶν, ἀποτελέμενος. εἴ ποτε οὖν οἱ δοκιμάται τοῖς φιλοσόφω, εἰ δὲ ἐν ἀφύχαις καὶ ἀσώματοις πράγμασιν ἀνιγνῆται ἢ θεῖα καὶ πιδόντες ἢ ζῆλον ἀμελῆσθαι ὁσδὲν, ὁσδὲν ἀπμάζειν, ἐπιμᾶλλον οἴομαι τὰς ἐν ἀθανάτοισι καὶ ψυχῶν ἐχούσας καὶ πάθος καὶ ἦθος φύσειν ἰδιότητάς τε καὶ ἦθος. ἀγαπητέον οὖν οὐ ταῦτα ἡμῶν τὰς, ἀλλὰ διὰ τούτων τὸ θεῖον, ὡς ἐναργετέρον ἐσὶ πῆρων καὶ φύσει γερονότων, ὡς ὄργανον ἢ τέχνῳ αἰεὶ τὸ πᾶντα χρησιμώτος θεοῦ νομίζον καλῶς. ἀξίον τε μηδὲν ἐμφύχον ἀφύχου, μηδὲ ἀνάδητον ἀθανάτοισι κρείττον ἐστὶν· μηδὲ ἀπὸν σύμπᾶντα πῆς χρυσὸν ὁμοῦ καὶ σμάραγδον εἰς ταῦτο συμφορήσῃ. ὅτι ἐν χρυσαῖς γὰρ, οὐδὲ ἐν ἀργύροις, εἰ δὲ ἐν λεφότησιν ἐγγίνεται τὸ θεῖον, ἀλλὰ ἀπμοτέραν ἔχει νεκρῶν μοίραν ὅσα μὴ μετέχει μηδὲ μετέχει τῆς ζῆν πέφυκεν. ἢ δὲ ζῶσα καὶ βλέπουσα καὶ κινήσεως δεχῶν ὡς αὐτῆς ἔχουσα, καὶ γινώσκῃ οἰκείων καὶ ἀλλοτρίων φύσις, ἄλλως τε ἐσπᾶκεν ἀπορροῶν καὶ μοίραν ἐκ τῆς φρονιμώτος, ὅπως κυβερνᾶται τὸ, τε σύμπᾶν καὶ Ἡρακλήτων, ὅθεν οὐ χεῖρον ἐστὶ τούτοις εἰκάζεται τὸ θεῖον ἢ χαλκίοις καὶ λιθίοις δημοσργήμασιν, ἀφθονοῦ μὲν ὁμοίως δέχεται καὶ ἐπιχρῶσεις, ἀθανάσεως δὲ πάσης φύσει καὶ σινέσεως ἐφερηται. περὶ μὲν οὖν τῶν ἡμετέρων ζῶων ταῦτα δοκιμάζω μάλιστα τῶν λεγόμενων. σοφαὶ δὲ ἀπὸν ἰσθμὸς, ποικίλας τῆς βαφαῖς· (περὶ γὰρ ὕλιον ἢ διώμας αὐτῆς, πᾶντα γινόμενῳ καὶ δεχομένῳ, φῶς, σκότος ἢ μέρα, νύκτα· πῦρ, ὕδωρ, ζῶον, θάνατον· ἀρχὴν, τέλος) ἢ ὅσιν οἰκείας ὅσα ἔχει σκιά, ὁσδὲ ποικιλμὸν, ἀλλὰ ἐν ἀπλοῦν τῶν φωτεινῶν· ἀκρετον γὰρ ἢ δεχῆ καὶ ἀμυγῆς τῶν περὶ τῶν καὶ νοητῶν, ὅθεν ἀπαξ ταῦτα ἀμαλαβόντες, ἀποπῆνεται καὶ φυλάττοισιν. τὸ γὰρ νοητὸν ἀόρατον καὶ ἀφᾶσον· πῆς δὲ ἰσθαχῆς χροῶνται πολλάκις. ἐν χροῶσιν γὰρ τὰ ἀθάνατα καὶ περὶ χροῶν ὄντα πολλὰς ἀπᾶπύξας καὶ θεῖας αὐτῶν ἄλλοτ' ἄλλως ἀμειβομένων δίδωσιν. ἢ τῶν νοητῶν καὶ εἰλικρινῶν καὶ ἀγίου νόησις, ὡς περὶ ἀτραπῆ διὰ λάμψασα τῆς ψυχῆς ἀπαξ ποτὲ λιγνῆ καὶ περὶ σιδεῖν περὶ σῆρε. διὸ καὶ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ἐποπτικὸν τῶν τῶν μέρεος τῆς φιλοσοφίας καλοῦσιν, ὡς οἱ παρὰ δόξασα καὶ μικτὰ καὶ πᾶντα παρὰ ταῦτα περὶ ἀμειβόμενοι περὶ λόγον, περὶ τῶν περὶ τῶν ἐκείνο καὶ ἀπλοῦν καὶ αὐτὸν δεῖ ἀλλοτῶν, καὶ λιγνῶν ἄλλως τῆς περὶ αὐτὸ κατὰ τῆς ἀληθείας, ὅσον ἐστὲν, τέλος ἔχειν φιλοσοφίαν νομίζουσι. καὶ τῶν τῶν οἱ νῦν ἱερεῖς ἀφοσιούμενοι καὶ περὶ ἀκαλυπτόμενοι μετ' ἀλαβείας ὑποδηλοῦσιν, ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ ἀρχὴ καὶ βασιλεύς τῶν περὶ τῶν, οὐχ ἔτερος ἀντὶ τῆς καλομένου παρ' Ἑλλήσιν ἄδου καὶ Πλούτωνος ἀγνωσμένου ὅπως ἀληθῆς ἐστὶ, ἀγαταρῆσιν τῶν πολλοῦς ὑπονοοῦν τῶν ἐν γῆ καὶ ὑπὸ γλῶττον ἱερόν καὶ ὅσιον ὡς ἀληθῶς Ὀσειν οἰκείν, ὅπου τὰ σώματα κρύπτεται τῶν τέλος ἔχειν δοκῶντων. ὁ δὲ ἐστὶ μὲν αὐτὸς ἀπᾶπᾶ τῆς γῆς ἀχρῶτος καὶ ἀμίδωτος καὶ κατὰ τῶν, οὐσίας ἀπάσης φθόρον δεχομένης καὶ θάνατον. ἀνδρῶν δὲ ψυχῆς ἐστὶ τῶν μὲν ὑπὸ σαμᾶτων καὶ παθῶν περὶ χροῶν τῶν ὅσα ἐστὶ μετευσία περὶ θεοῦ, πλὴν ὅσον οἰκείας ἀμμεροῦ λιγνῆ νοησῆ διὰ φιλοσοφίας. ὅταν δὲ ἀπολυθεῖσιν μεταστῶσιν εἰς τὸ ἀεὶδῆ καὶ ἀόρατον καὶ ἀπάσης καὶ ἀγνόν,

A. loco iureiurandi maximi fuit, sicuti omnium sermo- nibus est tritum: & appellabatur Mundus. confici- tur autē primis quatuor paribus, & primis imparibus in vnam summā collectis. Proinde cū philosopho- rum probatissimi conspectam aliquam occultam dei imaginem ne in animæ corporisque expertibus quidem rebus neglexerint, aut contemnedum sen- ferint: multo (nisi fallor) pluris faciendæ sunt, quæ in sensilibus, animatisve proprietates eo pertinent, eo- rumq; adfectionibus & moribus. At enim probandi sunt, non qui isthæc, sed qui per hæc numen vene- rantur: istaque recte habentur pro speculis clariori- bus & à natura suppeditatis, tanquam instrumenta & artificia dei vniuersa ornantis. Æquum etiam est hoc intelligi, nihil animatum inanimato, nihil sen- su carens sentiente præstantius esse: etiam si quis v- niuersum aurum, & smaragdum in vnum compor- taret locum. Non enim in coloribus aut figuris aut læuitatibus inest diuina natura. quinimmo deterio- re illud conditione est quàm res vita exuta, quod neque vixit vnquam, neque viuendi habuit in se fa- cultatem. quæ vero natura viuit, videt, & in se prin- cipium motus, notitiamque sibi conuenientium & alienorum à se continet: omnino particulam ali- quam defluentem hausit eius prouidentia, qua gu- bernari hoc Vniuersum Heracletus dixit. Itaque in his rebus nihilo deterius diuinæ naturæ concipitur imago, quàm in æreis aut lapideis operibus, quæ iti- dem interitui & mutationi obnoxia, sensu interim omni, omniq; intellectu priuauit natura. Atque hæc sunt quæ maxime ex istis admitto, quæ de animalibus cultu dignatis disputantur. Porro autem amicu- la Ifidis variæ sunt tineturæ. nã vis eius versatur circa materiã in omnia mutabilē, omnium capacē rerū: lu- cis inquã, tenebrarum, diei, noctis, ignis, aquæ, vitæ, mortis, principij, finis. Osiridis nō vmbra, nō varietatē habet: totū est luminosum. principium enim tem- peramenti est exfors: & quod primū est, solaq; cerni- tur mente, id mixtione vacat. Itaq; Osiridis simula- era semel tantū promuntur, deinde ita reponuntur, vt videri tangere non possint: Ifiacis sæpenumero vtuntur. Sensilia enim in promptu sunt, inq; vsu ver- fantur, variisque sui mutationibus multiplicia exhi- bent spectacula. Intelligentia vero sinceri, sancti, & non nisi mente percipiendi principii, fulguris instar emicans animum id semel attingere atque intueri tandem finit. Itaque & Plato & Aristoteles eam phi- losophiæ partem inspectricem appellant: quando scilicet homines ratione præteruerti opinabilia ista, mixta, & omnigena, ad primum illud, simplex, & materiæ expers profiliunt, veramq; de eo sententiã attingentes, perfectum se ad finem philosophiæ per- uenisse existimant. Id etiam, quod hodie sacerdotes veluti abominantes & occultantes trepide signifi- cant, Osiridem mortuis imperare, neque à Dite seu Plutone alium esse: ignoratū quo modo verum sit, plerofq; turbat, suspicantes in terra & infra terram sacrosanctū istum vere Osirin habitare, vbi corpora latent eorum qui iam esse defuisse putantur. At vero ille ipse longissime à terra abest impollutus intami- natufq; & purus ab omni natura interitū mortemq; sustinente. Hominum autem animæ quandiu hic à corporibus & adfectionibus continentur, nihil ha- bent cum deo confortii, nisi quatenus philosophiæ adiumento veluti per somnium intelligentia eum attingunt. at postquam solutæ migrauerunt in pu- rum, & visui atque perpeffionibus non obnoxium

ὡς ἄρ' ἀποπύρον ἀπολαίψει, καὶ ποῖς καθάρωτερον, ὅσ' ἐν ἡπύον ἢ τὰ κρέματα τῆς λύρας, οἷς ἐχρῶντο παρὰ τῶν ὑπνῶν οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ ἐμπαρὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς ἐξεπάδοντες οὕτω καὶ θεραπύοντες. τὰ γὰρ ὅσφρανατὰ πολλάκις μὲν πλὴν ἀόθησιν ἀπολείπουσαν ἀνακαλέσται, πολλάκις δὲ πάλιν ἀμβλυώει καὶ καθηρεμίζει. Διὰ χρομῶν ἐν τῶν σώματι τῶν ἀϊαλωμῶν ἕκαστο λειότητος ὡς ἄρ' ἐνίοι τῶν ἰατρῶν τὸν ὑπνον ἐγγίνασθαι λέγουσιν ὅταν ἢ τῆς Ἑσφῆς ἀαθυμίασις οἷον ἐρπουσα λείως παρὰ σπλάγχνα, καὶ ψηλαφῶσα ποῖς πῖνα γρηγαλισμόν. τὰ δὲ κῦφι χρῶνται καὶ πόματι καὶ κρέματι πινόμενον γὰρ δοκεῖ τὰ ἐντός καθαίρειν, καὶ ἰκίας μαλακτικόν. αἴθρ' δὲ τούτων, ῥητήρι μὲν ἔστιν ἔργον ἡλίου καὶ σμύρνας παρὸς τὴν σελήνην τῶν φυτῶν ἐκδακρύνοντων, τῶν δὲ κῦφι σιωπῆντων ἔστιν ἀνυκτὶ χαίρει μᾶλλον, ὡς ἄρ' ὅσα πνέμασι ψυχροῖς καὶ σκιάς καὶ δρόσοις καὶ ὑγρότησι τρέφεται πεφυκεν. ἐπεὶ τὸ τῆς ἡμέρας φῶς ἐν μὲν ἔστι καὶ ἀπλοῦν (καὶ τὸν ἡλίον ὁ Πίνδαρος ὁρᾶσθαι φησὶν ἐρήμης δι' αἴθερος) ὁ δὲ νυκτερινὸς ἀπὸ κρέμα σύμμιγμα πολλῶν γέρονε φῶτων καὶ δυνάμεων, οἷον σπερμάτων εἰς ἐν ἀπὸ πρῶτος ἀερίου καθάρωντων. εἰκότως οὖν ἐκείνα μὲν, ὡς ἀπλᾶ καὶ ἀφ' ἡλίου τ' ἡμέσιν ἐχρῶνται, δι' ἡμέρας, ταῦτα δὲ ὡς μικτὰ καὶ πρῶτοδ' ἀπὸ τῆς ποιότησιν, ἀεχρῶν μὲν νυκτὸς ἐπιτημιώσιν.

A læuigat instar speculi, purioremque reddit: non minus id quidem efficaciter, quam lyrae strepitus, quibus ante somnum Pythagorei utebantur, brutam motibusque subitis obnoxiam animæ partem ea ratione excantantes atque sedantes. Odores enim sæpe sensum deficientem reuocant, sæpe etiam contra hebetant ac sopiunt, diffusis ob læuitatem per corpus exhalationibus. sicut medicorum nonnulli somnum oboriti aiunt, quando alimenti vapor veluti serpens leniter circum intestina & ea contrectans titillationem quandam inducit. Kyphi porro Ægyptiis etiam ad bibendum temperatur. B potum enim videtur ob vim molliendi suam interiora purgare. Præter hæc, resina Solis est opus: & myrrha lacryma est ad Lunam à stirpibus edita. Eorum porro quæ in Kyphi componuntur, sunt quæ nocte magis gaudent, ut quæ spiritibus frigidis, umbris, rore, & humoribus aluntur. Nam dici lux vna est & simplex: & Solem Pindarus cernit per vacuum ætherem. C Nocturnus autem aer mixtus temperatusque est è variis luminibus atque facultatibus, quæ veluti semen in vnum ab omnibus stellis confluent. Ergo non abs re illa ut simplicia & à Sole procreata interdum: hæc ut mixta & omnigenis qualitatibus prædita, ineunte nocte adolent. *

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Περὶ τῶν εἰ τῶν ἐν Δελφοῖς.

ΤΙΧΙΔΙΟΙΣ Ἰσὺν οὐ φαύλως ἐχρῶσιν, ὡ φίλε Σαραπίων, ἐνέτυχον παρὰ τῶν, ἀ Δικεάρχος Εὐριπίδην οἶεται παρὸς Ἀρχέλαον εἰπεῖν,
Οὐ βέλομαι πλεῖστον δωρᾶσθαι πένης,
Μὴ μὲν ἀφρονα κρίνης, ἢ διδοῦς ἀπὲν δοκῶ. χερῖζεται μὲν γὰρ ὅσ' ἐν ὁ διδοῖς ἀπὸ ὀλίγων μικρὰ τοῖς πολλὰ κεκτημένοις: ἀπιστούμενος δὲ ἀπὸ μηδενὸς διδοῖναι, κακῆς καὶ ἀειδωλείας παρὰ λαμβανῆς δόξαν. ἀρετὴ δὲ ὅσον ἐλθῆκε ἰσότητι καὶ κάλλει τὰ χρηματικὰ δωρεὰ λείπεται τῶν ἀπὸ λόγου καὶ σοφίας, καὶ διδοῖναι καλὸν ἐστὶ, καὶ διδοῦσθαι ἀπαιτεῖν ἴμοια παρὰ τῶν λαμβανόντων. ἐγὼ γὰρ παρὸς σε, καὶ διὰ σε, τοῖς αὐτοῖσι φίλοις τῶν Πυθικῶν λόγων ἐπίου, ὡς ἄρ' ἀπαρχὰς ἀποπέλλων, ὁμολογῶ παρὰ σοφῶν ἐτέρους καὶ πλείονας καὶ βελτίονας παρὰ ὑμῶν, ἀπὸ δὲ καὶ πόλιν χρωμῶν μεγάλη, καὶ σχολῆς μᾶλλον ἐν βιβλίοις πολλοῖς καὶ πρῶτοδ' ἀπὸς ἀφαιρέσεως ἀπορωμάτων. ὁ δὲ οὖν φίλος Ἀπόλλων εἶοικε τὰς μὲν παρὰ τὸν βίον ἀπολείπειν ἰάσθαι καὶ ἀφαιρῶν, θεμιστεύων τοῖς χρωμῶσι, τὰς δὲ παρὰ τὸν λόγον αὐτὰς ἀνίεναι καὶ παρὰβάλλειν τὰ φύσει φιλοσόφῳ, τῆς ψυχῆς ὀρεξίν ἐμποιῶν ἀγωγὴν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δὴ λὸν ἔστι καὶ τῆ παρὰ τῶν Εἰ κελιερῶσει. τῶν γὰρ εἰκόσ οὐ κατὰ τύχην, οὐδὲ οἷον ἀπὸ κλήρου τῶν χρημαμάτων, μόνον ἐν παρὰδρία παρὰ τῶν θεῶν ἡμεῶν,

PLVTARCHI
DE EI, INSCRIPTO FORIBUS templi Delphici, commentatio.

NCIDI nuper, mi Sarapio, in versiculos quosdam nequaquam inelegantes: quibus Dicæarchus existimat Archelaum fuisse ab Euripide compellatum:
Nolo tibi dare dona pauper diuiti:
Desipere ne putes me, vel dando petere.

Nullam enim gratiam inquit, qui de exiguis opibus paruum aliquid multa possidenti dat: & cum fidem non facit se gratis dare, in malitiæ simul ac illiberalitatis venit suspicionem. At enim, quando liberalitate ac pulchritudine munera pecuniaria donis doctrinæ & sapientiæ multo sunt inferiora: honestum est cum dare hæc, tū ab iis quibus dantur similia recipere. Itaque ego ad te, & propter te ad amicos isthic degentes Pythicis de rebus quosdam commentarios mittens, fateor alios me à vobis, & plures & meliores expectare. quippe cum & magna vos in vrbem versemini, & ocio inter multos libros atque omnis generis disputationes fruamini. Enimvero Apollo noster, ut apparet, cum difficultates vitæ incidentes subleuet atque dissoluat edendis oraculorum responsis, eas quæ circa doctrinam sunt, relinquit & proponit excutiendas ei animi facultati quæ studio sapientiam sectatur, appetitum ingenerans qui ad veritatem ducis loco sit. Id cum aliis multis rebus manifestum sit, tū inscriptionis EI dedicatione. Consentaneum enim est eam litteram non forte fortuna, neque forte inter litteras comparato solam à Deo principe in sede collocatam, ac donarii